

ROSIE RUSHTON

IPM
J14
BOOK CLUB

Giấc mơ táo bạo

Câu
chuyện
về một cô bé
xinh xắn ưa
làm bà tiên
ban phúc,
phiên bản
mới từ
Emma của
Jane Austen.

SECRET
SCHEMES
AND DARING
DREAMS

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Giấc mơ táo bạo

Rosie Rushton

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>Giấc Mơ Táo Bạo - Rosie Rushton</u>
<u>Những cố gắng nhỏ nhất mang lại sự tôn trọng nhiều nhất</u>
<u>Ăn nên làm ra, nhờ công Emma W</u>
<u>Tìm cho bạn một tình yêu đích thực</u>
<u>Quyết giành được vương miện của người tổ chức tiệc tùng bà mối của năm</u>
<u>Tìm cách thoát khỏi vấn đề này</u>
<u>Biến ước mong thành sự thật</u>
<u>Tìm hiểu xem chuyện quái gì đang diễn ra</u>
<u>Tà lưà những anh chàng nổi tiếng, đá đít những gã tầm thường</u>
<u>Yêu? Không yêu? Yêu? Không yêu?</u>

Giới thiệu về nội dung

Giấc mơ táo bạo là cuốn truyện dí dỏm và hồn nhiên hơn hẳn hai tập trước trong sê-ri truyện Austen thế kỷ XXI. Ta sẽ gặp một cô Emma xinh xắn, giàu có, nhiệt tình, nhưng hơi nông nổi khi ưa can thiệp vào chuyện riêng của người khác, tuy rằng hoàn toàn có thiện ý. Emma cứ mãi cho rằng mình quá may mắn, nên thiên chức của cô phải là giúp đỡ và biến đổi số phận của những người xung quanh, trước hết là bạn bè. Có lúc cô quyết định đúng, khi ghép đôi Lucy và Adam, nhưng có lúc cô sai lầm trầm trọng khi đi tìm hạnh phúc cho Harriet. Trong khi ráo riết giúp khám phá niềm vui cho cuộc sống của thiên hạ, cô lại hững hờ không nhận thấy thần may mắn đã thân trọng đặt tình yêu bên cánh tay cô, đợi cô nhận lấy. Câu chuyện diễn biến hết sức thú vị, và đem đến cho độc giả một cái kết hoàn toàn bất ngờ.

Mời bạn đón đọc.

Giới thiệu tác giả

Rosie Rushton là một nhà văn người Anh chuyên sáng tác cho mảng đề tài tuổi trẻ và phụ nữ.

Bà khởi nghiệp viết văn vào đầu những năm 1990, tác phẩm đầu tiên được in vào năm 1993 ở nhà xuất bản Piccadilly. Tính đến nay bà đã có 32 tác phẩm được xuất bản, phần lớn là tiểu thuyết, thiên về hướng lãng mạn trong sáng, dễ cảm và dễ đi vào lòng người. Hơn 10 đầu sách trong số này đã được dịch in ở Đức. Xê-ri Jane Austen thế kỷ XXI của bà đã bán được 3 triệu bản trên khắp thế giới đứng đầu các bảng xếp hạng sách tại nhiều quốc gia.

Bà đã đoạt được giải thưởng Stockport Book Award for Key Stage 3 năm 2003 và North Eastern Book Award năm 2002.

o o o

Những cố gắng nhỏ nhất mang lại sự tôn trọng nhiều nhất

Trong suốt mười bảy năm mười tháng, Emma Woodhouse thấy cuộc đời mình quá đủ đầy, không có lý gì phải thay đổi hoàn cảnh hiện tại (ngoại trừ cái chết không may của người mẹ lúc cô còn quần tã và một vết sẹo lớn trên má phải - kết quả của đêm khiêu vũ ở South Downs). Cô quan niệm rằng muốn đạt được điều mình mong muốn thì chỉ cần cố gắng và quyết tâm. Cô không có thời giờ cho những gã trai yếu đuối, càng không rảnh rang bận tâm đến những kẻ mờ mịt ra là lái nhái bất lực. Hơn hết thấy, bản tính cô chu đáo, biết quan tâm đến mọi người, luôn ý thức rõ về số phận may mắn của mình, nhìn nhận mọi việc với ánh mắt sắc sảo và có khả năng đánh giá con người rất tốt. Đó là lí do tại sao khi gặp một người có tiềm năng nhưng chưa được khai phá, cô sẽ gạt mọi thú vui của mình sang một bên rồi bắt tay vào công cuộc đổi đời cho họ, dù họ có muốn hay không.

Thắng lợi gần đây nhất của Emma chính là câu chuyện tình yêu của người bạn thân. Lucy Taylor thuộc tuýp người biến việc chọn người yêu một cách sai lầm thành một hình thức nghệ thuật. Lúc thì cô ngã lòng trước kẻ thất bại chỉ vì thương hại và không nỡ chối từ khi họ mời đi chơi; khi thì cô mê đắm những anh chàng đẳng cấp cao tới mức họ không biết đến sự tồn tại

của cô trên cõi đời này. Kết quả là cô khóc như mưa như gió ngày qua ngày rồi đi chơi với đôi mắt sưng mọng và mũi dãi ròng ròng.

Vì thế khi phát hiện ra India Hood ở câu lạc bộ tennis đã đá Adam Weston - một anh chàng có thân hình tuyệt đẹp - để chạy theo một gã ấ ở tình cờ gặp trong chuyến thực địa tới Orkneys, Emma đã tóm ngay lấy cơ hội và sắp xếp một cuộc hẹn kép (cho dù phải chịu đựng sự có mặt của kẻ nịnh bợ Simon Wittering cả buổi tối, song cô sẵn sàng chấp nhận sự hi sinh ghê gớm đó vì hạnh phúc tương lai của bạn, theo kiểu các sách hay nói). Như cô mong đợi, kế hoạch đã thành công mỹ mãn. Đối với Lucy, Adam quả là hoàn hảo - anh ta có vòng hông nở nang và nụ cười quyến rũ. Mặc dù nhận thấy trí tuệ của Adam không có gì xuất sắc, nhưng Emma đã tính toán - tất nhiên là chính xác - rằng dẫu sao thì anh ta cũng phù hợp với những tiêu chuẩn của Lucy. Hơn nữa, anh chàng đang theo học một khoá thể thao ở trường Bournemouth. Có nghĩa là cứ cuối tuần thì anh ta lại lái chiếc Beetle màu vàng chanh phóng như bay trên đường cao tốc A27 để tới Brington gặp Lucy. Quả là một sự kiện đáng mừng vì cứ vào sáng thứ Năm, Lucy lại chờ đợi héo hon và chơi trò 'yêu, không yêu' với bất cứ một đóa hoa không may nào vô tình nằm trong tầm với của cô.

Họ đã cặp với nhau tròn năm tháng, một kỉ lục mà Lucy chưa bao giờ đạt được. Cô luôn xuất hiện với nụ cười thường trực trên môi, dù là sau một kì nghỉ cuối tuần phải xem bóng rổ, crike hay bất cứ một môn thể thao nào mà Adam phải học trong tháng đó; điện thoại của cô luôn bận rộn với những chuỗi tin nhắn bất tận, rồi cô lái nhái với Emma rằng chưa bao giờ hạnh phúc đến thế và tất cả là nhờ Emma.

Điều phàn nàn duy nhất là cô kẹt tiền. Sau sáu tuần lễ hẹn hò cùng Adam, cô tâm sự với Emma: Adam chi trả cho hầu hết mọi thứ, nhưng có vẻ anh ấy chẳng giàu có gì, và lại điều này không được hay cho lắm.

- Rõ là vậy! Emma đồng tình. Cậu cần phải thể hiện cho anh ấy thấy rằng cậu là một người phụ nữ thế kỉ XXI, độc lập, biết tự lo cho bản thân.

- Tớ nghĩ là cậu nói đúng. - Lucy tần ngần đáp.

- Lúc nào tớ chẳng đúng. Emma cố không để lộ là mình đang nhại từng từ, từng chữ những lời bố cô hay nói. Mặc dù rất giàu có và hoàn toàn có thể chu cấp cho Emma nhưng ông không có ý định cho cô tiền trong khoảng thời gian chuyển cấp, ông muốn cô tự kiếm tiền để tiêu vặt. Bố cô cứ rao giảng mãi về một thế giới không mang lại cuộc sống tốt đẹp và một đất nước sắp sụp đổ vì thiếu đạo đức nghề nghiệp. Emma đã ngoan ngoãn gặt đầu và đảm bảo với bố rằng cô sẽ kiếm một công việc ngay khi hoàn tất khóa dự bị đại học. Cô quyết tâm sẽ không lượn lờ ở các quán hamburger, các cửa hàng bách hoá và các quán cà phê bên bờ biển; nhưng nếu tìm được một công việc hái ra tiền và giờ giấc đủ linh hoạt để phù hợp với các công việc xã hội vốn đã chất đống trong nhật kí của cô, cô sẽ suy nghĩ lại. Và sau đó cô gạt mọi chuyện ra khỏi tâm trí.

Nhiều tuần sau kì thi, bố cô đưa ra hàng loạt những gợi ý buồn cười về công việc, tất cả đều bị cô phản đối ngay lập tức. Một người đầu óc bình thường sẽ không bao giờ chịu làm việc tám tiếng một ngày, lại còn phải ăn mặc như kẻ hầu phòng thời Nhiếp chính¹ (1. Một thời kỳ trong lịch sử của Vương quốc Liên hiệp Anh và Ailen, từ 1811-1820.) để đứng phát tờ rơi trước cửa rạp hát Hoàng Gia. Thế mà bố cô đã gợi ý cô về công việc đó. Rồi còn cả việc đóng gói hộp rau cho các cửa hàng nông sản! Quên đi! Emma đã giải thích rằng cô không bỏ ra một đồng tiền để làm móng tay rồi lại sờ vào những củ cà rốt bẩn thỉu. Đến khi bố bắt đầu đề cập đến việc lau chùi những bức vẽ trên tường của các ngôi nhà ọp ẹp sắp sụp đổ đến nơi và sửa hàng rào ở Northumberland thì Emma nhận ra mình phải làm gì đó để bố không còn tình cờ làm phiền cô nữa.

Vì thế, cô thấy phần nào nhẹ nhõm khi một giải pháp hoàn hảo tự nhiên xuất hiện. Đó là một công việc bán thời gian dễ dàng và thích hợp với Lucy, và quan trọng nhất là có thể giúp Lucy kiếm ra tiền, giúp cô thoát khỏi những cơn vật vã khổ sở như bị đau bụng trước kì kinh. "Tớ thật vô dụng, không ai muốn thuê tớ cả". Khi Emma kể về kế hoạch, Lucy tỏ vẻ hồ hững và kém

nhiet tình hơn cô tưởng, nhưng có thể là do Lucy quá lo lắng cho kì thi lái xe sắp tới mà thôi. Biết đâu khi thi xong, cô nàng sẽ cảm ơn rồi rút cho mà xem.

Điều mà Emma mong chờ, chính là buổi tổ chức dạ tiệc chia tay vào lúc 9 giờ tối. Đó là buổi dạ tiệc của kì học cuối cùng tại Deepdale Hall, trường nam nữ học chung duy nhất ở ngoại ô Brighton.

o o o

Buổi tối bắt đầu thật tuyệt: đám đông bu kín khu vườn trên mái của câu lạc bộ Freaked Out Frog (một câu lạc bộ mà bất cứ ai có phong cách và hiểu biết, đều biết rằng đó là nơi mát mẻ nhất để tụ tập trong một buổi tối mùa hè nóng nực tại Brighton). Emma liên tục là tâm điểm của sự chú ý. Cô phân phát vé biểu diễn của nhóm Shellshocked trên bãi biển cuối tháng Bảy tới. Bố cô từng là ngôi sao nhạc rock của nhóm Seventies, giờ đây ông trở thành một người đấu tranh vì môi trường, Tarquin Tee (ông chưa bao giờ nghĩ Woodhouse là một cái tên thích hợp cho mình - 'nghe cứ như là Woodlouse - con mồi' ông thường nói vậy). Mặc dù Tarquin không còn xuất hiện trên trang chính của tạp chí MusicMaker, hoặc không còn là tâm điểm của các buổi biểu diễn, ông vẫn rất quen thuộc với công chúng. Ông dẫn chương trình Hành Trình Xanh, xuất hiện trong các mẫu quảng cáo cho bóng đèn tiết kiệm điện, xe ô tô tiết kiệm năng lượng và thường xuyên tranh luận với các nghị sĩ về khí thải nhà kính. Trong đám bạn của Emma, nếu họ có bố mẹ mà tên tuổi luôn được nhắc tới trong các cuộc nói chuyện thì đó là một ưu thế, và Tarquin vẫn có đủ các mối quan hệ để có thể lấy được vé của các buổi biểu diễn hay nhất. Emma sẵn sàng bỏ qua một số hành động lập dị của bố mình vì nhờ ông, cô đã vượt lên toàn bộ đám học sinh cùng khối để trở thành thần tượng trong tháng.

- Tớ không đi được, - Lucy nói khi Emma tung chiếc vé về phía cô. - Tớ phải làm việc.

- Làm việc á? Ra vẻ khoe khoang, Serena Middleton-Hyde nghịch nghịch cái khoá trên chiếc túi hiệu Gucci và nhìn chòng chọc Lucy với vẻ thích thú. Để làm gì?

- Để kiếm tiền, - Lucy trả lời. Tớ cần tiết kiệm tiền để, ờ, có chút việc.

- Ồ, đừng lo lắng, cậu vẫn có thời gian nghỉ ngơi mà, - Emma vội vã thuyết phục. - Tớ có rất nhiều ảnh hưởng với gia đình Knightley.

- Nhà Knightley à? - Chelsea Finch thốt lên, quay sang phía Lucy. - Cậu sắp làm ở khách sạn của họ à? Khách sạn Donwell Abbey ấy?

- Đó không phải là một khách sạn, - Emma dần từng tiếng. - Đó là một Trải nghiệm ở một ngôi nhà thôn dã. Đúng vậy, tớ và Lucy đã kiếm được việc để sống còn rồi - đúng không Lucy?

- Ờ, đúng rồi, nhưng thực ra...

- Cái gì? Cả cậu nữa à? - Serena xen vào, vòng tay ôm lấy Angus MacKenzie. - Làm sao mà các cậu có thể chịu đựng cả một mùa hè làm việc cực nhọc vì vài đồng bạc trong khi có thể chơi bời tiệc tùng trên bãi biển ở Rock như bọn tớ?

Emma chưa bao giờ có ý định làm việc vất vả trong năm phút chứ đừng nói đến chuyện cả mùa hè, cô đẩy lược của chiếc mũ lên tận đỉnh đầu rồi ném về phía Serena một cái nhìn khinh thường.

- Tại sao bọn này phải lãng phí cả một mùa hè thú vị với những cái đầu rỗng tuếch trong khi có thể gặp gỡ những người nổi tiếng nhỉ?

Như mong đợi, lời nói của cô có tác dụng ngay tức thì.

- Người nổi tiếng ư? Nói thử xem ai nào? - Serena hồ nghi.

- Đủ mọi thể loại, - Emma tuyên bố. - Donwell thu hút những người nổi tiếng nhất (đó không hoàn toàn là một lời nói dối - người dẫn chương trình Blue Peter mới ở đó một tháng trước

đây), và hơn nữa, kênh Today TV chuẩn bị quay chương trình Hành Trình Xanh ở đây. Bố đang tính cho tớ và Lucy đóng phim nữa cơ.

- Tớ phải làm lung ở quán Happy Hamburger còn cậu được ở nhà cao cửa rộng, uống toàn sâm-panh rồi bỗng chốc trở nên nổi tiếng! - Tathiba thốt lên.

- Đó là vì một số người không biết bằng lòng với cái mình có, - Emma nhẹ nhàng bình luận. - Phải không Lucy?

- Cái gì? À ừ, đúng rồi. - Lucy lộ vẻ lo lắng bồn chồn, ngay lập tức Emma hiểu lí do tại sao. Rõ ràng công việc mới đến quá bất ngờ, cô nàng lúc nào chẳng then thùng và là người cả nghĩ bậc nhất. Donwell Abbey là ngôi nhà của tổ tiên gia đình Knightley, đồng thời là chốn bạn bè thân thiết của bố Emma. Nó cách Brighton bốn dặm, toa lạc ở lưng chừng đồi phía trên ngôi làng Dithcdean, với những ô cửa sổ cổ chần song, một phía nhìn ra vịnh Anh,, phía kia nhìn về khu South Downs. Còn biệt thự Hartfield của Emma nằm trong khu đất mở của ngôi nhà và đã từng là hồi môn của chủ đất. Emma chơi với hai anh em George và John nhà Knightley từ khi học mẫu giáo, vì thế cô coi nơi này như là của riêng mình vậy.

Mười ba đời nhà Knightley đã sống ở Donwell nhưng thật đáng buồn, mười thế hệ đầu tiên tiền như nước. Cái chết cách nhau có vài tháng của Guy và Candida Knightley, thế hệ thứ mười một, khiến cho những người lo tang lễ ở Inland Renenue kinh hãi nhưng họ chẳng thể làm gì để xoa dịu nỗi đau cho con cháu của người quá cố. Khi khu thả hươu bị biến thành sân golf, Emma vẫn còn là một cô bé, cưỡi chú ngựa con đi trong trại nuôi ngựa của nhà Knightley. Chiếc hồ nơi cô từng cùng George đi săn Chim én và rừng Amazôn giờ được thả đầy cá hồi và bán vé cho mọi người vào câu. Phòng ăn thì biến thành phòng uống trà và vườn cam biến thành một câu lạc bộ chăm sóc sức khỏe, chủ yếu là để phục vụ tầng lớp trung lưu sống ở khu vực phụ cận và các nhà cung cấp của hãng quần áo Lycra. Mỗi kỳ cuối tuần, những khu vườn rộng lớn được mở cho dân chúng vào xem, trẻ con chơi đùa trong khu Woodlan Walk hay Nature Trial, trên đám dây đu bằng thùng kiểu Tarzan hoặc trốn tìm giữa các khúc gỗ rỗng. Mặc dù vậy, chi phí để sửa sang ba mươi căn phòng và duy trì hai mươi mẫu đất quả là một gánh nặng lớn. Bố của George, ông Max Knightley, sau khi nghe lỏm một người khách tham quan khu vườn năm ngoái buông lời nhận xét "muốn sống cuộc sống thượng lưu ở đây thật không đáng", ông đã nảy ra ý tưởng biến ngôi nhà thành một nơi mà những kẻ hãnh tiến trong xã hội phải cúi bỏ lối suy nghĩ kì quặc đó vì phải trả khá nhiều tiền để tận hưởng những sự ưu đãi. Ông tuyên bố rằng sẽ rất tuyệt vời khi chỉ cho phép khoảng hơn chục người khách đến nghỉ cuối tuần và tận hưởng bầu không khí của thế kỉ XIX. Emma thấy thật thú vị; nhưng rõ ràng Lucy không hào hứng gì cả.

- Này, mấy cô nàng, - Emma kêu lên khi cơn nghiền cắn móng tay của Lucy trỗi dậy. - Tớ và Lucy có chút việc. Gặp nhau sau nhé!

Cô nắm lấy cánh tay Lucy, nhắc lon đồ uống và kéo bạn về phía chiếc ghế băng còn trống nhìn xuống đường phố đông đúc phía dưới. Đó là một buổi tối mùa hè nóng nực nhất trong thời gian gần đây. Đài phun nước ở quảng trường biến thành một cục nam châm thu hút khách du lịch đang say sưa hét hò và những đôi tình nhân đang ôm ấp hôn hít nhau. Đây chính là một Brighton mà Emma yêu quý: vẻ tồi tàn bên bờ biển, ánh hào quang đang mờ dần của một nền kiến trúc thời Nhiếp chính và tiếng quàng quạc của lũ mòng biển đang liên tục sà xuống, tìm kiếm những chiếc vỏ kem và những mẫu bánh rán vớt vương vãi.

- Nghe đây, tớ có điều này cần nói với cậu. - Vẻ mặt bối rối như cái ngày thú nhận đã làm mất chiếc áo sômi yêu thích của Emma, Lucy bắt đầu trước khi cô bạn có cơ hội tuôn ra một tràng. - Tớ biết cậu sẽ không thích...

- Không sao, tớ biết cậu định nói gì rồi, - Emma trấn an.

- Cậu biết ư?

- Tớ đoán là về công việc.

- Ừ, đúng vậy, thực ra cậu biết đấy, vấn đề là...

- Nghe này, không phải lo lắng như vậy đâu! - Emma ngắt lời, nhấm nháp lon nước Summer Cooler. - Thậm chí cậu không phải ở Donwell, cậu sẽ ở nhà tớ, với lại cậu cũng quen rồi còn gì?

- Ờ, nhưng nghe này...

- Thú thật là sẽ rất tuyệt đấy. Cậu chỉ phải phục vụ bữa sáng và bữa tối thôi...

- Cậu im đi một phút được không! - Lucy quát lên, khuôn mặt tàn nhang ửng đỏ. Tớ sẽ không nhận công việc đó đâu.

- Cậu từ chối ư? - Emma há hốc miệng nhìn Lucy. - Cậu nói gì thế? Cậu phải nhận việc đó chứ. Đừng để sự sợ hãi ngăn cản một cơ hội như thế này.

- Không liên quan gì đến sự sợ hãi cả. Hai tuần trước tớ đã xin một công việc khác và sáng nay người ta đã thông báo là bằng lòng nhận tớ. Lucy lí nhí, nhấp môi lon đồ uống và lảng tránh ánh mắt của Emma.

- Ôi, chỉ thế thôi à? - Emma nhún vai. - Không sao, cậu có thể xin không làm. Chúng ta sẽ bịa ra một lý do nào đó, nếu cậu muốn tớ sẽ viết thư từ chối. Tớ vốn giỏi văn mà.

- Tớ không muốn từ chối, - Lucy phản đối. - Tớ rất thích công việc này. Tớ sẽ được làm việc cùng Adam ở Trung tâm Frontier Adventure. Anh ấy là hướng dẫn viên thể thao còn tớ sẽ là người cứu nạn và hướng dẫn viên môn bơi lội.

- Lucy, cậu bị ảm đầu à? - Emma hỏi. - Sơ yếu lý lịch của cậu sẽ như thế nào với cái công việc dở hơi đó?

- Tớ chẳng quan tâm tới sơ yếu lý lịch.

- Cậu nên quan tâm, và cậu cần phải tham vọng hơn nữa, - Emma đáp trả. Vả lại, giờ đây cậu không thể nuốt lời trong khi bố của George đang sắp lìa đời và anh ấy phải một thân một mình duy trì hoạt động của khách sạn.

Khi không còn sự lựa chọn nào khác, Emma coi việc phóng đại sự thật là một công cụ chính đáng để đạt được mục đích.

- Sắp lìa đời ư? - Ngay lập tức, Lucy tỏ ra ân hận.

- Ừ, sắp rồi. Cậu cũng biết gia đình họ có ý nghĩa thế nào với tớ chứ, - Emma bồi thêm rồi thở dài náo ruột, hy vọng sẽ khiến Lucy động lòng trắc ẩn. Đó không phải là một lời nói dối. Trong suốt thời thơ ấu của Emma và Bea - chị gái hơn cô bốn tuổi, ông bà Sara và Max Knightley không khác gì bố mẹ ruột. Hai chị em ăn nhờ ở đậu nhà họ thường xuyên, lại còn được cho váy dạ hội hoá trang và được sự giúp đỡ mỗi khi bị đau bụng kinh, và tất cả những thứ khác mà các cô gái sống thiếu mẹ luôn phải lo lắng. Thậm chí hai chị em lớn lên, họ còn đưa đi nghỉ cùng tại ngôi nhà ở vùng Provence. Anh trai của George là John mê tíu chị Bea (trong nhiều năm trời, trước khi họ cùng nhau tham gia tình nguyện ở Đông Nam Á, tại một nơi khỉ ho cò gáy nào đó với cái tên rắc rối đến mức không phát âm nổi), kết quả là ở một khía cạnh nào đó, George đóng vai trò như một người anh trai trong cuộc sống của Emma.

- Hơn nữa, tớ đã báo với George rằng cậu cũng sẽ tới, - Emma kết thúc cuộc nói chuyện.

- Chà, cậu chỉ cần đính chính thôi mà, - Lucy nhấn mạnh, cột lại mớ tóc nâu vàng xám. - Tớ sẽ làm việc cùng Adam và tớ không thay đổi đâu.

- Ờ, vậy là khi anh ta xuất hiện, tớ chẳng còn ý nghĩa gì nữa đúng không? - Emma bẻ ngón tay và những giọt lệ bất ngờ làm mắt cô mờ đi.

- Cậu là người như thế đấy hả? - Lucy trả lời, khuôn mặt tàn nhang của cô ửng đỏ. - Vậy ai là người đã đẩy tớ và Adam đến gần nhau ngay lần gặp đầu tiên? Chính cậu!

- Tớ biết, nhưng...

- "Này Lucy, anh ấy hợp với cậu đấy! Tiến tới đi". Cậu đã nói như thế. Đó chính là điều tớ đang thực hiện.

Lucy uống thêm một ngụm nữa.

- Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu phải làm cái công việc vớ vẩn đó mà, - Emma van nài.

- Không vớ vẩn chút nào. Tớ muốn làm việc với bọn trẻ con và đây chính là một cơ hội lớn. Chưa kể gần gũi với Adam là điều quan trọng hơn cả. Tớ đã nghĩ rằng cậu sẽ mừng cho tớ. Cậu muốn tớ yêu một anh chàng xứng đáng và bây giờ đúng là như thế còn gì.

Chưa bao giờ Emma thấy Lucy quyết đoán đến như thế.

- Tớ xin lỗi, - cô nói. - Tớ đã quá ích kỉ.

- Này, tớ sẽ đi lấy thêm đồ uống cho bọn mình nhé! - Không để Emma kịp nói thêm, Lucy đã cất bước về phía quầy bar, áy náy vì đã lợi dụng lời xin lỗi của Emma để giữ nguyên quyết định của mình.

Emma thở dài, trong lòng hụt hẫng. Cô không quen nhìn thấy các kế hoạch của mình sụp đổ thậm chí ngay trước khi có một sự khởi đầu tốt đẹp. Trong suốt mười năm qua, Emma luôn là người chỉ đạo và đề ra các luật lệ, còn Lucy sẵn sàng tuân theo bất cứ một kế hoạch hoặc giấc mơ nào mà có cô nung nấu. Họ lượn lờ cùng nhau vào các dịp cuối tuần, cùng quyết định xem anh chàng nào có thân hình khỏe đẹp, anh chàng nào không. Mỗi khi hè về, Lucy lại ăn chơi ngủ nghỉ ở nhà Emma ít nhất một tháng trong khi bà Taylor mẹ cô, một nhà nghiên cứu lịch sử mỹ thuật nhiều tham vọng đi vòng quanh thế giới để nói chuyện về Botticelli và Bruegel¹ (1. Hai danh họa nổi tiếng thế kỉ XV, XVI).

Thế mà giờ đây, Lucy đang đứng tựa lưng ở quầy bar tán chuyện với mấy anh sinh viên trường Mỹ thuật. Đó là điều mà ngày xưa Lucy chưa bao giờ dám làm. Từ lúc bắt đầu hẹn hò với Adam vào dịp lễ Phục Sinh, cô ấy đã trở thành một con người khác. Ăn mặc đẹp hơn và tràn trề tự tin, một sự tự tin mới được khai quật.

Hơn thế nữa, giờ đây cô ấy lại tự mình quyết định cho một việc mà Emma đã lên kế hoạch, điều này khiến Emma không thoải mái tí nào.

- Này Emma, em có muốn cùng anh đến câu lạc bộ Mango Monkey làm một châu bí tử ngay bây giờ không?

Simon Wittering đến cắt ngang dòng suy nghĩ của Emma, anh ta thúc sườn cô, làm bắn cả bia vào mắt cá chân rồi liếc mắt nhìn cô.

- Thật gàn dở! - Emma nói toạc móng heo, cô không ngần ngại xử sự như vậy khi phải gặp những kẻ ngu ngốc.

- Đó chính là điều anh đang định làm đấy. - Simon cười ngả ngớn. - Thử nghĩ xem, cả một mùa hè đầy ắp nhậu nhẹt và yêu đương...

- Anh, - Emma thốt lên, đứng bật dậy và ném cái nhìn khinh bỉ vào mặt Simon, - phải thất vọng thôi vì sẽ không bao giờ có chuyện ấy. Nhưng vấn đề của anh là thiếu trầm trọng một chữ "n".

- Ờ, là cái gì?

- Nào, Simon ạ, nào. Anh đúng là kẻ thiếu năng trí tuệ.

- Chết tiệt, Emma, lúc nào cô cũng kiêu căng ngạo mạn, - Simon búng tay, hóp thêm một ngụm bia. - Không hiểu tại sao tôi lại phí thời gian hỏi chuyện với cô.

- Tôi cũng thấy thế, - Emma ngọt ngào trả lời. - Chúng ta nên nghỉ giải lao một lát và đơn giản

là hãy im miệng đi được không?

Simon tặc thẳng, Lucy tiến lại gần Emma.

- Thế nào, anh ta nói gì vậy? Lại rủ rê đi chơi à? Cậu đồng ý chứ?

- Phát tởm lên được! - Emma thốt, đưa hai ngón tay lên miệng giả vờ nôn ọe. - Thật lỗ bịch, tớ không bao giờ thích cặp kè với lũ thanh niên choai choai. Nếu cậu hỏi tớ hoóc-môn kích thích giới tính của nam giới gây ra điều gì thì xin thưa chính là mụn nhọt và hai nách đầy mồ hôi.

Lucy cười ngặt nghẽo.

- Cậu đang đến tháng đấy à?

- Có thể, - Emma thú nhận, cố nhe răng cười dù bụng đang nhói đau. Không phải vấn đề hoóc-môn làm cô bức mình, mà là do cô chợt nhận ra mọi thứ đang thay đổi và không thể cứu vãn được. Từ khi đi học đến giờ, cô luôn là người phát động các trào lưu mới và ai ai cũng khát khao được làm bạn với cô. Nhưng cô cũng đủ tỉnh táo để nhận ra rằng không phải lúc nào mọi chuyện cũng diễn ra như vậy. Một khi vào đại học, cô sẽ không còn là trung tâm của vũ trụ nữa. Chắc cô sẽ phải mất một thời gian dài để làm quen với điều đó.

Khi mẹ mất, Emma chỉ là một đứa trẻ, quá nhỏ nên không bị ảnh hưởng bởi những vụ xì-căng-đan xung quanh cái chết của bà (vợ một ngôi sao nhạc Rock chết ở bể bơi sau một đêm tiệc tùng có sử dụng thuốc phiện tại biệt thự ở Florida), nhưng bố cô lại chịu tác động mạnh mẽ. Bị thuyết phục rằng đó là lỗi của mình - luận điệu của giới báo chí thời đó, ông bị coi là một kẻ vô tâm và vô trách nhiệm, ông tuyên bố sẽ thay đổi mọi thứ và bắt đầu một cuộc sống mới. Trong vòng một năm, ông đã bán tất cả các ngôi nhà ở Mỹ và Luân Đôn, từ bỏ những chiếc xe đua tốc độ và thói quen tiệc tùng, rồi cùng hai cô con gái chuyển về sống ở Sussex, tuyên bố xa rời cuộc sống hưởng thụ trước đây và cống hiến đời mình cho những việc hữu ích như chăm sóc hành tinh này.

Trong mười sáu năm qua, Tarquin hết sức tận tâm với các hoạt động bảo vệ môi trường, khiến đôi khi Emma nghĩ đó là một dạng rối loạn thần kinh. Khi tổ chức các bữa tiệc tại biệt thự Hartfield, ông chỉ chuẩn bị trên bàn tiệc các loại rau củ địa phương không phun thuốc sâu và loại rượu Anh cất từ những quả nho được chăm sóc kĩ càng nhất. Về món thịt, ông cũng cầu kì đến mức chỉ ăn khi biết về nguồn gốc xuất xứ từ trang trại nào, thậm chí cả tên và lịch sử gia đình của từng con bò hoặc cừu mà ông đang ăn. Ông cho lắp đặt trên mái nhà mình những tấm pin năng lượng mặt trời và tận dụng các trang báo cũ để làm cách nhiệt. Trong nỗ lực trở thành người trung lập với cacbon, ông đã mua chiếc ô tô tiết kiệm năng lượng nom rất xấu xí, một chiếc máy cắt cỏ chạy bằng nhiên liệu hỗn hợp kinh khủng có mùi như cà thối và còn đang bàn đến chuyện lắp những chiếc toilet không cần tự hoại.

o o o

- Cậu không giận tớ chứ? - Lucy thúc khuỷu tay làm Emma choàng tỉnh khỏi cơn mơ màng và đặt một lon J20 trước mặt cô. - Tớ không thể chịu được nếu bọn mình cãi nhau.

- Không, tớ nghĩ là tớ đã ép buộc cậu, - Emma thở hắt ra.

- Rồi sao, - Lucy chêm vào bằng một nụ cười tinh quái.

- Đó là vì cậu thôi, và tớ sẽ, ừm tớ sẽ nhớ cậu...

- Đừng có ngớ ngẩn như thế, tớ ở ngay làng bên! - Lucy nhấn mạnh. Và tớ có khối thời gian rỗi, chúng mình vẫn đi chơi được như mọi khi. Cậu có thể đến nhà tớ... - Lucy ngừng lời vì điện thoại của cô reo ầm ĩ với một bản nhạc chuông mới cập nhật.

Emma thoáng rùng mình. Tại sao Lucy có thể nghĩ tới việc sống cả mùa hè trong căn nhà gỗ khó chịu, ẩm thấp và mệt lử lả với một đám trẻ con thò lò mũi xanh trong khi có thể tới làm ở Donwell? Không tài nào hiểu nổi.

- Adam đẩy, - Lucy nói, vung vẩy chiếc điện thoại trước mặt Emma. - Anh ấy đang tới câu lạc bộ Mango. Cậu đi không?

- Đi thôi. - Emma uống cạn lon nước rồi nhắc chiếc túi lên. - À, nhân tiện có điện thoại, cậu nên gọi cho George và thông báo rằng cậu bỏ rơi anh ấy.

Cô biết lời nhắc nhở của mình là không công bằng nhưng nó thể hiện sự quan tâm theo cách riêng của cô.

- Cậu tự đi mà bảo, - Lucy bình tĩnh trả lời. - Suy cho cùng chính cậu dựng nên chuyện này và cậu hiểu George hơn tớ.

Lại phải giải quyết vấn đề khủng hoảng rồi đây. Emma thầm nghĩ khi cả hai luồn lách trong dòng xe cộ nườm nượp trên đường Old Steyne để đến câu lạc bộ. Cô biết rằng, nếu không cẩn thận, thế nào bố cô cũng sẽ bắt làm công việc của Lucy, mà cô thì luôn tìm mọi cách lẩn tránh những gì liên quan đến giặt giũ và dọn dẹp giường chiếu.

Emma hờ hững nghe Lucy thao thao bất tuyệt về cơ thể cường tráng của Adam, vì đầu óc cô còn mãi suy nghĩ về buổi sáng thứ Ba tuần trước khi George, một anh chàng hai mươi tuổi vốn thường rất xuề xòa lại xuất hiện trong một tâm trạng rối rắm tột độ.

- Em không tin chuyện vừa xảy ra đâu. - Anh bắt đầu liến thoắng khi ngồi phịch xuống một trong những chiếc ghế nhà bếp cổ mà bố đã cứu vớt từ Khu rác Tái chế, cào tay điên cuồng lên mớ tóc bù xù màu nâu sẫm. - Mẹ anh vừa gọi điện. Em biết là bố mẹ anh đang ở Cape Town để tổ chức lễ cưới bạc rồi chứ?

- Thật đáng buồn là ta biết rồi, - Tarquin thở dài. - Từng ấy dặm đường. Ta đã gợi ý là đến đảo Sherland nhưng họ không thích. Hi vọng là họ đang trên đường về...

- Thế có chuyện gì? Emma cắt ngang khi nhận thấy sự lo âu trong mắt George.

- Mẹ anh bị cướp...

- Ối! - Tarquin thốt lên kinh ngạc.

- Còn bố anh thì lúc nào cũng ngốc nghếch, ông đã đuổi theo mấy tên côn đồ. Bọn nó đánh vào đầu và đâm dao vào ngực ông.

George nuốt một cách khó khăn, nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Ôi Chúa ơi, vậy bác có... - Emma bật khóc.

- Bố anh bị chấn thương và khâu mấy mũi, nhưng bác sĩ nói ông sẽ bình phục. Vấn đề là hộ chiếu của bố mẹ anh lại nằm trong cái túi đó và công an sẽ không cho đi khi chưa có hộ chiếu mới.

Anh chột im lặng, cắn một miếng bánh cà rốt mà Emma cố ý để trước mặt. ('Không phụ gia, không phải loại biến đổi gen', Ông Tarquin khẳng định như thể George quan tâm đến điều đó vậy).

- Phải mất thêm một tuần nữa, - anh tiếp tục nói. - Ít nhất là thế, và phải đợi cho đến khi bố xuất viện.

- Ồ, cháu đừng quá lo lắng, Ông Tarquin nói. Điều quan trọng là bố cháu còn nguyên vẹn trở về.

- Không lo ư? - George nổi giận dưng dưng, phun bánh tứ tung ra xung quanh. - Chú không biết đấy thôi. Nói thật ra cháu hiểu bố mẹ mình. Donwell hoạt động không phải trên cơ sở kinh doanh, đó là một mớ lộn xộn. Thợ vẫn chưa sửa xong mấy gian phòng ngủ mới phía trên chuồng ngựa...

- Ta đã nói với bố cháu bọn họ chỉ là mấy gã chần bò, - Tarquin lẩm bẩm, nhưng ông ta có nghe

đầu.

- ... mấy ông ở Ban Sức khỏe và An toàn bắt phải có tay vịn lan can và một đồng những biển hiệu ngớ ngẩn kiểu như Cẩn thận - Có nước phía bên ngoài bể bơi trước khi chúng cháu có thể mở cửa trở lại. Vì thế cháu gọi điện và chú có biết mẹ cháu nói gì không? Yêu cầu cháu cố gắng duy trì tình hình hiện tại cho đến khi họ quay trở về. Cứ như thể cháu có thể làm được cho tất cả mọi việc!

- Ờ, cháu đang học Quản trị Kinh doanh còn gì, - Tarquin nhẹ nhàng nói. Và đây sẽ là một cơ hội tốt cho cháu, hầu hết các doanh nhân tương lai đều mong muốn có được những kinh nghiệm thực tiễn như thế này!

- Đó là vấn đề đấy, - George nôn nóng. - Không có bố mẹ ở đây, bọn cháu không tài nào xoay sở nổi. Chú nhớ nhà cháu đã để tuột mất tay đầu bếp cho nhà hàng Hải sản và Chim nhận hồi tháng trước chứ? Mới hôm qua, hai cô phục vụ vào các dịp cuối tuần cũng xin nghỉ làm. Nghe nói là lương ở đó cao hơn.

- Hóc búa thật, nhưng ít nhất thì cháu vẫn còn bà P, - Tarquin lập luận. Bà Palmer, một người phụ nữ to béo có trái tim bằng vàng và những quan điểm rất cứng rắn về nghệ thuật nấu ăn truyền thống, là đầu bếp kiêm quản gia cho gia đình từ bao lâu không ai còn nhớ nữa. Bà bị đánh bật ra khỏi căn bếp khi người đầu bếp mới xuất hiện; bà gọi anh ta là 'một kẻ lừa đảo ngoại quốc'.

- Vâng, rõ là như thế. - George trả lời. - Nhưng bánh mật và bánh nướng nhân hoa quả khó mà trở thành đồ ăn hiện đại dành cho thiên niên kỷ mới đúng không ạ? Văn phòng giới thiệu việc làm đã gửi tới một người đầu bếp biết nấu những món thời thượng, nhưng bọn cháu vẫn thiếu một phục vụ và một người làm ở quầy bar hoặc giúp đỡ việc trong bếp khi bà P nghỉ.

- Thế văn phòng không tìm được người phục vụ à? - Tarquin hỏi.

- Phần lớn bọn họ là người Đông Âu và quan điểm của bố cháu là phải giữ gìn truyền thống nước Anh, - George trả lời và thở dài thườn thượt. - Có Chúa mới biết được bố cháu sẽ nói gì về anh chàng Luigi này. Hơn nữa, họ đòi tiền hoa hồng và không thể thuê theo cách thông thường được đâu, họ muốn kí hợp đồng và tất cả mọi thứ. Sẽ không có vấn đề gì nếu hai vị phụ huynh thần thánh của cháu biết cách quản lý nơi này. Nhưng không, chương trình quảng cáo thì dở hơi dở hám...

- Kìa George!

- Cháu xin lỗi nhưng đúng như vậy đấy ạ, và rồi chuyện gì xảy ra? Có tuần thì đầy một nhà khách rồi hai tuần sau thì lơ lơ vài ba mống. - George ngáp ngừng, rồi lại tiếp tục phàn nàn. - Cháu vừa xem lại các số liệu. Nói riêng giữ chú cháu mình với nhau thôi nhé, thú thực mùa này là thời điểm quyết định đối với gia đình cháu. Năm ngoái bố cháu tiêu quá tay vào cái tuổi nước khoáng, ông quả là một nhà quản lý doanh nghiệp tồi. Ngân hàng đang kêu ca còn bố cháu thì mất hết hứng thú. Bố cháu bảo rằng nếu không sinh lời, sẽ bán hết. Khách sạn Shepherd đang nhắm nhe biến cả nơi này thành một trung tâm hội nghị.

- Mấy thằng chăn bò hám tiền lại trở thành hàng xóm của chúng ta sao? - Ờ, chúng ta chỉ cần đảm bảo rằng mùa hè này sẽ làm ăn phát đạt đúng không?

- Chắc chắn rồi, George đáp bằng giọng châm chọc. - Muốn thành công chúng ta phải có những bước đi phù hợp, và cho dù bố mẹ cháu không làm tốt việc đó nhưng họ vẫn là những chủ nhà hiếu khách. Mẹ cháu phụ trách việc gặp gỡ, chào đón, chèo kéo khách hàng và chạy đi chạy lại thu xếp các buổi dã ngoại, còn bố cháu phụ trách quầy bar và tán gẫu với mấy cô nàng sắp lấy chồng. Cháu không làm được như vậy...

Về điểm này, Emma khẳng định với George rằng anh không cần phải lo lắng nữa. Cô chỉ ra rằng, một người được nhận vào học khoa Tâm lý và Khoa học về hành vi con người ở trường đại học như cô là một tài sản lớn; và tất nhiên, kỹ năng giao tiếp của cô không thua kém ai. (Cô biết rõ

vì gặp ai bố cô cũng khoe điều này).

- Và đừng quên là năm ngoái em nổi như cồn khi làm chân hầu bàn tại bữa tiệc Trung cổ đấy nhé! - Cô nhắc George.

- Nhưng Emma, đây là công việc thực tế, đâu phải khoác lên người chiếc áo cổ khoét sâu hoắm đi lại lảng lơ rồi rót rượu, - George châm chọc. Chuyện gì xảy ra nếu em gãy móng tay?

- Còn hơn cứ năm giây anh lại nổi điên một lần, - Emma trả đũa. - Vả lại, em không làm hầu bàn đâu. À đúng rồi, Lucy có thể làm việc đó. Bạn ấy sẽ rất thích cho mà xem.

Cô mỉm cười với George.

- Em sẽ làm công việc gấp gờ và chào đón, - cô tuyên bố. - Cho tới khi bố mẹ anh về thôi nhé. Không phải là các buổi sáng thứ Ba vì em bận đi mát-xa và chăm sóc tóc, thứ Bảy tới lại có một buổi biểu diễn, ối, lại còn sinh nhật của Lucy nữa...

- Vậy ra sự giúp đỡ của em là thế này đây! - George cắt ngang. - Anh sẽ bảo với khách rằng họ không được quyền yêu cầu bất cứ thứ gì cho đến khi em rồi!

- Thôi quên đi, - Emma nói. - Hoặc là anh cần các kĩ năng của em, hoặc là không, và nói thật là ...

- Các kĩ năng ư? Tổ vẽ ta đây thì đúng hơn! - George châm biếm. - Em thì lúc nào cũng thế.

- Được đấy. Thế ai để giấy ráp lên bệ xí của anh hả? - Emma gân cổ cãi.

- Có thôi ngay đi không! - Tarquin ra lệnh. - Mọi người lại tưởng hai đứa trẻ con tranh cãi nhau xem ai leo lên căn nhà trên cây nhanh hơn!

George quay sang nhìn Emma. Cô lườm lại. Rồi cả hai phá lên cười. Tiếng cười của George chỉ kéo dài một phần nghìn giây nhưng Emma như trút được gánh nặng. Bố cô cắt ngang rồi nói rằng thuê Emma và Lucy - hai cô gái đáng yêu - còn hay hơn là phải trả một đồng tiền lệ phí cho văn phòng giới thiệu việc làm.

- Hơn nữa, ta sẽ giúp một tay khi có thể, - Tarquin hứa hẹn một cách hào hiệp. - Cháu là đứa con đỡ đầu yêu quý nhất, và ta thì luôn mong muốn nghiên cứu khả thi của việc chiếu sáng sân tennis bằng năng lượng mặt trời. Bố mẹ cháu là những người rất đáng mến nhưng khi đề cập đến vấn đề bảo vệ môi trường thì...

- OK, Bé Mập này, - George vội vàng cắt lời. - Emma phải kiềm chế lắm để không mắng nhiếc George vì anh dám gọi tên sữa của cô. - Em chắc là Lucy sẽ nhận lời chứ?

- Tin em đi, cô nàng sướng mê toi ngay ấy, - Emma khẳng định với George. - Cô nàng đang rất cần tiền, vả lại được làm việc cùng em thì còn gì bằng.

Làm thế nào mình tìm được người thay thế đây? Emma đau khổ thầm nghĩ khi cô và Lucy băng qua đường PoolValley để tới chiếc cổng vòm sơn màu vàng chanh và da cam của câu lạc bộ Mango Monkey. Không đời nào mình bỏ dẫy lúc bảy giờ mỗi buổi sáng để phục vụ cháo yến mạch cho một đồng thực khách phàm ăn và kiêu căng.

Cô không hề biết rằng ngay lúc đó, đáp lại lời cầu nguyện của cô là một nhân viên đang ngồi thu lu trong góc của câu lạc bộ, âm thầm khóc bên cốc rượu dâu và chuối.

Ăn nên làm ra, nhờ công Emma W

Khi Emma và Lucy tới nơi, hầu hết mọi người đã chễm chệ bên quầy bar hoặc đứng dựa trên sàn nhảy dưới ánh đèn neon. Chỉ nháy mắt, Lucy đã quán chặt lấy Adam và chìm đắm trong bài tập aerobic thú vị dành cho đôi môi. Mặc dù tư tưởng cũng phóng khoáng như cô bạn, nhưng Emma không hề muốn trở thành một khán giả trung thành và chắc chắn càng không muốn chịu đựng sự tán tỉnh nhạt nhẽo của Simon và lũ bạn thò lò mũi xanh của hắn. Cô nhìn quanh câu lạc bộ trong ánh sáng lơ mơ với hy vọng tìm thấy ai đó quen biết để bắt đầu một cuộc nói chuyện mang tính trí tuệ.

- Kia không phải là Harriet đấy chứ? - Cô lăm bắm, thúc khuỷu tay vào người Serena lúc đó đang xếp hàng cạnh Tathiba bên quầy bar, - Kia kìa, trong góc đó!

Serena đảo mắt nhìn.

- Harriet làm cái quái gì ở đây thế nhỉ? - Serena lầu bầu. - Cứ coi như cậu không nhìn thấy đi, chắc cô ta đến cùng lũ ngớ ngẩn trường Hill lỗi thời.

Emma giận dữ nhìn Serena. Khi Mole Hill, một trường trung học tai tiếng nhất trong thành phố, trở thành mục tiêu của một cuộc đốt phá, trường Deepdale Hall đã cho Harriet và một số học sinh khác học nhờ để có thể hoàn thành khóa học dự bị. Theo như cô Goddard, một Hiệu trưởng duyên dáng và quyền lực, những học sinh nhiều đặc quyền đặc lợi của cô phải có nhiệm vụ chia sẻ cơ may của mình với các bạn thiệt thòi. (Cô quên mất rằng chính phủ đã từng đưa ra lời khuyến khích tất cả các trường tư nên giúp đỡ chuyên môn cho các trường gặp khó khăn, nên cô tin chắc các bài viết khen ngợi mình sẽ xuất hiện như bướm bướm trên khắp mọi trang báo, cũng như trường Deepdale sẽ nhận được các khoản tiền thưởng có ích).

Học sinh trường Mole Hill lạc lõng đi bên cạnh các học sinh tự tin và giàu có của trường Deepdale. Hầu hết bạn bè Emma đều cố tình tảng lờ sự có mặt của họ. Ngay cả Emma, vốn tự hào về khả năng giao tiếp của bản thân là thế cũng nhận thấy lẽ ra mình, nên chào đón họ nhiệt tình hơn. Khi nghe lỏm cô Hiệu trưởng trao đổi với cô Chủ nhiệm khối rằng Harriet Smith vừa trải qua "một giai đoạn đặc biệt khó khăn", và thì thầm điều gì đó đại loại như "nếu cô đọc trong sách, có lẽ khó mà tin được", thì trí tò mò của Emma trỗi dậy và cô quyết định sẽ làm bạn với cô gái đáng thương đó.

Chỉ sau một khoảng thời gian ngắn ngủi, cô phát hiện ra đằng sau bộ dạng phục phịch như cối xay, Harriet lại rất đáng yêu. Giọng nói nhẹ nhàng tựa gió thoảng pha đôi chút khẩu âm du dương xứ Wales. Cô không xỏ khuyên mũi và không xăm trổ; mái tóc màu hạt dẻ lúc nào cũng gọn gàng. Thật đáng buồn, cô ấy thiếu tự tin và luôn khoác trên người những bộ quần áo lỗi mốt. Cô rất cảm kích vì Emma đã chú ý tới mình và hồ hởi trả lời mọi câu hỏi. Sau nửa tiếng đồng hồ của buổi làm quen đầu tiên, Emma biết rằng Harriet từng là học sinh của trường tư Oak Lodge, song ba năm trước, sau một biến cố gia đình, cô thôi học và chuyển tới trường Mole Hill.

- Biến cố à? - Emma chạm nhẹ lên cánh tay Harriet để truyền sự tự tin và khuyến khích cô bạn hé lộ bí mật.

- Gia đình tớ mất hết tiền, Harriet thật thà kể. Bố tớ chơi cờ bạc. Rất nhiều. Khi thua, bố quay ra nhậu nhẹt. Cô thở dài. - Sau đấy mẹ tớ, vì quá căng thẳng quá phải vào viện Lady Chichester.

Emma ấn tượng trước sự thành thật của Harriet. Chắc chẳng ai sẵn lòng kể về gia cảnh khi có người bố say sưa và người mẹ nằm trong viện tâm thần.

- Hắn là cậu rất vất vả, - Emma ngậm ngùi chia sẻ.

- Cảm ơn cậu.

Sự chân thành trong lời nói của Harriet khiến Emma xúc động. Có thể Harriet nghèo, quần áo

sơ sài nhưng cô ấy lại giàu tiềm năng. Điều quan trọng là cần có người hiểu biết và sành điệu giúp cô ấy thay đổi. Đó là lý do tại sao Số Phận đã gửi Harriet tới trường này.

Emma định bung lập tức thay đổi cho cô bạn, nhưng ôn tập rồi thi cử đã làm hỏng những dự định tốt đẹp đó của cô. Hơn nữa Harriet học về môi trường và âm nhạc, còn Emma học tâm lý, mỹ thuật và kinh tế nên suốt sáu tuần lễ sau đó họ chẳng có đề tài gì để trao đổi với nhau. Bây giờ thời điểm để thực hiện các dự định đã chín muồi.

Thấy Emma nhắc lon đồ uống lên, Serena cắn vụn.

- Cậu định ra chỗ đó đấy à? Cô ta chỉ muốn bám đuôi bọn mình vào các buổi tối thôi, với lại cô ta buồn tẻ chết đi được.

- Cô ấy chẳng thèm chơi với một kẻ hợm hĩnh như cậu đâu, - Emma buông thông một câu rồi quay lưng tiến về phía Harriet.

- Chào Harriet, cậu khỏe không? - Khi kéo ghế ngồi cạnh cô bạn mới quen, Emma mới nhận thấy mình vừa hỏi một câu quá thừa. Rõ ràng Harriet vừa khóc, vài tờ giấy nhàu nát vứt bừa bãi trên bàn, mắt cô đỏ hoe, hết nhìn đồng hồ rồi lại nhìn điện thoại về đau khổ.

- Sao thế? Ai cho cậu leo cây à?

- Sao cậu biết? - Harriet tò mò hỏi.

- Đoán bừa ấy mà, - Emma khẽ mỉm cười. - Nào nói đi, ai thế?

- Rob, - Harriet sụt sịt. - Anh chàng tớ kể với cậu lần ăn trưa hôm nọ ấy!

- Thế à? Emma chẳng nhớ gì về bữa trưa cũng như về câu chuyện tình yêu của Harriet, nhưng cô nghĩ không phải lúc thích hợp để thú nhận điều đó. - Tớ cho là, à, ừ, Rob. Rồi sao nữa?

- Anh ấy hẹn gặp tớ ở đây, ừm, ít nhất tớ nghĩ là ở đây, lúc tám giờ, cũng có thể là chín giờ, nhưng dù sao...

- Cậu chắc anh ta tên là Rob chứ? - Emma châm chọc.

- Tất nhiên, - Harriet trả lời mà không để ý đến lời bông đùa. - Bọn tớ, ừm, thực ra chưa là gì của nhau, chỉ như là...

- Được rồi, - Emma ngắt lời khi sự kiên nhẫn của cô bắt đầu cạn, - đưa điện thoại cho tớ.

Không đợi trả lời, cô chộp lấy điện thoại màu hồng nhạt, liếc nhìn phần danh bạ rồi ra hiệu cho Harriet.

- Rob Martin. Anh ta phải không?

Harriet gật đầu.

- Ừ, nhưng cậu định làm gì? Cậu không thể...

- Xem đây này! - Emma trả lời dứt khoát. - Cô bắt đầu bấm tin nhắn.

Em đang ở Mango M. Anh có đến không? Nếu không em đi dự tiệc, Harriet.

Cô đọc lại tin nhắn cho Harriet nghe.

- Không, Emma, cậu không thể...

- Quá muộn rồi, - Emma thông báo một cách đắc ý. - Đã gửi!

- Nhưng tớ có đi dự tiệc đâu... - Harriet ngắc ngứ.

- Làm sao anh ta biết được, - Emma giải thích. - Với bọn con trai, phải khiến cho chúng nghĩ

cậu có ối thứ hay ho để làm hơn là móc mặt ngồi đợi chúng, đúng không?

Harriet cắn môi im lặng, chăm chăm nhìn chiếc điện thoại như thể nó sắp sửa nổ tung.

- Nào, kể tớ nghe về Rob đi. - Emma dụ khi. - Anh ta là người như thế nào? Các cậu cặp với nhau bao lâu rồi? Cụ thể ra sao?

- Rob là anh trai của Libby, Harriet kể. Libby là bạn thân nhất và duy nhất của tớ ở trường Mole Hill. Bạn ấy học về truyền thông, cậu biết người có vết tóc nhuộm màu đỏ trên đầu và hình xăm con bướm ở mắt cá chân chứ.

Một sự mở đầu đáng ngại đây. Emma thầm nghĩ, nhưng vẫn giữ một nụ cười khích lệ.

- Tớ sống cùng bạn ấy trong vài ba tuần sau khi bị tịch thu nhà...

- Gì cơ? Người ta tịch thu nhà của cậu ư? Tại sao?

- Tại vì bố tớ không trả tiền thế chấp trong nhiều tháng liền, - Harriet buồn bã trả lời. - Mẹ Libby bảo tớ có thể ngủ trên ghế sa-lông cho tới khi mọi chuyện xong xuôi. Dĩ nhiên là bố tớ liền lẩn như chạch và không chịu bồi thường thiệt hại, chắc hẳn ông ấy đã kiếm chác được đôi chút, đủ để thuê một chỗ nào đó trong một tháng rồi lại nướng sạch vào bài bạc...

- Harriet thật kinh khủng.

Emma cảm thấy thực sự đau xót. Ý nghĩ rằng không có phòng ngủ riêng, phòng tắm riêng và một nơi để thư giãn thật là đáng sợ. Đáng sợ đến mức cô phải chuyển đề tài ngay.

- Thế cậu và Rob yêu nhau à?

- Hừm, thực ra không hẳn, - Harriet thú nhận. - Tớ rất quý anh ấy. Buổi tối đầu tiên ở nhà Libby, anh ấy đã bảo là tớ rất đáng yêu rồi hai đứa đi chơi với Libby và người yêu của cô ấy. - Cô thở dài. Hôm qua tớ đến trung tâm Sea Life, nơi anh ấy làm thêm mùa hè, anh ấy nói "chào em" với tớ, tớ cũng nói "chào anh"...

Không nghi ngờ gì nữa, Emma thầm nghĩ, đoạn hội thoại của họ sẽ khiến cho trang nhất của tạp chí Sun trở nên khó hiểu.

- Rồi anh ấy rủ tớ đi uống nước, chỉ có hai người, và nhấn mạnh "chỉ hai chúng ta thôi". Emma này, chắc là... hừm. Tớ nói "tuyệt", và anh ấy bảo - chắc, tớ nghĩ là anh ấy bảo sẽ tới đây tối nay. Nhưng bây giờ tớ lại băn khoăn liệu có phải chỗ khác không. Nay, tớ lo quá...

- Lo? Lo cho anh ấy á? - Emma hỏi.

- Không ngốc ă, tớ lo là vì tớ đã đến đó phỏng vấn tìm việc làm. Tớ bị loại rồi.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Emma.

- Một công việc trong thời gian nghỉ hè? Và cậu không được nhận vào làm à?

Xem kìa, Emma tự nhủ, mình bắt đầu nói giống cậu ta.

Harriet lắc đầu.

- Họ nói rằng tớ thiếu kinh nghiệm. Đúng là như vậy, nhưng tớ rất cần tiền. - Cô nuốt khan. - Tuần trước, tớ không mua nổi cho mẹ một thanh sôcôla mà mẹ vẫn thích. Tớ cũng vừa bỏ học đàn. Tớ sẽ làm bất cứ việc gì. Có điều bây giờ việc làm hiếm lắm. Tớ nghĩ mình bỏ học đàn quá muộn.

Emma nghĩ nhanh. Đây là cơ hội của cô: Đúng, Harriet không tự tin cũng không giỏi giao tiếp xã hội nhưng lại dễ chịu và chăm chỉ; quan trọng hơn cả, Emma có thể giúp Harriet nối lại quan hệ với những người cô đã từng quen biết trước khi người bố vô dụng phá hỏng cuộc đời cô.

- Thế cậu sẽ làm bất cứ việc gì chứ? Như là dọn giường? Hầu bàn? - Cô hỏi đầy hào hứng.

- Chắc chắn là thế, tớ cũng đến các khách sạn nhưng ở đó thừa mùa dân Bắc Cực và Estonia, Harriet nói, - Công việc tớ muốn làm rất hoàn hảo, bán quà lưu niệm tại trung tâm Sea Life. Cậu biết đấy, tớ muốn làm việc gần Rob.

Lời nói của cô nhỏ dần trong nỗi xót xa.

- Harriet, hãy quên Rob, quên trung tâm Sea Life đi. Vấn đề của cậu được giải quyết rồi. - Cô siết chặt tay bạn. - Cậu có muốn...?

Cô bỏ lửng câu nói vì điện thoại của Harriet kêu bíp bíp.

- Anh ấy đấy! - Harriet vồ lấy điện thoại, ngẫu nhiên đọc tin nhắn rồi thả phịch xuống đùi. Emma nhắc lên.

Xin lỗi. Rất bận. Chúc vui vẻ. Rob.

Ai mà chợt nhìn thấy vẻ đau khổ tột độ của Harriet thì không dám nghi ngờ kế hoạch vĩ đại của Emma. Cái mà Harriet cần là một sự khởi đầu mới với những con người danh giá.

- Cậu có muốn làm ở một nơi rất lịch sự và bắt đầu công việc ngay không? - Cô dò hỏi.

Đôi mắt xanh biếc của Harriet mở to.

- Làm việc tại Downwell Abbey. - Cô dừng lại, nhận ra rằng một người như Harriet có lẽ không biết gì về cái tên ấy. - Đó là một khách sạn ở gần nhà tớ.

Khuôn mặt bầu bĩnh của Harriet ửng đỏ trong thoáng chốc, Emma dừng lại đôi chút, đoạn tiếp. - Không còn phải ngủ trên ghế sofa! Cậu có thể ở nhà tớ, ngay bên cạnh Downwell. Đừng lo, sẽ có phòng ngủ với nhà tắm riêng.

Harriet há hốc miệng, nom chả khác một con cá nuôi trong bể kính của Trung tâm Sea Life.

- Tuy không thể kiếm hàng triệu đôla nhưng nó còn hơn ối việc khác, với lại có rất nhiều thu nhập phụ. - Emma nhấn mạnh và tự nhủ tiền bạc là một vấn đề có tính quyết định của bạn mình. - Cậu sẽ có hai ngày nghỉ và bọn mình tha hồ làm nhiều việc cùng nhau.

Ví dụ như tân trang nhan sắc cho cậu hay bêu xấu ông bố của cậu... Emma nghĩ thầm,

Harriet lấy tay che miệng, chăm chú nhìn Emma.

- Harriet, chỉ có một điều kiện, cậu phải nói xem, - Emma trêu bạn. - Là cậu đồng ý hay không đồng ý?

- Ôi lạy chúa! - Harriet ngạc nhiên. Tớ ấy à? Nói không với cậu ư?

- Kìa Harriet!

- Đồng ý, đồng ý, đồng ý! - Harriet bật khóc. - Không thể tin nổi! Chưa bao giờ tớ được đến một nơi nào lịch sự như thế. Ngay cả lúc nhà tớ có tiền. Hy vọng là ở đó không có máy đánh bạc, cô thở hắt ra.

- Hãy giữ bí mật chuyện này nhé? - Emma khẩn khoản. - Và hãy làm như tớ nói được chứ?

- Tất nhiên. - Harriet gật đầu hào hứng. Đợi tớ nhắn tin cho Rob đã...

- Harriet, dừng! - Emma thở gấp. - Anh ta cho cậu leo cây, cứ để anh ta mệt óc suy đoán. Đừng liên lạc cho tới khi anh ta phải quy lụy.

- Nhưng nhớ anh ấy nghĩ tớ đi dự tiệc với người con trai khác thì sao? Nếu...

- Tốt hơn hết là cậu đừng quá dễ dãi, - Emma nghiêm túc tuyên bố. - Tin tớ đi, tớ quá biết

những việc kiểu như thế này.

- Ôi Emma, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu, - mắt Harriet lấp lánh những giọt lệ chực lần xuống. Emma cảm thấy thương bạn, một thứ tình thương hòa lẫn sự tự mãn. Vậy là một lần nữa, sự hiểu biết và lòng nhân ái của cô đã làm cho cuộc đời người khác tốt hơn.

Nhìn cảnh Lucy và Adam ôm chầm lấy nhau trên sàn nhảy, Emma mỉm cười một mình. Cô đã thành công và có thể sẽ thành công lần nữa. Harriet không chỉ xứng đáng với một công việc tử tế vào mùa hè, mà còn xứng đáng được kéo lên khỏi vực thăm thẳm tối, cái vực thăm mà chính bố cô ấy đẩy xuống. Cô xứng đáng có được một người tốt hơn một anh chàng coi trọng lũ tôm hùm hơn cả tình yêu.

Ngay lúc đó, Emma tự hứa với mình rằng, khi mùa hè kết thúc, cuộc sống của Harriet sẽ thay đổi mãi mãi.

- Vậy là tớ thoát rồi phải không? Cậu sẽ không nhìn tớ cứ như thể tớ gây ra Đệ tam Thế chiến nữa chứ? - Lucy châm chọc, ngay sau khi Harriet rời câu lạc bộ để về thông báo với hai mẹ con Libby rằng cô sẽ chuyển đi và Emma đã tìm cho cô một công việc.

- Cậu được tha thứ, - Emma mỉm cười nói, lòng vẫn thấy ấm áp vì đã làm được một việc tốt. - Harriet xứng đáng hơn cậu.

- Tốt, Lucy trả lời. - Vì tớ và Adam cần cậu giúp.

- Trông cậu không có vẻ gì là cần đến sự giúp đỡ của người khác, - Emma nói. - Hãy kể về vụ hôn nồng cháy đi.

- Thôi nào! - Lucy đỏ mặt và nhìn về phía quầy bar nơi Adam đang lấy đồ uống. - Đó là Freddie.

Ngay lập tức, đầu óc Emma bật báo động đỏ.

- Freddie? - Cô nhắc lại, cố tỏ vẻ hồ hững. - Chuyện gì liên quan đến anh ấy vậy?

Freddie Churchill là anh em cùng mẹ khác cha của Adam, nhưng không giống Adam, anh ta rất nổi tiếng. Ảnh của anh ta xuất hiện khắp các trang báo từ tờ Cheerio! Đến tờ Country Life, và gần đây anh là khuôn mặt đại diện của hãng Carstairs Countrywear. Từ lúc khám phá ra mối quan hệ giữa Adam và Freddie, Emma ngẫm nghĩ mãi về điều đó: tại sao Freddie có cuộc sống đế vương trong khi Adam phải lao động cật lực suốt cả mùa hè ở vịnh để trả tiền học phí? Hiểu chết liền.

Lucy đã nhanh chóng giúp cô lần ra đầu mối vấn đề. Mẹ của Adam, bà Julia, đã ly dị bố của Freddie, một nhà triệu phú của hãng sôcôla Churchill khi Freddie hai tuổi và cưới Sam Weston, một nông dân chần cừ người vùng Cumbria. (Tại sao bà ấy lại muốn đổi ba căn nhà ở hai châu lục để lấy một ngôi nhà xuềnh xoàng trên ngọn đồi lộng gió, Emma không tài nào hiểu nổi. Lucy lẩm bẩm điều gì đó về vấn đề tình dục còn Emma tuy không biết gì về sức mạnh tình yêu, cũng nêu lên ý kiến rằng mấy thứ tình cảm vớ vẩn luôn phá vỡ mọi quy luật logic). Adam được sinh ra một cách vội vã sau đám cưới và vì một lý do nào đó mà Lucy chưa tìm hiểu được. Freddie đến sống với bố và được đi học tại một trong những trường công hàng đầu cả nước. Trong khi đó, Adam sống với mẹ và hưởng niềm hạnh phúc là được đi học tại trường Cao đẳng Cộng đồng Kenworth.

Năm năm trước, người nông dân nọ qua đời, Adam phải theo mẹ về sống một thời gian ngắn với bà ngoại Thalia ở Sussex. Bà Thalia điều hành phòng tranh Wealden trong vùng và là người khởi xướng nhiều phong trào có ý nghĩa. Chỉ trong vòng chưa đầy một năm sống ở đây, bà Weston đã tìm thấy sự an ủi trong vòng tay một ông góa vợ to béo với gu thẩm mỹ kỳ dị về cà vạt. Hiện bà đang sống trong một căn hộ ở Winter Park, Florida, với công việc hàng ngày là lái chiếc xe Lycra màu hồng đi bát phố và chúc mọi người một ngày vui vẻ. Adam đã quyết định ở lại thành Sussex với bà ngoại, và chẳng bao giờ tỏ ý nhớ nhà.

Trong đôi ba lần đến Sussex để than vãn với Adam về thẩm mỹ tồi tệ của mẹ về đàn ông, Freddie đã để lại ấn tượng tốt trong lòng các cô bạn của Emma: vẻ ngoài lãng tử rất ưa nhìn, phong cách phóng túng và tiêu tiền như rác đã khiến anh trở thành một cái đích ngắm lí tưởng. Freddie thích tán tỉnh và cãi lộn - nhưng không một ai trong số các cô gái có vinh dự được hẹn hò với anh ta. Thậm chí cả Emma. Với một người đã từng là tâm điểm của sự chú ý, kinh nghiệm của Emma chỉ càng làm cô cảm thấy Freddie Churchill trở nên quyến rũ hơn.

Bấy giờ Adam xuất hiện với ly đồ uống. Emma liền hỏi.

- Có gì liên quan đến Freddie vậy? Lucy nói rằng anh cần em giúp.

- OK, thế em biết những gì rồi? - Adam hỏi. - Anh nghĩ Lucy đã kể về bữa tiệc sinh nhật linh đình lần thứ hai mất mà bố của Freddie tổ chức cho anh ấy, đúng không?

- Chưa, Emma trả lời, ném về phía Lucy một cái nhìn mang ý nghĩa " cảm ơn nhiều vì đã cho tớ biết thông tin".

- Rõ ràng là bố của Freddie đã xếp đặt mọi thứ. - Giọng Adam pha chút ghen tị. - Một bữa tiệc sang trọng tại biệt thự của ông ấy ở miền nam nước Pháp và sau đó là một bữa tiệc trên chiếc chiếc du thuyền mới mua. Em biết đấy, kiểu bố của Freddie là: tung ra một đồng tiền và khiến cho mọi người thêm nhỏ nhỏ rồi phải xin xỏ ỉ ôi để có thể kiếm được tấm vé mời. Đó từng là ý tưởng lớn của ông ta.

- Đã từng là sao? - Emma thắc mắc.

Adam uống một ngụm rượu Budweiser.

- Anh không biết cụ thể, - Adam thú nhận. - Lúc nói chuyện điện thoại, Freddie điên tiết đến nỗi không thốt nên lời. Qua những tràng chửi rủa, anh đoán chừng họ đã cãi nhau kịch liệt, không biết chính xác là vấn đề gì, nhưng cuối cùng thấy Freddie nói với bố anh ấy rằng bữa tiệc thật vớ vẩn. Biết chuyện gì xảy ra không?

- Tiếp đi, - Emma thúc giục.

- Freddie gào rú rằng anh ấy phát ốm lên vì có ông bố điều khiển cuộc đời mình, vì rằng bà và anh là những người tử tế nhất trong gia đình, anh ấy sẽ đến Brighton mùa hè này!

Emma và Lucy liếc nhau thật nhanh. Vẻ tự hào trong giọng nói của Adam không giấu vào đâu được. Emma hiểu ra ngay lập tức; cô vừa đọc xong cuốn Và hãy yêu tôi - Một nghiên cứu về Anh chị em bị chia cách, cuốn sách nằm trong danh mục sách dự bị đại học. Cô nhận thấy Adam muốn được người anh trai chấp nhận. Lời nhận xét tiếp sau của Adam đã khẳng định nghi ngờ của cô.

- Anh ấy đang nổi loạn, - Adam tỏ ra ngưỡng mộ. - Thậm chí anh ấy vừa quyết định tổ chức sinh nhật tại đây, bất chấp bố anh ấy nghĩ gì đi chăng nữa.

- Một sự chống đối quyết liệt trước sự kiểm soát của cha mẹ, - Emma lẩm bẩm đầy hiểu biết.

- Dù thế nào đi nữa, - Adam nói tiếp, - Anh ấy chỉ muốn mời những người bạn thân nhất, không ồn ào, phô trương, và chắc chắn là không có những bậc phụ huynh thích can thiệp. Kể cả mẹ, Freddie còn bảo nếu giúp lo vụ này, anh cũng có thể mời vài người bạn.

Adam choàng cánh tay lên bờ vai rám nắng của Lucy và ôm lấy cô.

- Tuyệt! Tuyệt cú mèo! - Emma nói mà đầu óc suy nghĩ mông lung.

- Nhưng nếu bố anh ấy không thanh toán các hóa đơn thì sao...? - Lucy nghi ngại.

- Không sao, - Adam nhún vai. - Freddie thừa kế hàng đồng tiền khi bà nội mất, ngoài ra còn có tiền cát-sê đóng quảng cáo nữa chứ. Anh ấy sẽ về sống với bà ngoại một thời gian, có thể ở tạm phòng của anh khi anh đến Trung tâm Frontier Adventure, nhưng sau đó anh ấy lại đề cập

đến chuyen thuê một căn hộ trong thành phố.

- Thế bao giờ anh ấy tới? - Emma hào hứng hỏi, trong đầu đã lên lịch trước một buổi đi chăm sóc da mặt và mua sắm quần áo.

- Ồ, em biết Freddie rồi đấy, - Adam nói. - Anh ấy bảo...

- Đây, có phải tớ nghe thấy các cậu nói chuyện về Freddie, Freddie Churchill không đấy? - Tathiba ngênh ngang đi tới chỗ họ. - Anh ấy đang ở đây à?

Đôi mắt cô ta đảo nhanh quanh câu lạc bộ như con diều hâu đang tìm mồi.

- Không. Emma lắc đầu. Cậu có thói quen xía vào chuyện riêng tư của người khác à?

- Freddie sẽ tới đây vào tuần tới, - Adam thật thà khai báo, rõ ràng là bị hút hồn bởi thân hình thon thả đầu ra đầy của Tathiba. - Anh ấy đang chụp ảnh cho các mẫu thời trang mới của tạp chí Country Matters. Tất cả các hãng thời trang như AshdownForest, Cuckmere Haven đều có ở đây.

- Hay quá, - Tathiba thốt lên. - Cho em biết khi nào anh ấy tới nhé, Adam! Nhiều người ngưỡng mộ Freddie lắm đấy. - Cô quay đi và choàng lấy tay Simon Wittering.

Emma lẩm bẩm.

- Loại con gái nguy hiểm! - Rồi quay trở lại câu chuyện dang dở. - Cụ thể là bữa tiệc sẽ được tổ chức như thế nào?

- Freddie muốn anh và Lucy tìm hiểu trước nơi tổ chức, rồi sẽ tự kiểm tra khi tới đây. Freddie nghĩ anh là ai cơ chứ? Siêu nhân chắc? Không thể được, mọi nơi đã kín chỗ rồi.

Adam uống cạn một hơi.

- Freddie muốn tìm một nơi mà bạn bè có thể nghỉ cuối tuần. Anh ấy không bao giờ làm việc nửa vời. Anh ấy muốn nơi đó có sân golf, sân tennis và ...

- Em tưởng Freddie không muốn khoa trương cơ đấy, - Lucy cắt ngang.

- Theo tiêu chuẩn của Freddie thì đó không gọi là phô trương, - Adam nói. - Sau tất cả những hình ảnh quảng cáo bóng lộn và lối sinh hoạt ồn ào xa xỉ, anh ấy thiết tha tìm kiếm cuộc sống nông thôn như thế.

Emma thốt lên.

- Donwell. Đúng rồi! Ôi lạy chúa, đúng thế Adam ạ! Donwell là nơi phù hợp.

- Donwell à? - Adam hỏi lại. Khi gặp phải một vấn đề mà chưa có đủ ba tiếng đồng hồ để suy ngẫm, bọn con trai thường đưa ra những câu hỏi ngớ ngẩn. - Ý em bảo Donwell nghĩa là thế nào?

Mười phút trôi qua, sau khi hết lời ca ngợi những ưu điểm của sân bóng trồng cỏ, đường đi thuận tiện đến câu lạc bộ Brighton, hoạt động bắn đĩa đất sét và một bữa tiệc thịnh soạn, Emma đã thuyết phục được cả hai.

- Nhưng một nơi như thế chắc kín chỗ rồi, - Adam nhăn nhó. - Chỉ còn ba tuần nữa là đến sinh nhật anh ấy.

- Em thì quen biết nhiều, - Emma trấn an, không muốn thổ lộ rằng nơi đó đang trống một nửa và thực ra cô không cần phải dùng đến các mối quan hệ. - Cứ để đấy cho em. Em sẽ liên lạc lại sau kì nghỉ cuối tuần. Hãy viết thư cho Freddie và bảo anh ấy rằng Emma lo vụ này.

Tìm cho bạn một tình yêu đích thực

Ngày hôm sau...

- Bọn mình tạt qua Trung tâm Sea Life nhé? Cậu có thể gặp Rob. Harriet nôn nóng hỏi.

Emma đang định nói rằng với nỗ lực mang lại diện mạo mới cho Harriet, sau ba tiếng đồng hồ tận dụng hiệu quả nhất ngân quỹ còm cõi của họ để lê la mua sắm ở Brighton, cô muốn được ngồi thư giãn ở quán Caprice với một cốc cà phê sữa sủi bọt và bánh sôcôla hạnh nhân hơn là dạo quanh khu thể giới nước dưới lòng đất toàn lươn điện và những con cá mập nằm phơi bụng. Nhưng Emma biết thừa, cho dù có nói gì đi chăng nữa, Harriet cũng sẽ không thoả mái cho tới tận khi được nhìn thấy Rob. Sau khi đã tốn vô khối thời gian của sáng hôm đó gọi điện thoại thuyết phục Geogre rằng Harriet là một phát hiện cực kì mới, chăm chỉ hơn Lucy nhiều và anh thật may mắn tìm được một người như Harriet, cô cảm thấy mình cần phải làm tất cả những gì đủ để đảm bảo rằng Harriet sẽ đến Donwell trong một tâm trạng thoả mái. Đây mới là khởi đầu của mọi chuyện.

Bên cạnh đó, cô cảm thấy mình còn mắc nợ Harriet - vẫn đau xót sau cuộc nói chuyện trong cửa hàng High Wire, một cửa hàng thời trang trên phố Regent. Harriet tỏ ra là nhanh nhẹn một cách đáng ngạc nhiên trong việc học cách chọn quần áo, chọn màu sắc phù hợp và tương phản, và tìm phụ kiện. Càng ngạc nhiên hơn nữa khi quần áo của cô ấy thật quá đổi bình thường.

- Nào, mặc thử đi! Emma thúc giục.

- Hãy thực tế hơn, - Harriet bình tĩnh nói. Tớ không đủ tiền để mua những thứ này đâu. Tớ chỉ xem kiểu dáng mình thích rồi sẵn lòng trong chợ và các cửa hàng từ thiện những thứ tương tự như thế.

Emma cố giấu cảm giác rung mình. Việc mặc quần áo dính mồ hôi của người khác nằm ngoài sức tưởng tượng của cô.

- Được rồi, vậy hãy lấy một bộ đi, - Emma khích lệ và cầm lấy một loạt quần áo. Trông đây, đồng hồ này chưa tới một trăm bảng.

Harriet nhìn bạn chằm chằm.

- Không phải cậu định mua đấy chứ? Cô lắc đầu quầy quậy. Tớ kiếm đâu ra từng ấy tiền được! Không thể nào.

Câu nói cuối cùng là dành cho Emma. Thật khốn khổ khi không thể mặc những bộ quần áo thời trang nhất chỉ vì bố mình là một kẻ hoang tàn.

- Được rồi, - cô nói, khoác tay Harriet. Tớ bảo nhé, tớ sẽ mua những thứ này cho cậu. Cứ coi đây là một món quà sinh nhật sớm.

- Không! Sinh nhật của tớ là tận tháng Mười một cơ mà. Hơn nữa, tớ không thể, ý tớ là, không thể nào, cậu không biết gì về tớ, số tiền đó ..

- Hơn nữa, - Emma tiếp tục nói, - về nhà, tớ sẽ xem tủ quần áo. Có rất nhiều đồ tớ không mặc đến, mặc dù cậu hơi to hơn tớ một chút

- Hơi gì, tớ lớn hơn cậu phải đến hai cỡ.

-Tớ chắc là mình có thể tìm được vài món, Emma kết luận, lòng khoan khoái mặc dù cô không chắc chắn một chút nào về tính khả thi của gợi ý ấy.

- Nhưng tớ không biết phải làm thế nào để trả lại cậu món tiền ấy tớ không biết phải nói sao

- Vậy đừng nói gì cả! Emma nói và tung thẻ thanh toán cho người bán hàng. Chúc vui vẻ!

Khi tản bộ xuống dưới cuối phố East và bước dọc theo phố Seafront, len lỏi giữa đám khách du lịch, Emma tận hưởng cảm giác ấm áp rằng lòng nhân ái luôn thường trực trong con người cô. Thậm chí cô còn mua một cuốn The Big Issue của một anh chàng đứng ở cửa hiệu sách, chỉ để đảm bảo rằng cảm giác đó kéo dài thêm chút nữa.

Khi đến cổng Trung tâm Sea Life, Emma ngạc nhiên trở tấm biển ở lối vào và lẩm bẩm.

- Tám bảng rưỡi! Tớ sẽ không trả số tiền đó chỉ để cậu tán gẫu với anh ta đâu.

Chi tiêu cho quần áo là một chuyện. Trả một giá cắt cổ chỉ để vào xem vài con sứa ư? Không đời nào. Cô quay quả bước đi.

-Không phải trả tiền, - Harriet nói một cách tự hào, lóng ngóng lôi ra một tấm thẻ ra vào bằng nhựa. Họ cho tớ tấm thẻ miễn phí này, đền bù cho việc tớ không được nhận vào làm. Thẻ dành cho hai người và còn giá trị đến ngày mai. Nào, đi thôi!

Emma bước theo Harriet tới một cái bể có mái vòm như thời Victoria.

-Anh ấy kia kìa! Anh ấy đấy, ở đằng kia. Đẹp trai không?

Emma chớp chớp mi, điều chỉnh mắt cho quen với ánh sáng lờ mờ. Cô nhìn xuyên qua đám đông tới chỗ một bầy trẻ đang chăm chú xem chiếc bể kính khổng lồ. Một anh chàng dáng người to bệ, mặc áo khoác dạ quang màu vàng, một tay đang cầm một con tôm có bộ mặt tức giận còn tay kia đang cầm một con sứa gai. Vì không có ai quá mười tuổi trong tầm mắt nên Emma cho rằng đó chắc hẳn là hoàng tử của Harriet.

- Chào anh, Rob! Emma rut rè lên tiếng, Harriet thì vẩy tay điên cuồng thu hút sự chú ý của anh ta. Trong giây lát, Rob biến sắc mặt rồi quay đi.

- Anh ấy không nhìn thấy tớ, - Harriet bắt đầu rên rỉ.

- Tớ nghĩ là có, - Emma nói, giữ Harriet lại trước khi cô kịp vẩy tay thêm lần nữa. Anh ấy đang làm việc. Nào, đi thôi.

Thật đáng buồn, ngay lúc đó, đám trẻ con tản ra. Sau khi thả con tôm và con sứa vào bể, nói dăm ba câu với một người đàn ông cao lớn cầm cặp hồ sơ, Rob quay ra lén lút vẩy tay với Harriet.

-Đi! Harriet lao bổ về phía anh ta.

Emma lùi lại, nhưng khi nhận thấy đứng đây chẳng nghe thấy họ nói gì, cô bèn tiến lại gần, giả vờ chăm chú xem bể cá đuối gai và một vật trưng bày với cái tên Sự lãng mạn của bể đá.

- Harriet, anh không thể, bây giờ thì không được. Anh sẽ gặp rắc rối mất, cô nghe Rob nói thế.

Trông Harriet như sắp òa khóc tới nơi. Emma nhận ra Rob liếc nhìn đồng hồ. Anh ta ngập ngừng.

- Nhưng thứ Năm tới anh được nghỉ

Nghe thấy Harriet nói 'công việc và 'Donwell với Emma, cô lại tiến gần hơn. Cô tự hỏi không hiểu bạn cô tìm thấy điểm gì hấp dẫn ở anh chàng kia: anh ta chỉ cao hơn Harriet khoảng hai, ba centimet, mũi thì tẹt dí, và trong khi Harriet có giọng nói quyến rũ, giọng của Rob lại đặc sệt khẩu âm vùng nam Luân Đôn.

- Đây là Emma bạn em. Harriet giới thiệu với anh ta. Bạn ấy là người đã tìm việc cho em.

- Chà, thật là tuyệt, - Rob trả lời và cười toe toét với Emma. Em sẽ giúp Harry nghỉ làm ngày thứ Năm chứ?

- Nhảm rồi, - Emma cắt ngang, khó chịu trước tên gọi thân mật của Harriet, nhưng cô vẫn mỉm cười ngọt ngào qua hàm răng siết chặt. Đó là một công việc toàn thời gian, chí ít là tuần đầu

tiền sẽ không có ngày nghỉ.

Và rồi, tôi đảm bảo rằng Harriet sẽ có nhiều thứ thú vị hơn là dành thời gian cho một kẻ mặc quần nhung sọc và bốc mùi cá thối, cô nghĩ bụng.

- Không sao, - Rob nhún vai và quay về phía Harriet. Nghe này, em yêu, anh sẽ gọi cho em sau nhé? Anh phải đi đây, sắp lớn bảo anh đến cho chim cánh cụt ăn.

- Thật sao? Emma thốt lên, cố tỏ ra quan tâm chỉ vì nghĩ cho Harriet.

- À ừ, rất thú vị, - Rob nhiệt tình trả lời. Chúng có những cái lưỡi đầy gai và tất nhiên, chúng có thứ bậc rõ ràng dù đang bị nuôi nhốt, những con già hơn luôn ăn trước.

- Ôi lạy Chúa, đến giờ rồi sao? Vé đỗ xe của tớ chỉ còn hiệu lực năm phút nữa thôi! Emma kêu lên. Dù rất trọng phép cư xử lịch sự, cô cũng không muốn phải chết tắc vì chủ đề tẻ ngắt của Rob.

Mặc dù coi Rob là một kẻ kém cỏi mọi bề, Emma vẫn không khỏi tiếc nuối hộ Harriet. Đôi môi cô ấy cứ dẩu ra để chờ đợi một nụ hôn trong khi anh chàng kia đã biến mất dạng sau cánh cửa mà không liếc nhìn lại một lần.

- Anh ấy đáng yêu chứ? Harriet hồ hởi khi cả hai lững thững đi bộ ra ô tô của Emma.

Để tránh phải nói dối, Emma cố hắt hơi một cái với hi vọng rằng Harriet coi cú giật đầu của cô là sự tán đồng.

Quyết giành được vương miện của người tổ chức tiệc tùng bà mỗi của năm

Chiều thứ Bảy

- Emma! Ôi lạy Chúa, Emma ơi, nhìn kìa!

Đang bận điều khiển chiếc xe Charade màu đỏ tươi của hãng Daihatsu tiến về phía cửa chính, Emma chỉ cố nặn ra một nụ cười, có phần hơi mệt mỏi trước một chuỗi những lời reo mừng của Harriet. Bạn cô hết 'ô' rồi lại 'a' từ khi được đưa ra khỏi ngôi nhà khá ọp ẹp của Libby ở khu Hollyhill, một trong những nơi xấu xí nhất Brighton. Đầu tiên cô xuýt xoa vì chiếc xe nhỏ 'đáng ngạc nhiên' và 'ưa nhìn' mà bố Tarquin tặng Emma nhân dịp sinh nhật lần thứ mười bảy (khi Emma nổ máy và nói 'Xin chào, chúc vui vẻ' thì Harriet bắt đầu một loạt các biểu hiện của niềm vui sướng bùng nổ), sau đó cô đọc đi đọc lại hai mẫu tin nhắn của Rob, và lải nhải rằng ba chữ x cuối mỗi mẫu tin là bằng chứng của tình yêu anh giành cho cô, có phải không? Giờ đây cô lại thốt lên kinh ngạc, mà căn nguyên thì Emma chưa có cơ hội tìm hiểu.

- Cái ông ở đằng kia kìa, - Emma, - đúng là ông ấy rồi!

Emma nhìn sang trái. Một nhân vật bên chiếc quần thùng thình và đội mũ vành rộng đang thả bước trên lối đi cát sỏi về phía vườn cây.

-Sao? Thế thì sao?

-Thế thì sao à? Harriet nhắc lại. Emma, cậu có bị kém mắt không đấy? Đó chính là Tarquin Tee, người dẫn chương trình Hành trình xanh, xuất hiện thường xuyên trên TV, người mà

- Được rồi, được rồi, tớ không cần nghe tiểu sử vắn tắt của bố tớ đâu.

Emma cắt ngang rồi đỗ xích xe lại.

- Bố cậu? Ý cậu là có thể thế được chẳng - Harriet lấp bắp rồi quay sang nhìn Emma chăm chăm về trách móc. Tarquin Tee là bố cậu ư? Sao không bao giờ cậu kể với tớ?

Emma nhún vai.

- Tớ không nghĩ đến điều ấy, - cô thú nhận, tắt máy và tháo dây an toàn. Tất cả bạn bè của tớ đều biết và tớ cho là, ừm, cậu cũng thế.

Mũi của Harriet dính chặt vào cửa kính ô tô.

- Tớ đến nói chuyện với chú ấy được không? Cô thì trào hỏi.

- Ôi không, - Emma châm biếm. Không ai nói tranh được với bố tớ đâu. Tất nhiên là cậu có thể nói chuyện với bố tớ, ngốc ạ. Nhưng liệu ông có gì hay ho để nói hay không thì lại là vấn đề khác đấy nhé.

Dường như nghe thấy hai đứa nói chuyện với nhau, ông Tarquin quay lại, đưa một tay lên che mắt cho khỏi chói và bắt đầu vẩy rối rít.

- Xem ra cơ hội của cậu đến rồi đấy, - Emma trêu đùa rồi mở cửa ô tô. Nhớ là đừng tỏ ra ngưỡng mộ nhé, không tốt cho bố tớ đâu, và hơn nữa bọn mình còn phải đi cất đồ và sau đó sẽ tới nhà George. Tớ có mấy việc cần làm.

- Thú vị thật, tớ không thể tin được. Ôi Chúa ơi! Harriet không ngừng rên rỉ, rõ là bị ấn tượng bởi ông bố hói đầu của Emma hơn là sự kiện xã hội sắp tới.

- Emma yêu quý, thật đúng lúc! Ông Tarquin kêu lên. Và chắc hẳn đây là Harriet. Chào mừng đến với Hartfield!

- Cháu chào chú, cháu rất ... ý cháu là chú thật tuyệt vời và chương trình cháu rất thích cháu muốn trò chuyện và ...

Thật may mắn, ông Tarquin tỏ ra vô cùng thích thú khi nghe những lời lấp bắp thốt ra từ miệng Harriet.

- Emma, nghe đây, - ông hứng khởi. Bố có ý tưởng này rất hay!

Emma rên lên đau khổ. Một khi cảm hứng của bố cô dâng trào thì sẽ xảy ra một trong hai trường hợp: hoặc là cực kì xấu hổ, khiến cô phải bào chữa cho việc tại sao ai cũng nhận được những chiếc áo phông Fair Trade bằng vải cotton không có hình thù gì hoặc bộ nghề Tự Làm Đồ Gỗ vào dịp Giáng sinh, hoặc là phải đòi hỏi nhiều sức lực mà cô là lao động chính.

- Lúc tắm bố nảy ra ý tưởng, - bố cô nói tiếp. Con biết là George có mấy cái phòng ngủ chưa đưa vào sử dụng chứ? Ừ, cậu bé không phải lo lắng nữa, vì có thể cho vài người khách ở trong nhà chúng ta. Bố càng nổi tiếng và các nhà sản xuất chương trình TV sẽ thích điều đó.

Emma do dự.

- George sẽ nghĩ thế nào về ý tưởng này?

- Hơi đáng ngại một chút thôi, - ông Tarquin thừa nhận. Ai cũng nghĩ là bố đang mời họ ở trong những căn lều bằng bùn.

Emma không hề ngạc nhiên. Bố cô là người đầu tiên ở miền Nam nước Anh xây những ngôi nhà thân thiện với môi trường; đó là những căn nhà nhỏ đắp đất có hai phòng, mái được lợp bằng cây cỏ, tọa lạc bên sườn đồi phía cuối khu vườn. Chúng gọi Emma nhớ lại ngôi nhà của các nhân vật hoạt hình trong phim Teletubby, nhưng đài BBC lại thấy thú vị và dành cả một tập của chương trình Hành Trình Xanh cho chủ đề 'Về với Đất mẹ - Một phong cách sống Mới'. Nhưng sau đó không ai muốn trở thành những vị khách sống mà không có vôi hoa sen chạy bằng điện, TV âm thanh nổi và máy pha cà phê mới nhất.

- Có lẽ vậy, - cô gợi ý, - đoàn làm phim cũng có mặt chứ ạ? Hay bố cứ giả vờ là có người ở rồi đi? Để con hỏi họ xem, như vậy sẽ không có ai bu quanh nữa.

- Ý hay đấy! Con quá hoàn hảo, - ông Tarquin thốt lên, - quay sang Harriet. Nó thật thông minh phải không cháu? Tất nhiên rồi, mẹ nó cũng rất sáng tạo đấy. Chúa phù hộ cho linh hồn bà ấy.

Đôi mắt ông nhìn xa xăm mà Emma biết rằng đó là dấu hiệu của một điều tệ hại hơn sắp xảy ra.

- Được rồi, Harriet, đi thôi, - Emma cương quyết chen ngang. Cô không muốn đứng đây để nghe bố tuôn ra những lời ủy mị. Tớ sẽ chỉ chỗ ngủ cho cậu, sau đó chúng mình đi luôn. Tớ đã hứa với anh George đưa cậu tới phục vụ trong phòng trà.

- Lily có thể làm được việc đó, - ông Tarquin xen vào. Nó khiến bà P và cu cậu người Ý này tức giận, đợi mọi chuyện lắng xuống đã.

- Lily ư? Emma ngạc nhiên. Ý bố là anh George đã gọi Lily Bates đến làm việc ở đó à?

Tarquin lắc đầu.

- Không phải George, mà là một ý tưởng sáng suốt khác của bố, - ông tự hào khoe. Vì đang theo học trường Cao đẳng chuyên ngành phục vụ bàn, con bé cần tích lũy kinh nghiệm. Sẽ rất thú vị - có Chúa mới biết, nó xứng đáng được như thế.

Lần thứ hai trong ngày, Emma cảm thấy cần rút lương tâm. Mẹ của Lily đã làm quản gia cho nhà cô trong nhiều năm, khi Emma lên mười, bà mắc bệnh xơ cứng xương. Bệnh tình nghiêm trọng đến mức giờ đây bà phải ngồi xe lăn. Ông Tarquin đã sắp xếp cho họ ở một căn nhà gỗ trong làng và trả tiền thuê nhà, Lily là đứa con duy nhất, vừa chăm sóc mẹ vừa đi học và làm việc nhà như đi chợ, nấu ăn. Cô ít tham gia hoạt động xã hội và, theo quan điểm của Emma thì hoàn toàn không có kỹ năng giao tiếp cần thiết để có được một người bạn.

- Cháu tham quan các căn nhà của chú được không? Harriet nài nỉ, cuối cùng cũng đã nói được

một câu hoàn chỉnh và liên quan đến nhau. Mái lợp bằng cây trường sinh chứ à? Cháu đã đọc một cuốn sách về ngôi nhà làm bằng đất khi ôn tập môn nông nghiệp cho kỳ thi tốt nghiệp cấp hai.

- Thật vậy sao? Tuyệt vời! Emma không bao giờ quan tâm đến mấy chuyện này. Đi theo chú, chú sẽ chỉ cho cháu thấy, - ông Tarquin nói. Cháu xem, trái ngược với những gì mà người ta nghĩ, các căn nhà này vẫn đầy ánh sáng; chú lắp kính một bên và ...

Emma thở phào nhẹ nhõm vì đúng lúc đó điện thoại của bố cô đổ chuông. Ông lấy ra khỏi túi và nhắm mắt, một thói quen khi nói chuyện điện thoại.

- Cái gì? Không ư? Chưa ư? Họ không làm sao? Ngay lập tức khuôn mặt của ông Tarquin đỏ ửng. Đợi mười phút. Tôi sẽ tới đó.

- Có vấn đề gì sao? Emma nghi ngại.

- Ngài Nghi sỹ vừa bay, vừa bay nhé, nhắc lại với con là thế, từ phi trường Shoreham đến Exeter để dự hội thảo. Ông ta chính là người phát biểu về hiệu ứng nhà kính. Bố và Davina sẽ tới tòa báo Evening Argus ngay bây giờ, bố muốn có tiêu đề cho số báo ngày mai, bố muốn

Emma không tài nào luận ra điều bố cô muốn là gì vì ông đã đi tít về phía văn phòng đặt trụ sở trên ga-ra ô-tô nơi mà Davina, trợ lý riêng của ông, đang nguệch ngoạc thảo ra những lời công kích cho số báo sắp tới.

-Xin lỗi cậu nhé! Emma nói. Khi bố tở say sưa diễn thuyết thì không gì ngăn được.

-Bố cậu thật đáng mến, - Harriet thở dài. Cậu thật may mắn khi có được một ông bố như thế.

- Ý cậu là một người lúc nào cũng đi quanh nhà tắt hết bóng điện và mặc những chiếc áo somi cáu bẩn vì không cho giặt trên ba mươi độ ư? May mắn là như thế ư?

- Không, - Harriet nghiêm túc nói. Một ông bố không đánh bạc đến mức mất cả nhà cửa. Như thế là hạnh phúc.

Emma không nói gì. Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

- Oa, thật ngạc nhiên! Harriet há hốc miệng khi đặt chân đến cửa chính của khách sạn Donwell Abbey. Đôi mắt cô đảo khắp xung quanh, từ bãi cỏ tuyệt đẹp, bao quanh bởi những cây sồi, sung dâu và thông Scốt-len, nổi bật với những tấm bia bán cung cho tới làn hơi nước mờ ảo của bể nước nóng, thấp thoáng qua ô cửa sổ nơi đã từng là vườn cam.

Emma thừa nhận rằng mặc dù biết nơi này rõ như lòng bàn tay, cô vẫn không thể không choáng ngợp trước những bức tường màu nâu gần như bị che kín bởi giàn cây leo vùng Virginia với những ô cửa sổ có chấn song lấp lánh trong ánh chiều muộn và cánh cửa rộng bằng gỗ sồi với vòng sắt khổng lồ hình đầu sư tử.

- Sốt ruột quá, tở muốn xem bên trong! Harriet lao phăm phăm lên phía trước. Ngay lúc ấy, cánh cửa bật mở và một dòng thác nào là gậy bóng võ và vòng sắt đổ ầm ầm xuống bậc thềm bằng đá.

- Ồi! Một anh chàng có bờ vai rộng, mớ tóc sẫm màu bù xù lao về phía Harriet, suýt nữa thì xô ngã cô.

- Ôi, xin lỗi, - anh ta thở hổn hển. Đây, em có thể cầm hộ anh những thứ này một lát được không?

Anh ta giúi vào tay Harriet một hộp bóng và bắt đầu nhặt những vòng sắt rơi vương vãi trên bậc thềm. Khi đứng dậy, bất chợt nhìn thấy Emma, anh ta lại làm rơi tất cả.

- Chào Theo! Anh lúc nào cũng hậu đậu! Emma bật cười khanh khách. Em không ngờ lại gặp anh ở đây.

Cô quay sang Harriet.

- Đây là Theo Elton, nổi tiếng vì đã mời tớ nhảy ở vũ hội và làm hỏng cả đôi Manolo Blahniks của tớ. Tệ hơn, sau đó anh ấy còn rơi xuống hồ nước.

Theo ngoác miệng cười rồi lại xụ mặt xuống.

- Cảm ơn vì điều đó, Emma! Anh ta nháy mắt. Anh vui vì đã tạo được ấn tượng khó phai. Này, em mới cắt tóc ngắn đấy à?

Con trai như Theo mà lại nhận ra tiểu tiết đó. Điều này khiến Emma ngạc nhiên đến nỗi quên không đáp trả bằng một câu tinh quái. Theo là sinh viên y khoa của trường Cambridge, cô quen biết anh đã nhiều năm. Theo lớn lên tại làng Fyfield ngay bên cạnh, bố anh ta là một giáo sĩ của trường Cao đẳng Fyfield, chỉ kém trường Eton và Harrow một chút về mức độ phô trương. Theo cũng từng học chung với anh em nhà Knightley. Anh ta có vẻ lập dị, ngày nhỏ chỉ thích tham gia vào các cuộc thi cờ vua và nuôi tắc kè. Nhưng giờ đây, khi nhìn cặp đùi rám nắng trong chiếc quần soóc bò cũ sòn, và nhìn nếp nhăn ở đuôi mắt màu đen xám mỗi khi cười, Emma nhận thấy anh ta đã biến thành một con người khác, xứng đáng được một vị trí trong danh sách khách mời dự bị.

- Nghe này, anh biết là em vừa mới tới, - Theo đánh bạo nói. Nhưng có thể giúp anh dựng những vòng chơi bóng vồ lên bãi cỏ được không? Có hai khách muốn chơi và họ không phải kiểu người quen với sự chờ đợi.

- Ồi, không được, em phải bàn với George một số việc quan trọng, - Emma thùng thảng đáp.

Theo thở dài, bực tức nhìn đám dụng cụ chơi bóng vồ đàn nằm ngổn ngang.

- Đừng nói với anh về George! Hẳn gọi anh tới đây để nâng cấp trang web của khách sạn, nhưng rồi anh phải làm việc quái gì đây? Khác nào một kẻ trông nom sân bóng không công!

- Để em giúp, - Harriet hào hứng nói. Nhưng em không biết phải làm gì.

- Anh sẽ chỉ cho, - Theo trấn an. Em đúng là một ngôi sao, cảm ơn nhiều nhé. Anh cầm dụng cụ lên và tiến về phía bãi cỏ mới được cắt tỉa. Hãy theo anh!

Emma đứng quan sát khi họ bắt đầu đóng những vòng sắt xuống sân cỏ. Cánh tay vạm vỡ của Theo vung đi vung lại nhịp nhàng trong khi Harriet rón rén cầm những chiếc gậy bóng vồ như thể chúng sắp nổ tung. Emma mỉm cười một mình vì Theo cố tình đứng sau Harriet, đặt tay lên vai cô rồi chỉ dẫn cách làm. Và khi Harriet quay lại, mỉm cười với Theo thì một hạt mầm ý tưởng nảy chồi trên khu vườn tưởng tượng màu mỡ của Emma.

Bố của George kiên quyết rằng Donwell của ông phải giống một ngôi nhà chứ không 'trang trí lò loẹt và thương mại hóa'. Vì thế, nó không tầm thường như các khách sạn khác. Mười phòng ngủ được đặt tên thay vì đánh số, trong phòng khách có sự hiện diện thường xuyên của bảy chó, Breeze, Brenna và Brodie, và phòng chơi thể thao vẫn là nơi để bóng bàn và trò đá bóng bằng tay mà Emma và George vẫn hay chơi lúc còn bé, cùng với một đồng những đồ chơi cổ lỗ sĩ. Ngay cửa chính là bàn lễ tân làm bằng gỗ thông và đằng sau là một văn phòng nhỏ - đã từng là tủ quần áo rộng rãi nơi mà Emma thường xuyên nghe thấy những lời rên rỉ đại loại như là 'Chết tiệt!' hay 'Ồi, khỉ thật!'. Cô ấn chuông và cảm thấy có phần khó chịu trước tiếng lăm bầm 'Gì thế?' phát ra từ phía cánh cửa văn phòng khép hờ, nhưng sau đó cô cười toe toét khi George nhào ra như một chủ nhà hiếu khách.

- Ồi Emma, đây rồi. Thật là mừng khi gặp em. Anh ôm chầm lấy cô rồi đảo mắt nhìn quanh. Tường sảnh chính treo đầy ảnh chân dung ký dòng họ Knightley, mặt mũi ai cũng khó đoán. Cái cô Harriet bạn em đâu? Đừng nói với anh là cô ta cũng bỏ rồi nhé. Anh rên rỉ.

- Cô ấy đang ở trong vườn giúp Theo mấy việc liên quan đến bóng vồ, - Emma trả lời.

- Thế cơ à? Tốt đấy. George gật gù tán thưởng.

- Anh không nói với em là Theo ở đây.

George nhún vai.

- Nói thật đó là phút giây tốt bụng của anh sau khi bọn anh uống vài cốc bia ở câu lạc bộ bóng vồ lần thứ Tư tuần trước. Anh bảo trang web của khách sạn đúng là một mớ lộn xộn như thể anh chưa có đủ mọi rắc rối hay sao ấy, - rồi hỏi liệu cậu ta có giúp được gì, và cậu ta có thích mấy món kĩ thuật ấy không.

- Ý kiến hay đấy!

- Hừ, ban đầu cậu ta cũng không hứng thú với ý tưởng đó đâu, nhưng anh nói rằng có em và Lucy cũng đến Donwell, chưa kể ở đây còn có cơ hội chơi golt và tham gia câu lạc bộ chăm sóc sức khỏe.

- Hối lộ nhé!

- Anh chỉ nghĩ rằng điều đó khiến cậu ta vui vẻ hơn. Verity Price mới đá thẳng Theo tháng trước và cậu ta rất rầu rĩ vì việc này. George tủm tỉm cười. Em biết cô nàng là bạn gái đầu tiên của Theo chứ? Thật khó tin phải không? Suốt thời gian qua cậu ta làm cái quái gì nhỉ?

Nhìn thấy sự nghi hoặc hiện trên khuôn mặt của George, Emma thoáng băn khoăn liệu George đã có bao nhiêu cô người yêu rồi. Với làn da ôliu và đôi mắt màu vàng đậm, trông anh khá dễ ưa, những khi vui vẻ, anh có thể làm bất cứ ai siêu lòng. Trong ba năm học đại học, hầu hết các kì nghỉ hè George đều đi thực tế ở Mỹ và Pháp. Vì thế mãi đến mùa hè này, Emma mới có cơ hội gặp lại anh. Chắc hẳn anh đang có một kế hoạch nào đó.

- Thế anh ta không bị bám đuôi à? Lúc nào cũng sẵn sàng hẹn hò chứ? Emma hào hứng hỏi.

Không chút ngần ngại, George trả lời ngay.

- Ồ, thôi đi, hẳn không thuộc tuýp người của em đâu. Theo có trí thông minh nhưng ...

- Thế ư? Còn em thì không à?

- Em phải hiểu thế này. Cậu ta không dùng trí óc của mình vào những việc đại loại như mua sắm, đọc tạp chí về thời trang và can dự vào cuộc sống của người khác.

- Em muốn anh biết rằng việc can dự của em, như cách dùng từ không thích hợp của anh, đã làm cho nhiều người hạnh phúc. Còn việc em thích Theo ấy à, hãy thực tế đi! Em còn khối việc hay hơn để làm.

- Tốt! Và việc đầu tiên là hãy đi dọn giường. Hoặc vào bếp cắm hoa. Em chọn việc nào?

- Gượng đã, em sẽ làm công việc của nữ chủ nhà, - cô nhắc George. Không đời nào em lại đi làm cái việc thay ga giường cho người khác đâu.

- Nào, Emma, hãy vì Chúa! George gắt lên. Chúng ta hãy nói thẳng với nhau được không? Anh đã bị dồn đến chân tường, nếu em không chịu bắt tay làm việc một cách nghiêm túc thì về nhà được rồi đấy.

- Anh mà giữ cái giọng đó thì em dám làm thật cho mà xem, - Emma trả đũa. Chúng ta không còn là trẻ con nữa, anh không thể ra lệnh cho em như thế được.

- Trên thực tế, đó là điều anh có thể làm, - George khẳng định. Cho tới tận khi bố mẹ anh về, dù em có muốn hay không thì bố mẹ đã giao trách nhiệm cho anh.

- Hừ, em không ...

- Anh cũng không thích việc này. Sự bất đắc dĩ thôi. Anh không hề muốn lãng phí thời gian của mình với đám khách lúc nào cũng đòi được đối xử như VIP và phải lo lắng đến phát ốm cho bố mẹ và những thứ vớ vẩn của họ.

Emma cảm thấy mình hèn mọn và tội lỗi. Bất chợt cô thấy như thể khoảng thời gian hơn bốn năm rưỡi đã ngăn cách họ, dường như khi đi xa, George đã trưởng thành và có trách nhiệm trong khi cô vẫn còn là một đứa trẻ, luôn giận dữ cho đến khi đạt được ý muốn của mình.

- Em xin lỗi, - Emma nói và chạm nhẹ vào tay George. Em không biết cắm hoa vì thế em nghĩ nếu em dọn giường - Mới nghĩ đến thôi mà cô đã rùng mình.

- Cảm ơn em. George cào tay lên mớ tóc quăn bù xù và Emma mỉm cười, chợt nhớ lại kỉ niệm về người bạn thuở thiếu thời này vào năm mười bốn tuổi, anh đã cố gắng trông tuyệt vọng để làm cho tóc thẳng với nửa lọ keo vuốt tóc. Anh không định câu với em nhưng vì mẹ gọi điện và kêu ca

- Tình trạng của bố anh không xấu đi chứ? Emma hỏi.

- Không, thực ra bố anh đã hoàn toàn tỉnh táo, đã ngồi dậy và yêu cầu một ly Scotch.

- Thật tuyệt vời!

- Hừ, - George nói, - ngoài điều đó ra, khi bị chấn động, bố cứ luôn miệng gọi mẹ là Polly và nói rằng mẹ thật khêu gợi, nóng bỏng. Bác sĩ nói việc bị lấn sau một cú đánh vào đầu là bình thường nhưng mẹ anh không thích tí nào. George nhăn nhó cười và Emma tưởng đâu đang gặp lại một chàng George hay đùa cợt ngày xưa.

- Hơn nữa, - mỉm cười tiếp, - mẹ anh bảo với bố em là nếu có em giúp nữa thì tốt quá. Rõ là mẹ chứ không phải bố có vấn đề về đầu óc! Nào đi thôi, anh sẽ lấy đồng phục cho em.

- Đồng ... - Emma định nhấn mạnh một điều khoản rằng không đời nào cô chịu khoác bên ngoài chiếc quần bò hiệu Armani bằng một tấm áo hai mảnh tồi tàn, nhưng lại nhớ ra rằng cô có nhiều việc quan trọng hơn cần bàn bạc.

- George này, - cô nói với một giọng rất ngọt ngào. Đợi em một phút. Liệu anh có muốn kiếm một số tiền kha khá cho bố mẹ và khiến nơi này lọt vào danh sách Mười điểm hẹn nên đến thăm không?

- Thật vậy sao? Thế bà tiên nào sẽ làm việc đó? George chế nhạo.

- Em, Emma mỉm cười. Giờ anh hãy nghe đây...

o o o

Mất tất cả mười phút nhưng Emma đã lay chuyển được George. Ban đầu anh nói - 'Freddie Churchill ư? Nhà sản xuất sôcôla á? Đừng có lố bịch như thế!', rồi anh lại nói. 'Nhưng mà Emma này, không làm được đâu - việc đó không thuộc lĩnh vực của chúng ta', sau cùng anh chốt lại. 'Anh cho rằng việc tìm hiểu xem anh ta muốn gì cũng chẳng tổn hại đến ai cả.'

- Tất nhiên là không rồi, - Emma quả quyết. Hãy nghĩ đến việc quảng cáo. Em sẽ làm công việc lên kế hoạch còn Harriet và Lily thì...

- Thì có thể làm những việc nặng nhọc, - George lầu bầu. - Em thì lúc nào cũng thế.

- Anh không vừa lòng ư? - Emma đáp lại. - Trong hai tuần mà anh chỉ có vài khách đặt chỗ, em vừa tìm cho anh một mỏ vàng thực sự. Đám khách đó sẽ tiêu hàng đồng tiền vào tiệc tùng và anh có thể sử dụng rạp đám cưới, thế mà bây giờ anh lại bêu xấu em.

George nhướn miêng cười.

- Rồi rồi, em ghi một điểm, anh thừa nhận. Nhưng anh nghi ngờ việc Freddie muốn tới đây, anh

ta hợp với những nơi như lâu đài Arundel hay rạp hát Hoàng gia hơn. - Anh cần môi. - Dẫu sao anh cũng cần trình bày rõ ràng việc này với hai vị phu huynh đã. Có lẽ trong gia đình, anh là người duy nhất có tầm nhìn xa trông rộng, nhưng họ lại là chủ nhân Donwell. Ở Cape Town bây giờ là mấy giờ nhỉ?

Emma đang định theo George vào văn phòng để trợ giúp anh phòng hờ trường hợp ông bà Knightley ngần ngại thì Theo lao vào sảnh.

- Sân bóng vồ rất thu hút khách, nhà Frobisher đang chơi say sưa, - anh ta vừa cười vừa thông báo.

- Harriet đâu? - Emma hỏi.

- Đang gọi điện thoại, - Theo trả lời, - cô ấy bảo ở trong nhà điện thoại không bắt được sóng và cô ấy đang cần liên lạc với ai đó.

- Đoán được là ai rồi. - Emma thở dài. - Ôi, Harriet.

- Có rắc rối gì à? Xem chừng Harriet hơi lo lắng.

Theo chăm chú nhìn Emma. Nhờ những điều vừa học được ở George, ý nghĩ thoáng qua trong đầu Emma trước đây bây giờ đã có một cách thể hiện mới.

- Cuộc đời của Harriet là một bi kịch, - cô bắt đầu nói. - Và em thực sự lo lắng cho cô ấy. Cô dừng lại, hài lòng khi thấy Theo đang chăm chú lắng nghe. - Em không thể nói nhiều hơn vì điều đó quá kinh khủng. Anh thật là tốt khi đã để cô ấy giúp đỡ bởi vì... - Emma hạ giọng đầy vẻ bí ẩn... - Cô ấy rất cần phải học cách tin tưởng đàn ông một lần nữa. Emma đưa tay lên che miệng một cách đầy biểu cảm. Em đã nói quá nhiều. Em nghĩ là tất cả những gì chúng ta có thể làm bây giờ là hãy đối xử với cô ấy thật tốt và đảm bảo cô ấy không mắc sai lầm, cô ấy đã kết bạn với một số kẻ ngớ ngẩn, điều đó thật là đáng buồn vì cô ấy là một người đáng yêu và dễ bị tổn thương về mặt tình cảm, anh hiểu ý em chứ? - Cô kết luận bằng cách trích dẫn từng từ từng chữ trong bộ phim "Bóng của tôi" do Kim Clayson thủ vai chính.

Theo gật đầu một cách rất chú tâm. Emma cho rằng những ai chuẩn bị làm bác sĩ hẳn phải có một sự hiểu biết và lòng thương người vô hạn, và với một chút may mắn, cô đã biến điều đó thành một thuận lợi cho Harriet.

- Chính xác là đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy? - Theo hỏi và tiến lại gần Emma, đặt bàn tay lên cánh tay cô. - Anh giúp được gì chăng?

- Không thể tiết lộ bí mật được, nhưng em nghĩ hãy làm cho cô ấy hòa nhập với mọi người. Em sẽ trút được gánh nặng khi biết rằng ngoài em ra, có ai đó chăm sóc cô ấy. Có lẽ anh làm được điều này, ví như trò chuyện với cô ấy chẳng hạn... Thử xem cô ấy có cởi mở không. Nhớ đừng để lộ là em nói nhé. Hứa đi?

- Đừng lo. - Theo gật đầu, nói thật nhỏ khi George xuất hiện. - Em có thể tin ở anh.

- Cảm ơn.

- Vâng, - Theo quay sang George. - Gặp cậu sau nhé. Tớ vào thành phố một lát.

- Không được, - George kêu lên. Cậu phải giải quyết cái máy tính chết tiệt kia trước, nó đã ngốn hết các thực đơn ngày Chủ nhật rồi.

Theo rướn mày và thở dài.

- Máy tính không ăn được cái gì hết, - anh ta trả lời, vươn vai và lấy tay lau mồ hôi trên trán. - Nói thật nhé George, với một người đang học thạc sỹ Quản trị Kinh doanh thì cậu đúng là một con bò khi gặp phải vấn đề về máy tính.

Emma mỉm cười một mình. Điều đó quá đúng: George là một người lạc hậu, nhưng theo một

cách tích cực. Anh rất nghiêm khắc (đã có lần nói Emma không ra gì về việc cô chụp ảnh trộm Jasper Greenhill hờ cả quần lót trong dịp sinh nhật lần thứ mười tám của cô nàng - cứ như thể tờ Sussex Scene sẽ đăng bức ảnh đó với tiêu đề "Cô con gái nhà Tee chơi khăm bạn") và anh cũng có những sở thích kì lạ (câu cá bằng mồi giả ở chỗ nước đóng băng, hay cùng chó đi săn trong mưa), nhưng anh không bao giờ chạy theo đuôi người khác, anh là một người độc lập và luôn nói ra những điều mình nghĩ. Đó chính là điều mà Emma thích ở anh chàng này.

- Ờ, dù sao, nếu chúng ta tổ chức buổi tiệc này...

- Tiệc nào? - Theo rướn mày lắng nghe, càng lúc càng thích thú khi George kể về Freddie và khẳng định bà Knightley cũng thấy đây là một ý kiến hay và bà sẽ bắt bằng được ông Max từ giờ trở đi chỉ phục vụ đám thanh niên.

- Tất cả đều ổn, trừ việc mẹ không có mặt ở đây. Nhưng nếu mọi việc đổ bể, chúng ta sẽ bị những người sành sỏi liệt vào danh sách dèm...

- Ý anh là những người sành điệu ư? - Emma cắt ngang.

- Gì cũng được, - George cúi kính. - Nhưng có thể Freddie không muốn tới.

- Nghe hay đấy, - Theo nói. - Nhưng tớ không được mời. Thậm chí tớ còn không biết anh chàng này, mặc dù tớ quen một người mà...

- Dĩ nhiên là anh sẽ được mời, Emma vội vàng cắt ngang trước khi Theo có dịp than khóc về Verity. - Em xin đảm bảo.

- Tuyệt. - Theo nhả nhỏ. - Bây giờ nếu cậu không phiền thì tớ sẽ khôi phục lại những thực đơn bị mất.

- Sau khi giải quyết xong vụ đó, cậu sẽ lo vụ cắm hoa chứ? - George nói đùa khi Theo lao về phía văn phòng.

- Một ý quá hay đến nỗi tớ không thể nhận lời được. - Theo trả miếng. - Tớ sẽ đi khỏi đây trước khi cậu lại có thêm một ý tưởng ngớ ngẩn nào nữa!

- Có phải anh nói về việc cắm hoa không? - Harriet, mặt đỏ bừng và cười ngoác miệng đến tận mang tai, chạy vào phòng hỏi. - Để em làm cho, em thích những việc như thế.

- Em thích à? Xin lỗi, chắc hẳn em là Harriet. Anh là George.

Harriet hồi hộp cười với George, ngón tay vờ vờ lộn tóc màu hạt dẻ.

- Cảm ơn anh rất nhiều vì đã cho em làm việc ở đây, - cô hào hứng. - Em rất thích. Thế em phải đi đâu?

- Anh sẽ đưa em đi thăm nơi này và sau đó là tới phòng cắm hoa, - George nói. - Emma này, em biết chỗ lấy đồ trải giường sạch ở đâu rồi chứ? Trong tủ vải chỗ cầu thang ấy?

Việc này, Emma nghĩ bụng khi đang nện chân trên bậc cầu thang, không nên xảy ra một chút nào. Harriet lẽ ra phải đang lột vỏ ga và mình lẽ ra phải đang đứng ở tiền sảnh, trò chuyện với khách, hay đi đi lại lại trong phòng khách với khay bánh trên tay.

- A, cuối cùng thì cũng gặp cô. Tôi đã gọi cho phòng lễ tân suốt mười phút. Đơn giản là tôi thấy chất lượng phục vụ ở đây chưa tốt! - Một ông hói đầu, vai bè đứng ở cầu thang, tay chống hông.

- Nửa tiếng trước tôi gọi trà buổi chiều, thế đồ uống tôi yêu cầu đang ở chỗ chết dấm nào rồi?

Cứ như là việc gì tôi cũng biết ấy, Emma tự nhủ.

- Cháu xin lỗi, - cô trả lời và nở một nụ cười mà cô hi vọng rằng đó là một nụ cười cảm thông, có phần gọi cảm và hết sức cung kính. Chúng cháu có một chút rắc rối về nhân viên. - Chính vì vậy mà cháu được mời đến đây để giải quyết mọi việc. Bây giờ bác hãy nói cho cháu chính xác

bác gọi đồ gì, cháu sẽ yêu cầu mang tới ngay.

- Hừm, nghe có vẻ khả quan hơn đấy, - ông ta càu nhàu, đá cho cửa phòng mở toang rồi ra hiệu cho Emma bước vào. - Hãy xem vợ tôi gọi đồ gì! Bọn đàn bà thay đổi như chong chóng.

Năm phút trôi qua, sau khi khen chiếc áo len casomia bà Dalrymple đang mặc và tỏ ý tán đồng rằng vào buổi chiều không có gì hay bằng một tách trà Earl Grey và bánh nướng phủ kem, Emma nhận thấy mình hơn hẳn những người trẻ tuổi khác, và cô có thể mạnh trong ngành dịch vụ quan hệ khách hàng.

- Một cô gái thú vị, - Đại tá Dalrymple lẩm bẩm khi Emma bước ra khỏi phòng. - Cháu gái, cháu tên là gì?

- Cháu tên là Emma Woodhouse, Giám đốc Quan hệ Khách hàng, - Emma tự tin trả lời. - Khi ở đây, nếu cô chú cần bất cứ thứ gì, xin cứ gọi cháu.

o o o

Tối hôm đó, vào lúc chín rưỡi, Emma bắt đầu nhận ra rằng, hơn hẳn công việc nặng nhọc trong các văn phòng quảng cáo ở Luân Đôn, công việc thực sự dành cho cô là một người tổ chức các buổi tiệc cho các ngôi sao. Hoặc có thể là người dạy cách sống cho tầng lớp thượng lưu. Hoặc cả hai. Giải quyết những vấn đề của người khác quả là một công việc vô cùng thú vị.

Chỉ trong có ba tiếng đồng hồ, cô đã giới thiệu nhà Frobisher cho gia đình Mulligan, những người rất muốn học cách chơi bóng vồ, trong khi nhà Frobisher đang giảng giải âm ỉ về môn bóng vồ cho bất cứ ai muốn nghe; cô đã nói với George rằng anh nên bắt đầu phục vụ bữa ăn tối sớm cho bọn trẻ con dưới tám tuổi để tránh lặp lại việc đưa trẻ Phoebe Pilkington bỏ dưới gầm bàn và ném đôi giày hiệu Crockett&Jones của ngài Đại tá Dalrymple đi. Emma không những cung cấp cho chị em sinh đôi tuổi teen nhà Mapperley một danh sách những câu lạc bộ hàng đầu ở Brighton mà còn gọi tắcxi cho họ, sau đó lại phải mất năm phút để trấn an bà mẹ quá lo lắng của hai chị em rằng Brighton không phải là nơi làm ăn của bọn buôn bán phụ nữ và lưu manh, và rằng Fiona và Hamish rất an toàn.

- Em giỏi xoa dịu người khác thật đấy! - Theo nhận xét khi nghe lỏm được những câu cuối Emma và bà mẹ trao đổi với nhau lúc anh ta nhón vài cái bánh kem trái cây còn thừa trong nhà bếp. - Em biết không, những vấn đề của tuổi teen, phải đưa lên trang web của chúng ta mới được. Em không biết trang web tẻ ngắt thế nào đâu, toàn những bảng giá, thực đơn và những thứ buồn chán về lịch sử nhà Knightley. Khó mà hấp dẫn được người nào dưới năm mươi tuổi.

- Thế anh hãy bắt tay vào việc đi, - Emma khích lệ, luôn tay dọn những tách cà phê vào trong xe đẩy. - Hãy đưa những thứ đó về thế kỷ hai mốt đi.

- Chúng ta phải làm gì đó. - Theo vừa cười vừa nói. - Nếu các vị khách của Freddie kiểm tra nơi này trên mạng thì họ sẽ không thích tổ chức tiệc tùng ở đây nữa!

- Anh có ý tưởng gì à? - Emma nhú mày.

- Anh không biết, - Theo trầm ngâm. - Một cái gì đó phải sôi động và thu hút. Chúng ta không thể đưa ảnh của những người khách thật lên trang web được vì lý do bảo mật thông tin, nhưng anh nghĩ có thể dùng ngay chính chúng ta để thay thế. Em sẵn sàng chứ?

- Tất nhiên, - Emma nói. - Với điều kiện em sẽ đóng vai người ném sâm-panh!

- Chúng ta sẽ có George, tất nhiên rồi, và Lily... - Theo bắt đầu viết nguệch ngoạc vào một tờ giấy. - Và anh nghĩ rằng hai chúng mình sẽ tới các câu lạc bộ trong thành phố chụp vài kiểu ảnh.

- Rủ Harriet đi, cô ấy rất ăn ảnh, - Emma nói.

- Ồ, ý hay đấy, - Theo đồng tình. Như lời em nói, hãy làm cho cô ấy cảm thấy hòa nhập.

Sáng suốt. Emma thầm mỉm cười đầy thỏa mãn. - Tại sao anh không đi rửa luôn bây giờ? Cô ấy đang ở nhà kính với mấy quả linh sam đấy.

o o o

- Emma, cậu đây rồi. Ồi xin lỗi, cậu chuẩn bị đi à?

Emma gật đầu, mỉm cười đầy đau khổ với Lily Bates rồi liếc nhanh chiếc đồng hồ.

- Tớ sẽ giữ cậu không quá một phút đâu. Ý tớ là, lẽ ra tớ nên hỏi cậu sớm hơn về các bữa ăn nhẹ, rồi Luigi để tớ tự làm nước sốt bơ trứng, và tớ chạy về nhà mang theo một chút đồ ăn. Hôm nay mẹ tớ cảm thấy mệt, vì vậy tớ làm món cá hồi xông khói và trứng cuộn, mẹ tớ thích những món đó, hơi xa xỉ một chút nhưng chỉ một lần thôi...

- Thế cậu muốn gì? - Emma cắt ngang, cố nặn ra một nụ cười.

Ngay phút giây thốt ra những lời đó, cô cảm thấy hối tiếc. Nhìn Lily với thân hình gầy gò, khuôn mặt nhợt nhạt, đôi mắt màu xám với một quầng thâm xung quanh, ai cũng có thể nghĩ rằng cô đang mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo. Thực ra, cô tràn đầy sức khỏe và năng lượng. Căn bệnh trầm trọng duy nhất mà cô đang mang đó là bệnh nói quá nhiều.

- Ờ, cậu biết đấy, vấn đề là Jake. Cậu còn nhớ Jake chứ? Jake Fairfax? Anh họ của tớ? Người mà...

- ... người mà rất yêu âm nhạc, thành viên của một ban nhạc, - Emma kết thúc, cố nén một tiếng thở dài khi nhớ lại những bài tường thuật dài lê thê xuất hiện cứ vài tháng một lần về chủ đề ban nhạc Split Bamboo thú vị như thế nào. - Ừ, tớ nhớ. Có chuyện gì với anh ta vậy?

- Cậu không đoán được đâu, hàng triệu năm nữa cũng không...

- Vậy có lẽ nếu cậu nói với tớ...

- Cái gì? À ừ, xin lỗi! Chà, anh ấy sẽ tới Brighton. Trong bốn tuần! Cậu có đoán được vì sao không?

- Chịu. - Emma thở dài.

- Ban nhạc sẽ chơi ở câu lạc bộ Jacaranda Tree. Và một chỗ nữa nhưng tớ không nhớ tên. Họ vừa được mời chơi nhạc trong vòng một tháng, mỗi tuần hai buổi. Không thú vị sao?

- Ừ, thú vị, - Emma thừa nhận. Cô luôn cho rằng những thành công của ban nhạc qua lời Lily chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng phong phú của cô ấy, nhưng câu lạc bộ Jacaranda Tree chuyên mời các ban nhạc sắp đứng đầu bảng xếp hạng về để quảng cáo, và dĩ nhiên là họ không mời những ban nhạc không có tương lai.

- Mẹ con tớ muốn anh ấy ở cùng, mẹ thích có khách mà, nhưng anh ấy từ chối vì những người khác trong ban nhạc cũng đang đi tìm chỗ ở. Vì thế nên tớ bảo họ là có nhà nghỉ B&B của bà Butler trong làng, anh ấy bảo sẽ cân nhắc, nhưng nói thật là lúc đó anh ấy rất lo lắng...

- Ừ, ờ...

- Cậu biết không, anh ấy vừa chia tay Caroline. Ồ, cậu không biết Caroline nhỉ, cô ta là bồ của Jake. Tớ và Caroline rất quý nhau. Cô ấy cực kỳ thông minh, đang theo học ở trường Cambridge, ngành Chính trị hay sao ấy. Đột nhiên cô ấy bỏ rơi Jake. Tớ không thể hiểu được bởi vì Jake thật đáng yêu, nếu không phải anh em họ, tớ đã phải lòng anh ấy rồi. Tớ định nói gì nhỉ? - Lily nhăn mặt và cắn môi. À, ừ, dĩ nhiên rồi, tớ ngớ ngẩn quá đi mất! Có một việc nhé, cậu đưa cái này cho bố cậu được không? Đúng ra tớ có thể đưa, nhưng nếu cậu đưa thì tớ sẽ không bị coi là khoe khoang. - Lily dúm một phong bì dày cộp vào tay Emma và lấy mu bàn tay quẹt ngang mũi. - Ái chà, phải đi rồi, tớ hứa sẽ gọi đầu cho mẹ. Mẹ con tớ thấy màu tóc này hay hay, màu vàng ngả sang đỏ, người ta ghi trên vỏ đây này và...

- Đẹp đấy, tớ phải đi đây. - Emma nói một cách dứt khoát.

- Chắc chắn rồi. Hẹn gặp lại cậu ngày mai nhé. Tớ rất vui khi ở đây, bố cậu thật là tử tế, luôn quan tâm đến tớ. Chú ấy bảo là hãy tâm sự với chú mọi việc, tớ bảo là vâng, cháu sẽ làm như thế và...

Đến đó thì Emma vợ lấy cái túi và lao ra cửa, để lại Lily vẫn đang mở máy.

o o o

Sau khi đã vớt cái phong bì lên bàn làm việc của bố, nói chuyện với Harriet trong phòng khách (và khẳng định với cô ấy là "ừ, cái áo choàng tắm để đó cho cô ấy mặc" và "không, không phải cô đã làm gãy vòi nước mà nó tự ngắt" bởi vì bố cô là một người rất có ý thức về sự lãng phí), Emma về đến phòng rồi ngồi phịch xuống giường, với tay lấy máy tính, đọc những tin nhắn gửi đến cho tới khi thấy một bức thư mà cô biết chắc sẽ nhận được.

Người nhận: Emma WH

Người gửi: Lucy

Chào! Mọi chuyện thế nào? Tớ đã nhận được tin nhắn của cậu về bạn trai của Harriet. Tớ cười đến chảy nước mắt về vụ mấy con chim cánh cụt: không thể tin được. Mọi thứ ở đây đều ổn; căn nhà cũng tạm được, hoặc ít nhất là tạm được sau khi tớ dọn xong. Rõ ràng trước đây có hai gã trai ở phòng này và cậu phải xem phòng tắm mới tưởng tượng được: bẩn thỉu kinh khủng! Và rồi tớ đã đi chợ mua mấy cái chăn phủ, cây cảnh cùng một đồng gối ngồi trên sàn để che đi tấm thảm cáu bẩn và bây giờ thì rất tuyệt. Adam sống ngay gần đây. Anh ấy ở chung nhà với một người tên là Aussie, hi vọng là anh ấy dành hầu hết thời gian cho tớ. Cậu đoán được không? Angus - nhóm trưởng - vừa nói là tớ có thể tham gia tổ chức các buổi thi đấu bơi lội hàng tuần và có thể dạy lặn - thật tuyệt phải không?

Emma thở dài và lắc đầu nghi ngại. Một vài người cho rằng việc rời xa trung tâm thành phố là một điều tuyệt vời.

Thế George nói gì về bữa tiệc? Anh ấy nên đồng ý vì Adam đã chuẩn bị tinh thần rồi. Tớ đoán anh ấy nghĩ rằng đây là dịp để chứng tỏ với anh trai mình rằng anh ấy cũng rất được mọi người yêu quý. Nhưng phải thu xếp nhiều thứ quá, nào là ban nhạc, đồ ăn, rồi trang trí... Freddie nói thì dao to búa lớn lắm nhưng khi làm việc thực tế thì anh ta chỉ là đồ vô dụng. Bọn tớ tin tưởng ở cậu, được chứ?

Đừng quên sinh nhật tớ vào thứ Tư đấy, hôm đó tớ được nghỉ. Bọn mình gặp nhau ăn trưa nhé? Mẹ tớ vừa gửi một tấm séc kha khá và bọn mình sẽ được tiêu tiền thoải mái.

Tớ phải đi đây. Adam tham gia vào đội bóng của nhận viên và đang chuẩn bị thi đấu với bọn trẻ con. Tớ nhận nhiệm vụ làm đội trưởng đội cổ vũ. Ở đây có một anh chàng đáng chuẩn tên là Luke, tớ không thích anh ta đâu và tớ sẽ cố thu xếp cho cậu gặp anh ta khi cậu tới đây. Cậu sẽ không thể cưỡng lại anh ta được!

Hãy viết thư cho tớ và kể chuyện về mọi người nhé!

Chào, Lucy.

Tại sao, Emma nhủ thầm khi kích chuột vào ô Trả lời, mọi người đều nghĩ rằng cô cần một người đàn ông để khóa lấp nhĩ? Cô đã lên kế hoạch cho cuộc sống của mình và không dành chỗ trống cho một mối quan hệ nghiêm túc nào trong vòng năm năm tới, cô sẽ nghĩ tới điều đó sau khi lấy bằng đại học và thu xếp được một công việc kinh doanh của riêng mình. Chỉ khi đó, khoảng năm hai mươi tám tuổi, cô mới nghĩ đến việc có quan hệ nghiêm túc với một người xuất thân từ thành phố, với quan điểm tiến tới hôn nhân (và có một bản hợp đồng về việc phân chia tài sản trong trường hợp ly dị). Lúc ấy, cô mới dành cho các chàng trai những nụ hôn nồng thắm. Freddie là một ví dụ - nhưng ngoài điều đó ra, thì quên đi.

Người nhận: Lucy

Người gửi: Emma WH

Chào! Rất vui vì cậu đã có laptop, tớ không còn chỗ để nhắn tin mà lại có rất nhiều điều muốn kể với cậu. Đầu tiên, BỮA TIỆC VẮN ĐANG ĐƯỢC TIẾN HÀNH! Nhà Knightley rất phấn khởi vì sự kiện này, nên cậu có thể nói với Freddie rằng bữa tiệc đang được chuẩn bị. Thứ Tư này sẽ rất thú vị - tớ sẽ đón cậu lúc 11 giờ - và xin hãy nhớ cho là tớ KHÔNG THÍCH bọn con trai, được chứ? Tất nhiên là trừ phi bọn họ dành cho một người nào khác. Tớ phải kể cho cậu nghe kế hoạch thiên tài gần đây nhất của tớ mới được. Cậu còn nhớ Theodor Elton không? Anh ta đến ở nhà George một thời gian và tớ biết rằng anh ta rất hợp với Harriet. Hãy thử nghĩ xem: anh ta rất tinh tế và Harriet cần một người như vậy, với người mẹ như thế...

Emma dừng lại rồi xóa đi năm từ cuối. Cô nghĩ rằng Harriet không cần cả thế giới phải biết đến câu chuyện của mẹ mình.

... và cô ấy cần một người có tiền để lấp đầy cái túi trống rỗng của mình. Theo có thân hình khá chuẩn và có phong thái, chứ không lúi xúi như Rob. Tất cả đều hoàn hảo. Trước khi cậu chế giễu rằng tớ đang ba hoa - hãy nghe đây: Tối nay, lúc đang dọn bàn để phục vụ bữa sáng ngày mai, Harriet hỏi George liệu rằng cô ấy có thể đi nhà thờ vào các buổi sáng được không. Tớ không thốt nên lời. Tớ không bao giờ nghĩ cô ấy lại là một người ngoan đạo như vậy. Tuy nhiên, George nói là không được, rất tiếc, anh ấy không thể cho Harriet đi trừ phi tớ đảm nhận công việc của cô ấy. Cứ như là sắp xảy ra việc đó đến nơi rồi ấy. Tớ suy nghĩ rất nhanh và nói rằng tớ phải giúp bố thu xếp cho đoàn làm phim và George chấp nhận lý do đó. Tuy nhiên, đúng lúc ấy, Theo bước vào (buổi tối anh ta đã đi Brighton). Harriet trông rất khổ sở, anh ta hỏi có chuyện gì. Harriet kể về chuyện đi nhà thờ và cậu đoán được kết quả không? Anh ta chạy theo George và hai phút sau, George đồng ý, Harriet có thể đến nhà thờ vì Theo đã xung phong làm thay ca phục vụ bữa sáng cho Harriet. Thế đấy! Chắc chắn là Theo thích Harriet - tớ muốn nói là, cậu đã nghe nói có anh chàng nào mà lại dậy sớm vào ngày Chủ nhật chưa? Dĩ nhiên, bố của Theo là một cha xứ nên có thể anh ấy có gen dậy sớm, nhưng dù sao...

Tiếng gõ cửa dồn dập làm gián đoạn bức thư của cô.

- Bố ạ?

- Không, tớ Harriet đây.

- Đợi chút

Emma đọc lướt lại đoạn cuối của bức thư.

Tớ phải đi rồi, mai sẽ viết nhiều hơn. Hẹn gặp lại vào thứ Tư. Chào. Emma.

Cô kích chuột vào ô Gửi rồi tắt máy tính.

- Được rồi! Vào đi! - Cô gọi, liếc nhìn đồng hồ khi Harriet bước vào phòng. - Tớ tưởng cậu ngủ rồi, trông cậu xộc xệch đấy.

- Tớ chỉ... - Harriet ngáp ngừng, cắn môi và thở dài.

- Gì thế? Cậu cần gì à? Thêm gối chăng?

- Không, mọi thứ đều ổn cả, - Harriet khẳng định và ngồi xuống phía cuối giường Emma. - Vấn đề có liên quan đến... Rob.

- Ồ!

- Xem này, tớ gọi điện cho anh ấy lúc tối và nghe giọng anh ấy rất khó chịu...

- Chắc là ghen tị vì cậu có một công việc không liên quan đến các loài giáp xác và bọn trẻ con lúc nào cũng la hét, - Emma nhận xét, bất chợt cô cảm thấy thương người cũng thật quá mệt.

- Không phải đâu, bởi vì anh ấy nhớ tớ, - Harriet nói tiếp, rõ ràng là không để ý tới lời chế nhạo

của Emma. - Dù sao, anh ấy cũng vừa gọi lại xin lỗi vì đã cáu gắt. Cậu biết không? Anh ấy nghĩ là có thể kiếm cho tớ một công việc ở Trung tâm Sea Life bởi vì Rachel bên khu quán cà phê vừa nộp đơn xin nghỉ việc.

- Không thể nào! - Emma dùng dùng nổi giận. Cậu không định nói với tớ là cậu muốn đi sau mọi nỗ lực tớ bỏ ra để tìm cho cậu một công việc tử tế bên những người cực kì dễ chịu đấy chứ...

- Ồ, không, tớ trả lời anh ấy rằng tớ không thể làm cậu thất vọng nhưng...

- Tốt!

- Sau đấy anh ấy hỏi tớ là cái nào quan trọng hơn: công việc này hay cơ hội bên nhau.

Harriet thở dài và nhìn Emma cầu cứu.

- Thật là khó xử! Anh ấy rất dễ thương và anh ấy nói... à, điều đó chứng tỏ anh ấy thích tớ phải không?

- Điều đó có nghĩa là, - Emma nói một cách quyết liệt, - anh ta đang hăm dọa về mặt tình cảm. Tất nhiên là tùy cậu thôi. Nếu cậu muốn vứt bỏ một cơ hội lớn trong đời, tớ chẳng thể làm gì được.

Cô nhìn Harriet một cách nghiêm nghị.

- Buổi tiệc của Freddie sẽ là một sự kiện xã hội của mùa hè, - Emma nói. - Ngày quyền góp từ thiện, tớ có thể thu xếp để bọn mình trở thành thành viên nếu đồng ý bán xổ số.

Hài lòng khi thấy Harriet há hốc miệng, cô bồi thêm.

- Chưa kể cậu có rất nhiều cơ hội để tiếp xúc với những người nổi tiếng như đám bạn hữu của Churchill. Cậu có nói với Rob điều đó không?

- Có, nhưng anh ấy bảo tất cả chỉ là bề ngoài, hợm hĩnh và hãnh tiến, - Harriet thật thà trả lời.

- Tớ là một kẻ hợm hĩnh ư? Tớ là một kẻ hãnh tiến ư? - Emma cất vấn.

- Không, tất nhiên là không...

- Chính xác, bạn bè của tớ cũng không nốt, - Emma nhấn mạnh. - Điều đó chỉ chứng tỏ rằng Rob không biết tí gì về việc đang diễn ra. Nếu cậu muốn ở bên anh ta hơn ở bên tớ...

- Tất nhiên là không! Tối nay tớ vui hơn bao giờ hết trong suốt năm năm qua!

Emma mỉm cười thân mật với bạn và nghĩ đó là một dấu hiệu cho thấy đến tận bây giờ, Harriet Smith có một cuộc sống không mấy vui vẻ.

- Và khách sạn thật là ấn tượng, - Harriet lẩm bẩm, đột ngột chuyển chủ đề. - Cậu có biết rằng các phòng được đặt theo tên của người trong gia đình không? Còn những chòm lông mủ treo trên tường phòng ăn là do ngài Casper Knightley treo, ông ấy là người...

- Harriet, tớ đã đến sống ở đây từ khi còn học mẫu giáo, - Emma ngắt lời một cách mệt mỏi. - Không có gì mà cậu định nói mà tớ lại không biết cả. Và nếu cậu nghĩ rằng tối nay là một tối vui vẻ thì, ờ, tớ hứa là nó sẽ còn thú vị hơn nữa. - Cô ngừng lời và nghiêm trang nhìn Harriet. - Tất nhiên, nếu cậu nhận việc ở Trung tâm Sea Life thì tớ sẽ chẳng thể làm gì để ngăn cậu được, và tớ cũng chẳng cố làm gì nếu cậu thực sự muốn thế...

- Cảm ơn cậu.

- Nhưng nếu quyết định vứt bỏ hết những thứ ở đây, cậu sẽ không thể đến nhà thờ. Sẽ không có Theo luôn ở bên để bảo vệ cậu.

- Theo thật đáng yêu phải không? - Harriet mỉm cười. - Cậu nói đúng, anh ấy thật tuyệt vì đã nhận làm thay ca của tớ.

- Chính xác, - Emma gật đầu, thở phào vì cuối cùng cũng đã đạt được mục đích. - Lần cuối cùng gã Rob này đi chơi với cậu là khi nào? Anh ta thậm chí còn không thèm đến câu lạc bộ nữa. Thử nghĩ xem, cũng chẳng buồn thông báo là sẽ vắng mặt. Anh ta coi công việc quan trọng hơn cả buổi tiệc. Trong khi Theo... - Cô bỏ lửng câu nói đủ lâu để Harriet dần dần đỏ bừng cả mặt.

- Hình như Theo rất quan tâm đến cậu. - Cô kết luận.

- Đừng ngớ ngẩn thế! Theo... thích... không, anh ấy mới chỉ gặp tớ ngày hôm nay thôi mà.

- Sự hấp dẫn giới tính, - Emma nhớ lại lời của Lucy và nhắc lại với vẻ hiểu biết. - Tin tớ đi, anh ta thích cậu đấy.

Harriet mắt tròn mắt dẹt.

- Cậu nghĩ thế thật sao? Thật không? Một người như thế ư?

- Tớ biết, - Emma khẳng định. - Hỏi bất kì một người bạn nào của tớ mà xem, tớ rất giỏi đọc vị lũ con trai, chưa sai bao giờ cả. Cậu có nhớ Theo đã đứng gần cậu như thế nào trên sân bóng vồ không? Anh ấy còn nói với tớ là... à thôi, đừng để ý những gì anh ta nói.

- Anh ấy nói về tớ à?

- Đúng thế, - Emma gật đầu. - Tất cả những điều Theo cần là một chút khích lệ... nhưng dù sao đi chăng nữa, đó không phải là chuyện của tớ. Nếu cậu thích Rob thì chạy đi mà tìm anh ta. - Cô nhúu mày trầm tư. - Tất nhiên, có thể tớ không công bằng. Nhưng đó là vì tớ không ưa lũ con trai... có thể cậu và Rob là bạn tri kỷ. Tớ muốn hỏi là anh ta cũng thích âm nhạc như cậu chứ?

- Không. - Harriet cười khúc khích. - Cậu biết không, anh ấy không biết Berlioz và Bizet khác nhau như thế nào! Tớ muốn anh ấy đi cùng tớ tới buổi hòa nhạc ngoài trời ở Preston Abbey, vào cửa miễn phí, vì vậy tớ có thể đi...

- Hay đấy, - Emma thích nhạc R&B hơn nhạc cổ điển. - Rob nói gì?

- Rob không đi được, Harriet kể. - Tối hôm ấy Rob có buổi huấn luyện dọn dẹp bể cá.

- Hiểu rồi, - Emma bình tĩnh nói. - Trong khi đó, ngày mai Theo có hàng ngàn việc hay ho để làm hơn là phục vụ bữa sáng. Như tớ nói đấy, tùy cậu thôi. - Cô ngáp ngắn ngáp dài. Bây giờ, nếu cậu không phiền, tớ đi ngủ đây. Tớ sẽ để cậu suy nghĩ xem phải làm gì. Cuộc sống là phải biết lựa chọn đúng đắn.

- Vậy tớ sẽ từ chối Rob nhé?

- Đó là sự lựa chọn của cậu. Tạm biệt, Harriet. Chúc ngủ ngon.

- Bố! Bố đang làm gì đấy?

Bị đánh thức lúc bảy rưỡi sáng Chủ nhật bởi thứ âm thanh giống như tiếng nắp thùng rác cọ vào tường gạch, Emma lao bố vào phòng làm việc của bố, tóc tai rối bù và cảm thấy như bị tước đoạt giấc ngủ.

- Bố! - Cô đâm vào nút tắt của bộ loa cũ hiệu Bang và Olufsen, đồng thời hét lên ầm ĩ đầy vẻ trách móc, - Bố làm con không ngủ được!

Tarquin liếc nhìn chiếc đồng hồ chạy bằng pin mặt trời.

- Còn sớm sửa gì nữa, - ông nhận xét. - Bố nghĩ con nên ra ngoài giúp bố vài việc. Với lại bố thích ban nhạc này. - Ông trở tay xuống sàn nhà. - Cái gói đó là do Lily gửi, thấy có đĩa CD chạy demo. Một ban nhạc tuyệt vời, tên là Split Bamboo và tay ghita chính là ...

- Jake Fairfax, - Emme rên lên. - Lily là em họ của anh ta. - Cô nhìn bố chòng chọc. - Bố không định nói với con là ban nhạc đó chơi hay đấy chứ?

- Còn hơn cả hay, ban nhạc rất thành công. Tarquin nói. - Bố có đọc vài dòng về họ trên tạp chí âm nhạc. Một trong những bài hát của họ, bài Hành tinh nổi loạn đang rất nổi...

- Bố thích là vì họ vẫy một lá cờ xanh, - Emma giễu cợt. - Với bố nhạc nhẽo thế nào chả xong, chỉ cần có thông điệp là được, phải không ạ?

- Không mất mát gì nếu con để ý một chút. Tarquin lăm bắm, lôi từ ngăn kéo ra một đồng hóa đơn mua hàng gần đây nhất của Emma rồi huơ huơ trước mặt cô. - Nhìn đồng này xem, cửa hiệu High Wire, Stella Stein rồi Rock on Robin! Sao con lại có thể tiêu phí một trăm linh năm bảng cho một cái túi xách? Thật đáng xấu hổ.

- Bố, đó không chỉ là một cái túi xách đâu ạ, đó là một cái túi hiệu Valentine Rockport...

- Túi thì vẫn chỉ là túi, - ông nhấn mạnh. - Bố cược rằng quần áo của con không có cái nào là Fair Trade¹. Con có biết những thứ con mua được sản xuất tại những xưởng bóc lột sức lao động ở Bangladesh với...

- Vâng, vâng, được rồi, con xin lỗi, - Emme nói để bố yên tâm. - Bố nghe này, dù sao con đã giải quyết xong vấn đề của nhà Knightley rồi. Khó khăn đã được tháo gỡ.

Cô kể cho bố nghe về bữa tiệc, về việc cô điều khiển mọi việc ra sao, và cô đã tính toán để thu lợi nhuận gấp đôi cho Donwell trong chốc lát thế nào.

- Tuyệt! - Bố Emma ôm lấy cô. - Thật là một cơ hội tốt dành cho họ. Con khá lắm!

Emma hí hửng ra mặt trước sự khen ngợi nồng nhiệt của bố.

- Chúng ta có thể làm cho nó trở nên thân thiện với môi trường, - Tarquin hào hứng. - Bố sẽ nói điều này với người đầu bếp mới, với bà P và...

- Chúng ta có thể làm gì cơ ạ? - Emma hỏi, giọng nghi hoặc.

- Con không nghe thấy bố nói gì à? - Tarquin cau mày. - Thân thiện với môi trường tức là sử dụng những sản vật của địa phương, an toàn, thân thiện với động vật và gắn mác Fair Trade. Ôi, bố có thể tưởng tượng ra cảnh cánh nhà báo bu quanh chúng ta - cái tên Churchill sẽ đảm bảo điều đó - chúng ta sẽ uống loại rượu an toàn, các thực phẩm và hoa quả trồng tại địa phương, ta còn có thể...

- Bố, bố thôi đi! - Emma kêu lên. Bố nói "chúng ta" nghĩa là sao?

- Mẹ của George vừa gọi điện cho bố, giọng bà ấy rất lo lắng, bà ấy kể rằng ông Coles, người quản lý bất động sản, không muốn hợp tác nữa và bà ấy sợ George không đủ kinh nghiệm để giải quyết mọi chuyện. Vì vậy, bố hứa với bà ấy là bố sẽ đảm nhận mọi việc cho đến khi vợ chồng họ quay trở về. Theo con, ở đâu chúng ta có thể tìm thấy...

- Bố, hãy làm rõ một chuyện thôi, được không ạ? Bố đừng khiến con xấu hổ bằng cách đứng lên rao giảng về đạo đức nữa. Vả lại, đây không phải là một bữa tiệc đặc biệt.

- Emma, đó là kiểu thái độ khiến cho hành tinh chúng ta dần dần suy kiệt, - Tarquin khẳng khái. - Bố sẽ nói chuyện với George.

- Bố định làm thế ư? - Emma càu nhàu. - Bố muốn con tìm được một công việc, đúng không? Giờ thì có rồi đó. Cô hôn lên trán bố như bước đầu tiên để thuyết phục ông.

- Ừ, bố rất vui, - Tarquin bắt đầu.

- VẬt bố hãy để con làm việc này, được không? - Emma khẩn khoản. - Bố nên tập trung vào các chương trình TV.

- Thật may quá! - Tarquin kêu to và nhảy dựng lên. - Bố có một cuộc nói chuyện với Giám đốc sản xuất lúc tám rưỡi. Cảm ơn Chúa và con đã nhắc. - À, nhắc với George là bố đã nhờ mấy cậu làm vườn sang giúp nếu cần, ông nói thêm.

- Vâng. À bố ơi!

- Sao?

- Bố cho con tiền tiêu vặt tháng Tám được không?

- Emma, hôm nay mới là mừng ba tháng Bảy, - Tarquin nói, - và câu trả lời là không.

Ôi trời, Emma nghĩ, cảm ơn Chúa vì trên đời có thể tin dụng.

- Chào Emma! Đạo này thế nào? Tớ đang làm bánh kẹp đấy, đây là loại bánh mà bọn trẻ con bên Mỹ hay đòi ăn.

Lily vừa nhào bột vừa huyền thuyên đủ điều khi Emma thò cổ vào nhà bếp của khách sạn.

- Tớ biết là món này không có trong thực đơn nhưng tớ lỡ nói với Luigi, không có vấn đề gì vì tớ thích nấu ăn, và dù sao thì chúng ta vẫn phải đáp ứng mọi nhu cầu của khách. Người Mỹ rất thích bánh kẹp và hôm nay họ sẽ trả phòng nên đây là dịp cuối cùng, chỉ có điều là không có si-rô nên tớ thử làm với mật ong xem sao...

- Theo đâu? - Emma cắt ngang. Sau nhiều năm kinh nghiệm cô biết rằng cách duy nhất để đối mặt với các cuộc nói chuyện huyền thuyên nhảm của Lily là lờ chúng đi.

- Theo ư? Anh ấy lái xe đưa Harriet đi nhà thờ rồi.

- Lái xe đưa đi ư? - Emma ngạc nhiên. - Chỉ mất mười phút đi bộ thôi mà.

- Không, Harriet không đến nhà thờ Thánh Margaret - một số khách ăn sáng từ sớm để đến đó cầu nguyện - mà đến nhà thờ Thánh Benedict cơ, và dĩ nhiên là rất xa.

- Thế là Theo đưa đi à? - Emma nổi giận. - Không ra thể thống gì cả, nhiệm vụ của cậu ấy là phục vụ bàn cơ mà.

Đầu óc Emma rối bời. Xem chừng Theo thực sự muốn tìm hiểu Harriet. Ngay lần đầu trông thấy hai người thân mật trên bãi cỏ, cô đã biết họ sinh ra để dành cho nhau, nhưng cô buồn bực với ý nghĩ rằng điều đó là nguyên nhân khiến cô phải lao đầu vào các công việc tay chân.

- Xong, bánh được rồi! - Lily reo lên một cách đắc thắng và trút chiếc bánh cuối cùng vào đĩa. - Món này cho bàn số năm.

- Thế cậu định bảo tớ... - Emma nói và nhìn quanh căn phòng. Không có ai ngoài cô cả. Cô đành nhắc chiếc đĩa lên.

- Một viên ngọc quý, Lily quả là một viên ngọc quý! - Luigi xuất hiện trên lối đi và tươi cười với Lily. Anh đã bảo là khi cô ấy đủ trình độ, anh sẽ giao hết mọi việc cho cô ấy. - Anh ta khịt khịt mũi và ngó quanh. - Anh không thể ở đây lâu được. Bà P làm anh phát điên lên mất. Anh xứng đáng được hưởng những thứ tốt hơn thế này.

- Đừng nói với ngài Đại tá điều đó, - Emma cắt ngang với một nụ cười, - ông ta rất khen món kem anh làm tối qua.

- Thế ư? Anh sẽ chuẩn bị một món quà... có lẽ, tối nay anh sẽ làm cho ông ấy món đào nướng với nước ép mâm xôi.

- Thật là tuyệt! - Emma thốt lên. Cô đẩy cánh cửa sang phóng ăn, còn kịp nhận thấy khuôn mặt Luigi rạng rỡ hẳn ra. Mỗi quan hệ giữa người với người là một phần tất yếu của cuộc sống, cô nhủ thầm, khéo léo bước sang một bên để không vấp phải chiếc xe đồ chơi Barbie Pilkington. Không có gì là không thể đạt được, đơn giản chỉ cần đọc được suy nghĩ và kích thích cái tôi

trong mỗi con người.

Sau khi dỗ dành bọn trẻ con người Mỹ về chuyện thiếu si-rô bằng cách thuyết phục chúng rằng siêu nhân hay ăn bánh kẹp với mật ong và đây là loại mật ong được ăn trong phim Harry Potter và mệnh lệnh phương hoàng, Emma quay lại thì thấy cửa hậu mở và Theo đang múc cà phê vào bình.

- Chào! Con chiên ngoan đạo đã đến nơi an toàn, - anh ta thông báo. - Anh bảo sẽ đón cô ấy lúc một giờ.

- Cầu nguyện gì mà lâu vậy, - Emma thốt lên.

Theo cười lớn.

- Sau đấy cô ấy sẽ đi uống cà phê với mẹ, anh nói, bệnh viện Thánh B, trực thuộc nhà thờ. Đây là lý do khiến Harriet muốn tới giáo đường Benedict.

- Cô ấy kể với anh à? - Emma ngạc nhiên. Về chuyện của mẹ?

- Ừ, - Theo gật đầu. Kể suốt tuần tuốt. - Tội nghiệp, cuộc sống của cô ấy thật vất vả. Em này, nếu anh hỏi cô ấy...

- Ốp-lét, bàn một, - Luigi gọi to và vút hai chiếc đĩa vào xe đẩy. - Bánh mì, bàn ba.

- Kìa, - Emma cất giọng ngọt ngào và ra hiệu cho Theo đi lấy đĩa.

- Anh á? - Theo nhìn Emma đầy ngạc nhiên.

- Anh muốn làm thay Harriet đúng không? - Emma nhắc khéo. - Công việc đó đây.

- À, ừ, được thôi. - Theo nhắc chiếc đĩa có mùi gừng lên. - Đừng biến đi đâu nhé. Anh cần nói chuyện với em về ý tưởng bất ngờ của Harriet.

Ý tưởng bất ngờ và cái tên Harriet lại xuất hiện ngay trong một câu ư? Đúng là một sự khởi đầu, Emma thầm nghĩ. Dù là ý tưởng nào đi chăng nữa, tất cả những gì mình phải làm là đồng ý ngay tắp lự.

Nửa giờ sau...

- Em biết những bức ảnh ngày xưa của Donwell không? - Theo hỏi khi anh và Emma đứng ở cửa nhà kính, xem George giải thích những nét tinh xảo trên mái vòm cho khoảng chục bộ lão đầy nhiệt huyết. - Những bức ảnh trên cầu thang đó?

- Ừm, - Emma lúng búng, trong miệng đầy món trứng ăn thừa của khách.

- À, theo Harriet chúng ta nên cho những bức ảnh đó lên trang web cạnh những bức ảnh mới chụp.

-Ồ! - Emma bất chợt lùi lại. Rõ ràng, con người Harriet ẩn chứa nhiều tiềm năng hơn cô tưởng.

- Ý anh là, - cô hăm hở nói, - kiểu như một bức ảnh cũ của vườn cam năm 1880 đặt bên cạnh ảnh những anh chàng ở câu lạc bộ chăm sóc sức khỏe ư? Và có thể đặt ảnh một bữa tiệc trên thuyền ở hồ nước trước Đệ nhất Thế chiến với ảnh một người đang câu cá hồi ở đó à?

Theo mở to mắt.

- Ôi, anh không nghĩ ra, đăng ảnh mọi người đang hoạt động, - Theo hào hứng. - Em làm anh ngạc nhiên đấy.

- Đó là ý tưởng của Harriet, - Emma phân bua.

- Ờ, nhưng cô ấy chưa bao giờ nói như vậy, - anh lúng búng. - À này, tại sao em không thử nhỉ? Chúng ta có thể bắt đầu ngay bây giờ với cảnh em đang chơi tennis trên sân cạ vườn cây, ở

chỗ Vita Sackville-Wét đã chụp ảnh.

- Theo, em ghét phải nhắc anh một điều là muốn chơi tennis phải có hai người. Nếu anh định chụp...

-Ồ, được rồi, - Theo trấn an. - Em chỉ cần phát bóng qua lưới và anh sẽ chụp ảnh. Nào, có cần thay đồ không?

- Sao không đợi tới khi Harriet về? - Emma gợi ý. - Anh có thể chụp Harriet. Dù gì, đó là ý tưởng của cô ấy mà.

- Không đời nào, - Theo vội đáp. Này nhé, vấn đề là cô ấy không hề thích thể thao và anh không muốn làm cho Harriet ngượng. Em bảo cô ấy là người hay ngượng ngùng lắm cơ mà. Anh có thể thấy điều đó khi nói chuyện với Harriet trên xe.

- Thôi được, em sẽ cố, - Emma đồng ý và thấy hân hoan vì rõ ràng là Theo quan tâm đến cảm giác của Harriet.

- Rất tốt! - Theo cười lớn. Bức ảnh đẹp nhất ư? Tennis ư? Tốt lắm!

Đó mới chỉ là sự khởi đầu, Emma trộm nghĩ rồi giờ bộ đồ chơi tennis lên ngắm nghía. Cô biết rằng việc quan tâm đến cảm giác của một cô gái là dấu hiệu chắc chắn cho một tình yêu sắp nảy nở. Giờ đây nhiệm vụ của cô là làm hết sức mình để tình yêu đó đâm chồi nảy lộc một cách nhanh chóng.

- Hãy tạo dáng như thể em đang thực hiện một cú giao bóng thần sầu, - Theo yêu cầu, tay chỉnh cự ly ống kính. - Lại nào! Đẹp đấy. Ế... gờm đã, em đi đâu đấy?

Mới đứng ở sân tennis được năm phút, Emma đã ném vợt xuống đất vì bản nhạc 'Funky Foot Rock' vang lên réo rắt từ máy điện thoại của cô, át cả tiếng chim hót trên ngọn cây sồi gần đó.

Tin nhắn mới!

Cô che mắt khỏi ánh nắng mặt trời rồi đọc vội tin nhắn.

Gọi điện cho tớ! Ngay bây giờ! Lucy x.

Emma ấn phím gọi nhanh cho Lucy. Lucy, tớ đây, chuyện gì thế?

- Xin lỗi, máy hết tiền rồi nên tớ đành phải nhắn tin. Tớ sẽ nói nhanh thôi vì mười phút nữa tớ phải đi dạy môn bóng nước, - Lucy lúng búng. - Nhưng cậu nhớ thứ Tư này là sinh nhật tớ chứ? Tớ gọi điện để mời cậu câu lạc bộ Jacaranda Tree.

- Khó nhỉ. - Emma trả lời. - Ý tớ là hay đấy, nhưng phải là thành viên mới được vào cơ mà.

- Hoặc một thành viên nào đó mời, - Lucy đáp bằng một giọng rất tự mãn. - Bạn của Freddie. Anh ta là thành viên của một câu lạc bộ nào đó ở Luân Đôn có quan hệ qua lại với câu lạc bộ này.

- Freddie ư? Anh ấy đến rồi à? - Emma hỗn hển. Vụ này rất quan trọng: đã mười ngày nay cô chưa đi sửa móng.

- Emma! Nhanh lên! - Từ phía bên kia sân tennis, Theo gọi to. - Chúng ta đang lãng phí thời gian đấy.

Làm cái trò này mới lãng phí thời gian, cô thầm nghĩ.

- Thứ Tư Freddie mới đến, sẽ gặp bọn mình ở câu lạc bộ Jacaranda Tree lúc tám giờ, - Lucy nói. - Hình như có một ban nhạc đang quảng cáo rầm rộ ở đó. Anh ấy đã nghe họ chơi ở Vũ hội tháng Năm tại Cambridge. Thấy bảo họ chơi rất hay và sẽ cố gắng mời họ chơi cho buổi tiệc.

- Một ban nhạc ư? - Emma tò mò hỏi. Ban nhạc ấy tên là gì?

- Đào ôi, tớ không nhớ, - Lucy thở dài. - Broken Stick. Chiếc que gậy. À không, không phải.

- Split Bamboo, - Emma gợi ý.

- Chính xác! - Lucy kêu lên. - Cậu nghe tiếng họ rồi à?

- Ừ, nhiều vô số kể, - Emma trả lời. Cô thốt nhiên dừng lại, đầu óc căng như dây đàn. Nếu quả thực Freddie muốn mời ban nhạc này thì không ai trên đời ngoài cô ra có thể biến điều đó thành hiện thực... Nhưng thật không may, họ nhận được rất nhiều lời đề nghị và cơ hội mời được ban nhạc rất mỏng manh, cô nói. - Nhưng mặt khác, nếu tớ nói chuyện với bố và nhờ bố dùng ảnh hưởng để tác động...

- Thật không? - Lucy reo ầm lên. - Adam đang rất buồn chán vì không thể thu xếp được vụ này. Anh ấy và Freddie. Ở, họ vốn khác nhau ở cách sống và hết thấy mọi thứ. Cứ như thể giờ đây họ sẽ trở thành bạn tốt của nhau vậy.

- Để xem tớ sẽ làm được gì, - Emma ngọt ngào nói. - Nào, thế kế hoạch cho thứ tư ra sao? Cậu mời những ai? Ôi, lạy Chúa, tớ sẽ mặc gì nhỉ?

Nếu không thật sự hiểu về tâm lý của người khác, Emma đã nghĩ rằng Theo đang giận dữ. Khi nói chuyện điện thoại với Lucy xong, cô liền nhảy bổ đi tìm bố, Theo vội chạy theo, tay cầm máy ảnh, than thở về việc mất ánh sáng và về việc toàn bộ kế hoạch của anh ta đã phá sản.

- Một hai tiếng nữa anh phải đi đón Harriet, - Theo càu nhàu. - Anh muốn chụp xong trước khi đi.

Lạy chúa, Emma nghĩ. Anh ta không buồn rầu về việc chụp ảnh, chẳng qua là anh ta muốn gây ấn tượng với cô ấy.

- Tại sao anh không đưa những bức ảnh vừa chụp lên trang web trước khi đi đón Harriet? - Cô gợi ý và đột nhiên tỏ ra thích thú. - Chắc chắn cô ấy muốn xem, nhân đó chúng ta sẽ biết được có thực sự hiệu quả không.

- Chắc chắn là có, - Theo nhẹ nhàng nói. - Dễ ợt, việc nhỏ ấy mà.

- Nhưng... ờ, đó là ảnh của em và em muốn xem chúng có OK không. Em muốn anh chỉnh sửa một chút cho đẹp.

Theo bật cười khanh khách.

- Không cần đâu, - anh nói. - Nhưng nếu điều đó giúp em dễ chịu hơn thì anh sẽ làm. Đừng lo, anh sẽ liên lạc lại với em sau.

Mình đúng là một nhà thương thuyết tài ba, Emma tự nhủ và đưa mắt nhìn Theo đi về phía ngôi nhà. Cô đang định tới văn phòng của bố thì Lily Bates chạy lại.

- Emma ơi, Emma, đợi đã!

Không thể tránh mặt được nữa, vì thế Emma chuẩn bị sẵn một nụ cười trên môi và chờ đợi.

- Thật thú vị. Ôi lạy Chúa, Jake sững phát điên lên! Bố cậu có phải là một ngôi sao không đấy?

- Lily, cậu đang nói gì thế?

- Bố cậu - kênh TV Today - ý tớ là, một triệu năm nữa cũng không dám nghĩ đến...

- Lily! - Emma sốt ruột quát lên. Từ từ thôi. Kênh TV Today làm sao?

- Họ chuẩn bị quay chương trình của bố cậu.

- Ừ, tớ biết, vớ vẩn.

- Và bố cậu bảo ông sẽ làm việc để ban nhạc của Jake có một... ôi, tớ thật ngớ ngẩn, bố cậu gọi là gì nhỉ? Cậu biết đấy, một dạng phim tài liệu, cứ như thể họ tình cờ đến đây ấy, chứ không phải bố cậu đã thu xếp sao?

- Bố tớ nói thế à?

- Ừ! - Lily gật đầu. - Bố cậu gọi cho mẹ tớ để lấy số điện thoại của Jake và tất nhiên mẹ tớ bảo là không cần vì anh ấy đang ở đây...

- Jake đang ở chỗ cậu? Bây giờ ấy hả?

- Tất nhiên, bố cậu đã liên lạc với anh ấy rất nhiều lần về việc đặt chỗ cho anh ấy...

- Cái gì? Ôi lạy Chúa - nào, đi thôi!

- Đi đâu?

- Tới chỗ cậu. Tớ muốn gặp Jake. Ngay bây giờ.

Jake Fairfax giống một nhà thơ lãng mạn thế kỉ XIX hơn là một ngôi sao nhạc rock đang lên. Anh ta cao, gầy gò xương, khuôn mặt trắng nhợt với chiếc cằm chẻ và đôi mắt màu xanh trong suốt, mái tóc bù xù màu râu ngô, như thể việc nó bám vào da đầu là do sơ suất của bà mẹ hạng tồi. Tay anh ta luôn tẩy máy nghịch chiếc khăn quàng xanh trắng buộc quanh cổ mặc dù nhiệt độ ngoài trời lên tới hơn hai mươi độ. Ngoài ra, hông và môi của anh ta (hai bộ phận của con trai mà Emma luôn để ý đầu tiên) đều không hấp dẫn cô: đằng sau như màn hình siêu phẳng trong khi môi thì quá dày. Trông anh ta chỉ như mười sáu tuổi. Nhưng có một điều gì đó ở Jake khiến Emma thấy thích thú. Thứ nhất là, khi cười, đôi mắt anh ta đượm buồn, điều này có lẽ xuất phát nỗi đau bị người yêu đá; thứ hai là, giọng nói của anh ta chẳng giống người tẹo nào. Giọng có âm vực sâu và khàn khàn, và nếu chỉ nghe mà không chiêm ngưỡng dung nhan, thế nào cô cũng chết mê chết mệt.

- Cháu tìm bố hả? Ông ấy vừa đi xong, - bà Bates nói và điều khiển chiếc xe lăn vào góc tường rồi ra hiệu cho Emma ngồi xuống. - Lily đã nói với cháu về tin tuyệt vời đó chưa?

- Vâng, cháu biết rồi ạ, - Emma vội vã trả lời. - Jake, thật tuyệt là anh ở đây vì bọn em muốn mời anh biểu diễn tại một bữa tiệc.

- Ban nhạc không biểu diễn tại các buổi tiệc cá nhân đâu. - Jake trả lời rất nhũn nhặn. - Chỉ tập trung biểu diễn ở các câu lạc bộ thôi.

- Ăn cái này đi, - Lily xen vào, chìa một cái đĩa ngay trước mặt Emma. - Bánh mì loại nhỏ, tớ làm món này lúc thi và đạt loại xuất sắc đấy, nhưng những cái này còn ngon hơn vì tớ dùng...

- Đây không chỉ là một bữa tiệc, - Emma phản ứng gay gắt, nhón tay lấy một chiếc bánh để bịt miệng Lily. - Đó là sinh nhật của lần thứ hai mốt của Freddie Churchill! Anh biết người trong quảng cáo của hãng Carstairs chứ?

Emma hoan hỉ khi nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ và đôi mắt mở to của Jake.

- Freddie Churchill ư? Anh ấy tổ chức tiệc ở đây à?

- Ừ, anh ấy đã xem ban nhạc biểu diễn ở Cambridge và rất thích, - Emma bồi thêm. - Thích đến mức mời cả đám bọn em đến câu lạc bộ Jacaranda Tree để tận mục sở thị. Vào thứ Tư này.

- Thứ Tư á? Freddie Churchill sẽ đến câu lạc bộ à? - Jake trợn mắt vẻ nghi hoặc.

- Anh biết anh ấy ư? - Lily xen vào. - Chưa bao giờ thấy kể về điều này.

- Đúng ra là anh không biết, - Jake trả lời. - Tạp chí Tatler đăng ảnh anh ấy ở Vũ hội tháng Năm. Anh hỏi mọi người đó là ai, sau đó bọn anh có nói chuyện với nhau một lát. Chỉ có thế.

- Trông anh ấy có đẹp trai như trong quảng cáo không? - Lily sốt sắng hỏi. - Em mê tíu đoạn quảng cáo mà anh ấy cởi áo sômi và lao xuống thác nước.

- Anh không để ý lắm, - Jake khẽ nhún vai. - Có vẻ như anh ta rất được lòng các cô gái trẻ.

- Vậy anh sẽ biểu diễn chứ? - Emma giục giã, tay phải những vụn bánh mì ra khỏi quần soóc. - Ngày 23 tháng Bảy tại Donwell. Anh ấy sẽ trả thù lao cao đấy.

- Anh đã nói rồi, không biểu diễn tại các bữa tiệc, - Jake nhắc lại. - Nhưng, hừm, nếu đến thứ Tư anh ấy đề cập đến vấn đề này thêm với các thành viên khác trong ban nhạc thì có thể bọn anh sẽ xem xét lại.

Anh ta đứng dậy và vặn vai.

- Cô à, cháu phải đi bây giờ, - anh ta nói, mỉm cười với bà Bates rồi hôn nhẹ lên mái đầu của bà. - Ngồi ở đây cũng không giúp bọn cháu tìm được chỗ ở.

Anh ta ngừng lại, đặt tay lên nắm cửa.

- Sao cô không đến nghe chúng cháu biểu diễn ở câu lạc bộ Jacaranda Tree? Cô chưa bao giờ xem biểu diễn trực tiếp cả.

- Cháu thật tốt, cháu yêu. - Bà Bates dịu dàng đáp, - nhưng cô hay mệt vào buổi tối và nói thật, cô không quen với sự ồn ào. Nhưng Lily muốn đi, phải không con? Tối thứ Tư con cũng không phải làm việc mà.

- Chà, tuyệt cú mèo!

Bà Bates quay sang phía Emma.

- Cháu cho con bé đi nhờ xem chứ?

- Vâng ạ, nhưng hôm đó là sinh nhật của Lucy và chúng cháu còn tới một câu lạc bộ khác hoặc là... - Cô ngừng lại khi thấy Jake đang nhìn mình chăm chú

- ... nhưng chắc là được thôi, - cô nói tiếp. Làm cho Jake phật ý lúc này là không nên. Đằng nào thì việc phải chịu đựng Lily một buổi tối để có được ban nhạc Split Bamboo cho bữa tiệc cũng là một cái giá quá hời.

- Chúa phù hộ cho cháu, cháu yêu quý, - bà Bates nói tiếp. - Tội nghiệp Lily, ở bên cô nó không có nhiều niềm vui như thế.

- Mẹ, mẹ đừng nói vậy, - Lily then thùng. - Mẹ con mình rất vui vẻ khi ở bên nhau. Con sẽ không đi trừ phi tìm được ai đó đến trò chuyện với mẹ. Con sẽ chuẩn bị món salad thật ngon cùng một cốc rượu, và dọn giường sẵn cho mẹ trước khi con đi...

Emma chợt nhận ra rằng cuộc sống của Lily không phải toàn những nụ cười.

- Cháu sẽ nhờ bố cháu tạt qua thăm cô, - Emma nói trong cơn bực phát. Chưa chắc bố cô đã đến, nhưng chí ít việc gợi ý như thế cũng giúp cô cảm thấy khá hơn.

- Mẹ hy vọng mấy chàng trai ấy sớm tìm được chỗ ở, bà Bates nói sau khi Jake đã đi khuất. Chúng không có nhiều tiền, lại có tận bốn đứa nữa chứ. Mẹ không thích chúng ở những khách sạn bẩn thỉu.

Thốt nhiên, mọi thứ được sắp đặt gọn ghẽ trong đầu Emma.

- Cô Bates này, Emma nói, nở một nụ cười đáng mến nhất và vỗ nhẹ bàn tay theo cái cách cô thấy người ta làm trong chương trình HolbyCity và ER, cô đừng lo. Cháu đã tìm ra một giải pháp hoàn hảo. Cứ để việc này cho cháu.

- Emma, cậu đúng là một thiên tài!

- Ý tưởng đó thật tuyệt vời!

Buổi chiều cùng ngày, Adam và Lucy ngồi bên nhau trên bậc thềm trước cửa nhà Lucy, họ nhìn Emma đầy ngưỡng mộ.

- Xem tại sao tớ phải đến tận nơi kể cho các cậu nghe? Thật tuyệt phải không? - Emma ngồi xổm ngay bên cạnh hai người bạn. - Bố tớ vui mừng khôn xiết khi bạn nhạc sống trong căn nhà thân thiện với môi trường. Bằng cách đó, bố tớ sẽ mời họ tham gia vào chương trình truyền hình. Jake sướng mê tơi vì được miễn tiền thuê nhà và tớ nghĩ họ không thể từ chối biểu diễn trong bữa tiệc của Freddie. Nào đi thôi, chúng ta đi đâu để ăn mừng bây giờ?

- Không đi được, thật đáng buồn. - Adam thở dài. - Tối nay hai đứa bạn anh đều phải đi làm. Anh dạy cách xếp bẻ cho cuộc đua ngày mai còn Lucy thì dạy hát ở buổi đốt lửa trại.

- Lạy Chúa, cuộc sống của hai người thật thú vị! - Emma chế giễu, rồi đưa mắt nhìn đám trẻ con đang chơi bong hoặc leo trèo. - Với tớ thì đó là những công việc cực kì vất vả.

- Không vất vả bằng một nửa cuộc sống của những đứa trẻ này đâu, - Adam trả lời một cách nghiêm túc. - Một đứa bé trong đội bóng của tớ phải chăm sóc cả hai bố mẹ bị mù, nó chỉ mới chín tuổi. Một tổ chức từ thiện đã trả lệ phí cho cậu bé và đây là lần đầu tiên nó có cơ hội được làm một đứa trẻ thực sự.

- Giống như Lily, - Emma trầm ngâm. - Hai cậu biết không? Tớ hiểu những khó khăn và thiệt thòi mà bọn trẻ phải chịu đựng đây.

- Không. - Lucy trả lời. - Cậu chưa thực sự hiểu hết đâu.

- Không, 'Lucy trả lời. Cậu chưa bao giờ biết.

Ngay lúc đó, không gian yên lặng bị phá vỡ bởi tiếng reo hò đầy thích thú của bọn trẻ.

- Vậy kế hoạch kia đến đâu rồi? - Lucy nói và mỉm cười để bầu không khí vui vẻ hơn. - Cậu định ghép Theo với Harriet thật đấy à?

- Theo ư? Có phải là Theo Elton không? - Adam xen vào. Hắn đang cặp kè với Verity Price. - Đừng hỏi anh hắn thấy gì ở cô nàng. Đúng là một kẻ lẳng lơ.

- Đó là lí do mà Theo không cặp với cô ta nữa, - Emma quyết định không nói rằng chính Verity đã đá bung dít Theo. - Và vì Harriet rất hợp với anh ấy.

Cô nhớ lại rằng Harriet đã nói chuyện không biết mệt về Theo khi quay trở về nhà mình đầu giờ chiều hôm đó.

- Theo rất tốt với mẹ tớ, Harriet kể, - cởi giày và ngồi xuống một trong những chiếc ghế mây. Anh ấy trò chuyện...

- Cậu đưa Theo tới gặp mẹ à?

- Khi đến đón tớ, - Harriet giải thích. - Anh ấy cứ muốn vào gặp để chào mẹ. Mẹ tớ thường không thích người lạ vào thăm, nhưng lại rất quý Theo.

- Hơn Rob chứ? - Emma hỏi, vất vả lắm mới giữ được giọng thản nhiên và không thiên vị.

- Ồ, Rob chưa bao giờ tới bệnh viện cả, - Harriet trả lời và liếc đồng hồ. - Tớ không kể về bệnh tình của mẹ cho nhiều người.

- Nhưng cậu cảm thấy có thể kể với Theo, người mà cậu mới gặp hôm qua phải không? - Emma hỏi. - Thú vị đây.

- À, ừ, ý tớ là, không... Ý tớ là, tất nhiên tớ sẽ kể với Rob, chỉ có điều lúc này tớ không muốn làm

phiền anh ấy thôi.

- Tớ biết. - Emma gật đầu tinh quái. Đúng lúc đó, điện thoại kêu bíp bíp. - Rõ ràng, cậu biết Rob là người hơi hột...

- Tớ không nói thế. - Harriet vội vã cắt ngang. - Chỉ có điều anh ấy không ưa bệnh viện.

- Nhưng nếu anh ta thích cậu... ôi, thôi đừng nghe tớ. - Emma vờ vĩnh, rồi lôi điện thoại ra từ túi sau của chiếc quần bò, thích thú vì thấy Harriet lung túng.

Cô đọc nhanh tin nhắn.

Em có số điện thoại của Harriet không? Theo x.

Cô không thể che giấu được niềm hân hoan.

- Đấy, tớ đã bảo là Theo thích cậu mà. Nếu không tin, nhìn đây này! - Cô rú lên, vung vẩy điện thoại ngay trước mặt Harriet. Tớ cho số của cậu nhé?

Harriet gật đầu nhanh đến nỗi nom cô không khác chú cún ngựa đầu lúc lắc mọi người vẫn để đằng sau xe Robin Reliant.

- Chà! Cậu có nghĩ anh ấy thật sự thích mình không?

Emma cười khúc khích khi nhớ lại vẻ mặt ngời ngời hạnh phúc của Harriet. Cô đẩy kính râm lên đỉnh đầu rồi quay sang phía Lucy và Adam.

- Tớ đã cho anh ta số điện thoại, - cô mở miệng nói, quên luôn câu chuyện về bệnh viện tâm thần và lòng trung thành bị chia cắt. - Sau đó tớ tới đây và để họ tự xử lý.

- Tối thứ Tư này bọn mình rủ họ đi cùng nhé. - Lucy nhe răng cười. - Để tớ xem sự việc có phải là do cậu tưởng tượng ra không.

- Được, hay đấy. Tớ cùng nghĩ vậy. - Emma gật đầu rồi đứng phắt dậy, tay phải những cọng cỏ bám trên quần soóc. Một tiếng còi bống rú lên làm đàn chim sáo bay tán loạn ra khỏi các lùm cây. Cô nhăn mặt. - Tiếng động gì thế nhỉ?

- Tiếng còi gọi ăn tối, - Lucy nói. Chạy thôi. Tớ phải phục vụ món xúc xích.

- Lại có người nghỉ hè kiểu đó cơ à? - Emma thở dài. - Tớ về nhà tẩy lông chân và xem phim Tình yêu tuổi mười lăm đây... Gặp các cậu sau nhé!

Quyển rũ một anh chàng nổi tiếng và chắc chắn mọi người sẽ ngưỡng mộ

- Cậu đoán xem? - Harriet rú lên ầm ầm, nhảy bổ vào phòng khách vào sáng thứ Hai khi Emma đang chào tạm biệt những người khách cuối cùng của kỳ nghỉ cuối tuần. - George bảo rằng tớ có thể chơi piano. Cậu biết cái đàn nhỏ kê chỗ cuối phòng khách chứ? Thật là tuyệt, tớ đã phải bán cái đàn ở nhà đi. Ôi, thật ra thì không hẳn! Người ta đến và cướp lấy nó vì bố tớ xù nọ.

Để lộ quá nhiều thông tin, Emma tự nhủ. Cô sẽ phải dạy Harriet rằng về mặt lý thuyết thì trung thực là cần thiết, nhưng đôi khi nên che đậy sự thật.

- Tuyệt, - cô tán thưởng. - Nhân tiện, ý tưởng của cậu về những bức ảnh trên trang web ấy cũng thật là hay.

- Ồ, những bức ảnh. - Harriet mỉm cười. - Đó không phải là ý tưởng của tớ. Tớ nhìn thấy trên trang web của bệnh viện nơi mẹ tớ nằm. Cậu biết đấy, nữ y tá đội những chiếc mũ cứng nhắc đẩy chiếc xe cổ lỗ sĩ đi bên cạnh bác sỹ chuyên khoa thời hiện đại, đại loại là như thế.

- Ờ, dù sao đi nữa, - Emma vẫn khẳng khẳng. - Theo rất hồi hộp. Thế anh ta có gọi điện sau khi tớ cho số điện thoại của cậu không?

Harriet gật đầu.

- Anh ấy muốn mình chọn giúp những bức ảnh cậu chơi tennis để đưa lên trang web. - Cô cười khúc khích. - Những bức ảnh ấy thật đẹp... ô ha ha! Tuyệt nhỉ? Tennis đấy ư?

Thậm chí cả khiếu hài hước của họ cũng giống nhau, Emma thầm nghĩ và đâm khó chịu về cách dùng từ của cô nàng.

- Tớ bảo anh ấy nên đưa thêm nhạc vào trang web, - Harriet nói tiếp. - Cậu biết đấy, cần phải cài những đoạn nhạc phù hợp cho từng kiểu ảnh. Anh ấy nhờ tớ làm việc này.

- Hay! - Emma phải thú nhận rằng Harriet là nguồn vô tận của những ngạc nhiên. Trông bề ngoài ngây ngô, ai ngờ cô lại nghĩ ra nhiều ý tưởng tuyệt vời đến vậy. Đây chính là người mà một chàng trai như Theo cần.

- Những bức ảnh của tớ chỉ là chụp thử thôi, - Emma nói. - Cậu mới chính là người Theo muốn chụp. Anh ấy khen cậu rất xinh đẹp.

- Anh ấy nói thế à? Thật không?

- Ờ, - Emma vờ vệt. - Anh ấy đang cân nhắc.

- Cân nhắc cái gì? Ý cậu là tớ không xinh lắm phải không? Biết ngay mà...

- Không, ngược ạ. Cân nhắc xem có tìm được người yêu mình tha thiết không.

Harriet trở mắt nhìn.

- Theo ấy à? Nhưng anh ấy khỏe mạnh cường tráng, chắc phải có bạn gái rồi chứ?

Emma hi vọng làm cho Harriet hiểu Theo đang kín đáo tìm cách bày tỏ tình cảm. Vì vậy cô vận dụng hết khả năng vào mục đích đó.

- Đã từng, - cô thì thầm. - Cô ta đối xử với Theo rất tồi tệ. Thật kinh khủng! Không thể tiết lộ nhiều hơn, chỉ có thể nói rằng anh ấy muốn tìm người biết quan tâm.

Cô xem đồng hồ.

- Ái chà, đến giờ rồi ư? Phải đi thôi. Nếu anh ta nhờ cậu vụ ảnh ọt.. E hèm, cậu sẽ giúp chứ...

- Tất nhiên rồi. Theo tội nghiệp! Anh chàng thật đáng yêu.

Emma cảm thấy đã có một sự khởi đầu tốt đẹp hơn mong đợi.

o o o

Mười phút sau đó, khi bị Theo lôi ra hành lang và yêu cầu tạo dáng trong vườn hồng, Emma nói.

- Theo này, mặc dù rất thích được anh chụp ảnh, nhưng em không muốn đưa chúng lên trang web. Bố em sẽ giận điên lên. - Cô ngừng lại, tự hỏi làm thế nào để lời thoái thác của mình nghe có vẻ thuyết phục. - Anh biết đấy, bố nói không muốn tên em gắn với bất cứ cái gì không thân thiện với môi trường. Như vậy khác nào thu hút sự chú ý của mọi người. Bố em rất quý gia đình nhà Knightley nhưng khách sạn rõ ràng không quan tâm đến môi trường và...

- Đúng thế, - Theo gật đầu. - Anh hiểu. Nhưng đây là một ý tưởng hay của Harriet.

- Vậy hãy tận dụng luôn cô ấy, - Emma bồi thêm. - Điều này sẽ giúp Harriet tự tin hơn. Với lại cô ấy rồi rồi cả ngày.

- Em thật tốt bụng, - Theo nói. - Anh sẽ làm vậy.

- Ồ nhân tiện, Lucy mời anh và Harriet tới câu lạc bộ Jacaranda Tree vào thứ Tư tới. Anh đến

nhé?

- Chắc chắn rồi! - Theo trả lời. - À, anh sẽ chụp vài kiểu mấy em tuổi teen để đưa lên trang web cho thêm phần thú vị. Từ sân Bóng vồ tới Cầu lạc bộ. Tiêu đề nghe thú vị đấy chứ?

- Thật tuyệt. - Emma mỉm cười. - Hẹn gặp lại!

Mười giờ sáng thứ Ba, Emma đang ngồi tắm lông mày thì chuông điện thoại reo vang.

- Emma? Em ở chỗ quái nào thế?

Emma đưa điện thoại ra xa tai trái, tiếp tục tắm lông mày bằng tay phải.

- Trong phòng của em. Có ảnh hưởng gì tới anh không? - Cô thủng thẳng đáp lời George.

- Vấn đề là bà Paxton-Whyte đang ở đây cùng Annabelle, - anh nói. - Kế hoạch cho đám cưới thế nào rồi? Em bảo sẽ đảm nhiệm vai trò của mẹ anh nhưng mẹ anh chưa bao giờ đến muộn cả!

Emma quăng chiếc nhíp sang một bên, tự trách mắng bản thân đã thể hiện là người thiếu năng lực trước mặt George.

- Được rồi, bảo với họ là em đang gọi điện thoại cho một số cửa hàng hoa nổi tiếng.

- Thế à?

- Tất nhiên là không, nhưng làm sao họ biết được. George, cứ nói thế đi, được chứ? Mười phút nữa em sẽ tới.

o o o

Một giờ sau, Emma gắng kiềm chế để không phá lên cười khi nghe cô nàng to béo Annabelle Paxton-Whyte thổ lộ rằng muốn ăn vận như Titania trong đám cưới Giấc mộng đêm hè.

- Chồng chưa cưới của chị sẽ là Oberon và phù dâu là các nàng tiên. Thế chẳng hạnh phúc lắm sao?

Emma vội lấy xe để đi Brighton mua sắm xả hơi. Bảo với Georger là đi mua những tấm vải tuyền nhẹ như tơ để trải bàn, nhưng thực chất cô đến cửa hàng hạ giá Gear Up. Emma vừa đến cổng thì một chiếc Posch 911 trắng của hẹp ở góc đường, suýt nữa nó cán vào ngón chân cô.

- Khốn kiếp! - Emma thét lên và nhảy vào đám cỏ.

Chiếc xe lao vút qua rồi dừng phắt lại, bánh xe nghiêng trên sỏi.

- Anh nghĩ mình đang làm cái quái gì thế? - Tim Emma đập thành thịch. Cô cúi xuống, cố rút gót dép lên khỏi mặt đất mềm, loạng choạng thế nào lại ngã nhào. - Suýt nữa anh giết tôi rồi đấy!

- Tôi xin lỗi! - Một tên con trai nhảy ra khỏi xe và tiến lại gần. - Để tôi giúp cô.

Mặt Emma sa sầm:

- Quá muộn rồi! - cô càu nhàu. - Đồ xúi q...

Đoạn ngược mắt lên, Emma há hốc miệng. Cô nhận ra ngay mái tóc dày màu vàng và đôi mắt xanh xám đang nhìn mình cười hóm hỉnh. Đó chính là Freddie Churchill.

- Anh làm gì ở đây vậy? Mai anh mới tới cơ mà.

Freddie cười lớn, chìa tay kéo cô đứng dậy. Anh bận quần jeans cắt ngắn và áo phông rộng thùng thình, làn da rám nắng tự nhiên chắc hẳn là kết quả của việc chèo thuyền trên sông Carn hoặc phơi nắng tại biệt thự của bạn bè. Ở anh toát lên một vẻ tự tin như thể dầu có trượt tất cả các kỳ thi anh cũng yên tâm ăn ngon ngủ kỹ và đó có nhiều người sẵn sàng giúp đỡ.

- Anh luôn nghĩ rằng các kế hoạch được vạch ra là để thay đổi, - Freddie nói và toét miệng cười với Emma, - Hơn nữa, đó là lỗi của em.

Emma phủi những lá cỏ dính vào váy và cố tỏ ra lịch sự.

- Sao anh lại nói thế? - cô hỏi, thầm ước giá mà mình đừng liếm hết lớp son bóng hoặc là làm gì đó với mái tóc cần-được-nhuộm.

- Adam bảo Donwell Abbey là một nơi thích hợp cho bữa tiệc nên anh đến xem thế nào - Freddie khẽ nhún vai và nhả nụ cười. - Nào, tại sao em không đưa anh đi vòng quanh nơi này nhỉ? Tất nhiên là nếu em không bận đi đâu.

- Việc của em để sau cũng được, - Emma đáp, cố gắng để giọng nói nghe không quá nhiệt tình. - Thế anh muốn xem nơi nào trước?

o o o

- Để bắt đầu bữa tiệc, chúng ta sẽ uống sâm-panh ở mái hiên rồi di chuyển vào phòng ăn và nhà kính để lấy thức ăn, sau đó nghe nhạc và nhảy trong rạp. - Hai mươi phút sau, Emma báo cáo kế hoạch của mình. - Cứ cho là Jake nhận lời đi.

- Jake ư? Ý em là tay chơi ghita trong ban nhạc Split Bamboo ấy hả? - Em đã nói chuyện với cậu ta ư?

- Chắc chắn rồi, Emma nhẹ nhàng đáp. - Jake là anh họ một người bạn thân của em.

- Và em đã thu xếp được rồi?

- Vâng, song chưa hoàn toàn, Emma thú nhận. - Jake muốn trao đổi thêm với anh vào thứ Tư. Nhưng sẽ ổn thôi. Nào, anh còn muốn đi đâu nữa không?

- Ừ, có một việc, Freddie nói, - tiến lại gần Emma hơn. - Em sẽ làm chứ?

- Làm gì cơ? - Emma thấy tim mình ngừng đập.

- Hãy là người tổ chức các bữa tiệc cho anh nhé! - Freddie khẩn khoản. - Anh thích tiệc tùng nhưng anh không muốn nó được sắp xếp bởi một bàn tay nóng tính.

Emma gần như không thốt lên lời. Cô đang mãi tưởng tượng về những lời nhận xét của báo chí: Bữa tiệc của Churchill là một bất ngờ nhờ có Emma Woodhouse.

Các nhân vật nổi tiếng muốn nhận được sự phục vụ từ người tổ chức yến tiệc sáng giá nhất Brighton.

- Xin lỗi, lẽ ra anh không nên hỏi, - Freddie nói với giọng biết lỗi. - Anh sẽ tìm người khác...

- Không, không, em sẽ làm việc đó! - Emma hào hứng ra mặt. À, còn pháo hoa thì...

o o o

- Xong rồi, xong rồi, xong rồi!

Emma lao vào phòng khách. George đang chăm chú bắt rận trên bộ lôngбет chặt của con Brodie.

- Xong cái gì?

- Đảm bảo với anh là lượng khách đặt chỗ tại Donwell sẽ tăng cao nhất từ trước đến nay, - Emma say sưa nói. - Freddie đã ở đến, anh ấy thật tuyệt, bao tất cả các phòng từ đêm thứ Năm đến tận sáng thứ Hai. Freddie vô cùng tán thưởng ý tưởng về bữa tiệc hóa trang của em, anh ấy muốn có pháo hoa và rạp lớn trên bãi cỏ để khiêu vũ!

George nhảy dựng lên, không để ý đến tiếng kêu ăng ẳng của con Brodie khi anh giẫm phải chân nó.

- Ý em là mọi chuyện thực sự tiến triển hả?

- Vâng, - Emma trả lời. - Thật là tuyệt, hơn hai chục người bạn thân của anh ấy sẽ thuê phòng ở đây, số còn lại chỉ đến dự tiệc, trong đó có rất nhiều gương mặt thuộc ngành công nghiệp thời trang. Anh không tưởng tượng nổi chuyện gì sẽ diễn ra đâu.

- Thế anh chàng đó đâu rồi?

- Đi rồi, - Emma nói.

- Anh ta có để lại tiền đặt cọc chứ?

- Cái gì?

- Lạy Chúa! Emma, em không thể để cậu ta đi mà không lấy tiền đặt cọc! - George nổi cáu.

- Em không thể đòi tiền được. - Emma phân bua. - Anh ấy là anh em cùng mẹ khác cha của Adam. Anh ấy hay lắm.

- Ái chà, nhớ anh ta không thanh toán các hóa đơn của buổi tiệc thì ai chịu trách nhiệm? Em sẽ nói thế nào đây? Ôi George, không sao đâu, anh ấy hay lắm à? Thực tế đi Emma!

Emma nhìn George chăm chăm.

- Anh biết không, George Knightley, anh đang trở thành một con người nhàm chán. Anh ấy đưa em danh thiếp, còn em cho anh ấy số điện thoại. Nếu lo lắng quá, anh hãy tự đi mà đòi tiền! - Cô đập chát.

- Em bảo anh ta đi rồi mà.

- Đi rồi, nhưng anh sẽ gặp lại ở câu lạc bộ Jacaranda Tree ngày mai, tại bữa tiệc của Lucy ấy. Cô ấy bảo là đã để lại lời nhắn trong máy điện thoại của anh.

- Có, nhưng...

- Đừng cứ mở miệng ra là nói "Anh cần phải trực ở đây", - Emma cao giọng. - Bây giờ làm gì có khách. Bố em đi chơi rồi. Hãy kiểm tra năng lực tài chính nhà Churchill và coi đó là công việc đi.

Cô thở phào vì khuôn mặt George đã giãn nở tối đa bằng một nụ cười.

- Được, anh xin lỗi. Chỉ vì đây quả là một trách nhiệm lớn lao.

- Vậy hãy nghỉ tay thư giãn một lần, - Emma khích lệ. - Đi nghe nhạc và... ôi khỉ thật!

- Gì thế?

- Em quên không kể với Freddie rằng nhóm Split Bamboo sẽ trọ ở chỗ chúng ta. - Cô thở dài. - Tối nay họ tới. Như thế lại hay, việc Jake chơi nhạc tại bữa tiệc sẽ là điều đáng giá nhất. Hi vọng Freddie thuyết phục được anh ta.

- Em mà còn ra rả về Freddie nữa, - George lăm bắm, - Anh quyết không thèm nhìn mặt gã đó.

o o o

- Tớ không thể tin nổi là Freddie qua đây mà không liên lạc với Adam, - Lucy lặp lại lần thứ năm. - Hôm ấy là thứ Tư, sau một chuyến lê la mua sắm nặng nhọc kéo dài ba giờ đồng hồ, Lucy và Emma đều mệt lử, bèn vào quán Fitzherbert's gọi món salad và nhấm nháp ly cocktail nam việt quất. Adam thất vọng lắm. Freddie có nói là sẽ quay lại không?

Emma lắc đầu.

- Freddie đang nói chuyện với tớ thì cô Judy nào đó gọi điện. Anh ấy liền bươn bả đi luôn. - cô kể lại. - Trông anh ấy có vẻ lo lắng.

- Judy ư? - Lucy nhú mào, ngón tay nghịch chiếc vòng đá mà Emma tặng cô nhân dịp sinh nhật. Bạn gái à, không có nhẽ!

- Freddie có bạn gái rồi ư? - Emma vội hỏi.

- Tớ đoán chắc vậy. - Lucy trầm ngâm. - Một chàng lắm tiền với thân hình tuyệt vời như thế khó lòng yên phận ở nhà xem phim truyền hình dài tập vào mỗi buổi tối, phải không? - Cô đưa mắt xét nét mặt Emma và giọng trêu chọc. - Dù sao cậu cũng không quan tâm kia mà. Cậu đâu có thích lũ con trai.

Đúng thế Emma nhủ thầm, nhấm nháp ly đồ uống. Nhưng thử nghĩ mà xem, sẽ thật táo bạo nếu quyền rũ được Freddie Churchill ngay trước mặt mọi người, nhất là khi thiên hạ tưởng rằng anh ta đang chịu sự sai khiến của một cô Judy nào đó. Ngay lập tức, Emma hạ quyết tâm rằng người sánh vai Freddie trong bữa tiệc sinh nhật của anh sẽ là chính cô chứ không phải ai khác.

o o o

Jacaranda Tree là câu lạc bộ mới nhất ở Brighton. Ba tầng, cửa kính màu hồng, cột trụ crom, tầng nào cũng trồng hoa oải hương và trang bị màn hình khổng lồ nhấp nháy hình ảnh của ban nhạc và những người đang khiêu vũ. Tối thứ Tư, khi Emma, George, Lily, Harriet và Theo đến nơi thì câu lạc bộ đã chật như nêm cối. Adam và Lucy đã ở sẵn đó, đang ngồi trên chiếc ghế băng cạnh quầy bar, bao quanh họ là một cây hoa giả bằng nhựa khổng lồ màu tím vươn từ tầng hầm lên tới mái nhà, chính nó đã làm nên cái tên của Câu lạc bộ.

o o o

- Tới lúc làm việc rồi, - Theo thốt lên, quờ tay lấy chiếc máy ảnh kỹ thuật số và chỉnh khung hình. - Đẹp hơn là chụp ảnh mấy ông gì lụ khụ!

Anh bắt đầu chĩa ống kính ra xa, George hỏi Emma.

- Cái tay Freddie đó đâu?

Emma tảng lờ, tiến về phía quầy bar và giả giọng George.

- Emma này, em uống gì để anh lấy? - Rồi trở lại giọng mình. - Cảm ơn George, anh không phải lái xe nên em sẽ uống một ly Sassy.

- OK, OK. - George thở dài, móc ví ra. Lily, em thì sao?

- Oa, - Lily rú lên. - À, hừm, có thể là nước cam. Không không, đây là một tối đặc biệt cơ mà, tốt hơn hết hãy gọi một lon Bacardi và Coke đi. Từ dạo Giáng sinh tới giờ em chưa uống thêm lần nào. Nó khiến em trở nên hưng phấn...

o o o

- Còn hưng phấn được hơn bình thường cơ à? - Emma thì thào vào tai Theo.

- ... Hay một ly Vodka nhỉ? Sau cả ngày chăm sóc mẹ, có khi tớ nên thử một chút men cay. Thực ra chưa bao giờ tớ uống vodka, nhưng Melanie thì nốc vodka tì tì, trông rõ là sành điệu, bạn ấy đang theo học một khóa phục vụ bàn mà, cho nên...

- LILY! - Emma nhắt lời. - Bacardi hay là vodka? Cậu chọn loại nào?

- Hừm, vodka. Cảm ơn nhé!

- Harriet thì sao, em? - George thận trọng liếc nhìn chiếc ví.

- Sẽ uống sau! - Theo chen vào và quay sang Harriet. - Hãy chọn một ly cocktail nhiều màu sắc.

Anh sẽ chụp ảnh em để đưa lên trang web!

Khi tới quầy bar, Emma thấy Adam đang gọi điện thoại. Trông anh ta có vẻ không vui.

- Freddie đấy, - Lucy nói. - Mười phút nữa ban nhạc bắt đầu biểu diễn rồi mà anh ấy vẫn chưa đến, lại còn tắt điện thoại nữa.

- Cậu có nghĩ là anh ấy đang ở cùng Judy không? - Emma lo lắng hỏi.

- Nếu đúng thì sao? Freddie có thể lôi cả một đám bạn gái tới đây ấy chứ. Cả ngày hôm nay Adam bực mình với anh ấy đấy.

Không chỉ Adam đâu, - Emma thầm nghĩ.

- Anh ta không đến. - Adam quăng chiếc điện thoại vào tay Lucy, mặt đỏ lựng. - Đọc thử xem em có hiểu gì không.

Lucy liếc nhìn màn hình.

Rắc rối lớn. Tối nay không đến được. Hãy chắc chắn là thu xếp ban nhạc cho anh. Gặp lại sau. F.

- Anh ấy nói "rắc rối" là sao nhỉ? - Adam trầm ngâm. - Chính anh ấy bày ra việc đến đây. Thế mà lại nói "đừng lo lắng về chuyện tiền nong, anh sẽ trả".

- Đây chính là anh chàng "tuyệt vời" của em đấy hả? - George thì thầm vào tai Emma trong khi cả câu lạc bộ vang lên tiếng hò reo trước sự xuất hiện của ban nhạc Split Bamboo trên sân khấu. - Anh cả việc tiếp theo anh ta làm là hủy luôn vụ đặt tiệc.

- Không đâu, - Emma bật lại, cầu mong mọi kế hoạch của cô đều ổn cả. - Freddie đang gặp rắc rối, còn anh thì chỉ biết nói xấu người khác thôi!

- Anh đâu có...

Không thềm đứng lại nghe hết lời bào chữa vụng về của George, Emma bỏ đi theo Adam và Lucy lúc đó đang chen lấn xô đẩy giữa đám đông để tiến gần đến sân khấu, nơi ban nhạc đã hát bài mở đầu Tình yêu cất cánh.

- Adam đang rất bực mình phải không? - Emma thì thầm với Lucy. - Vì nếu là vấn đề tiền nong, lần sau tớ sẽ trả tiền đồ uống...

- Cậu thật tốt bụng. - Lucy nói và ôm chầm lấy bạn. - Không sao đâu, bọn mình sẽ nghe nhạc, sao đó đến câu lạc bộ Mango hoặc một nơi nào đó mà giá đồ uống không đắt bằng một lần mát-xa toàn thân!

- Thôi nào các cô gái, ra khiêu vũ đi, - Adam nói, vòng tay qua vai Lucy và hôn cô. - Freddie chết tiệt! Hãy vui chơi đi!

o o o

- Theo làm gì với cái máy ảnh vớ vẩn kia nhỉ?

Cuối cùng George cũng hết bực mình và bắt đầu di chuyển, Emma không nghĩ động tác quay tròn của anh được gọi là khiêu vũ. Khi tới bài hát cuối cùng của nhóm Split Bamboo thì cũng là lúc mắt họ đã lóa hết cả vì chớp đèn máy ảnh.

- Đang chụp ảnh Harriet, - Emma nói rồi chỉ tay về phía Harriet, cô bạn này đang dựa lưng vào quầy bar nói chuyện với Lily. - Rõ ràng là anh ấy yêu Harriet.

- Yêu á? Em nói gì vậy, Emma? - George hỏi khi ban nhạc chơi xong bản nhạc cuối cùng và tuyên bố nghỉ giải lao. - Theo và Harriet ư? Hãy thực tế đi nào!

- Có gì đáng cười đâu nhỉ? - Emma cự - Họ sinh ra là để dành cho nhau. Theo cần tìm người

yêu.

- Đúng, và đó là cơ sở cho một mối quan hệ mới, - George trả lời, cầm tay Emma kéo tới quầy bar. - Cậu ta hẹn hò với ai cũng được trừ Harriet, chắc chắn là như vậy.

- Harriet thì sao nào?

- Không sao cả. Harriet là một cô gái đáng mến, có phần ngốc nghếch, - George nhún vai, - cô ấy không hợp với các tiêu chuẩn của Theo đâu.

- Vậy chứ cô nàng lẳng lơ Verity thì hợp chắc?

- Chính xác, Theo tán Verity chỉ vì bố cô ấy là chuyên gia tư vấn cấp cao của Royal Free. Tuy là bạn với nhau, nhưng anh phải thừa nhận hẳn là một người hợm hĩnh và rất tham vọng.

- Anh có lối đánh giá nhân cách người khác thật tồi, - Emma thốt lên.

- Emma này, nếu Theo thích ai, thì đó là em chứ không phải Harriet, - George lẩm bẩm.

- Em ư? Thôi xin anh. Theo bám riết lấy Harriet. Hãy đợi đấy! Chỉ trong nay mai cả hai sẽ hôn hít nhau suốt ngày không chán cho mà xem. Em biết thừa.

- Thật thế à? - George cười ngả nghiêng. - Tại sao em không dùng những kĩ năng thú vị này để tìm cho mình một anh chàng nhỉ? Hay là em đã có rồi?

- Những kĩ năng của em được dùng để tổng khứ bọn chúng đi, - Emma đốp chát. Khi gặp một anh chàng xứng đáng, em sẽ yêu anh ta hết mình.

- Em đã tình cờ gặp anh chàng đó chưa?

- Tìm mãi mắt vẫn chưa thấy. Thôi, bây giờ anh có đi lấy đồ uống khác cho em không, hay là để em chết vì khát nước?

o o o

- Thú vị đấy chứ? - Lily nắm lấy cánh tay Emma khi ban nhạc lui vào một góc yên tĩnh. - Tớ yêu cả ban nhạc. Tất nhiên Jake biểu diễn hay nhất, giọng anh ấy thật tuyệt vời phải không. Ngoài ra còn Ravi, tay trống với mái tóc sẫm màu. Nick chơi bass, và anh chàng thổi saxophone là...

- Dylan, Emma nói hộ bạn.

- Cậu biết họ à?

- Lily, tên họ ghi trên áo mà, - Emma giải thích.

- Ừ nhỉ. Tớ thật ngớ ngẩn. Ồi, tớ vừa bị đồ uống đổ vào chân. Một cô nàng đã đến chỗ tớ ca ngợi ban nhạc hết lời và tớ nói tớ là em họ của Jake. Cô ta đã hỏi xin chữ kí của tớ đấy!

- Lạy Chúa tôi, không ngờ trên đời lại có người ngớ ngẩn hơn cả cậu. - Emma lẩm bẩm.

- Xin lỗi, cậu vừa nói gì? Ở đây ồn ào quá.

- Tớ nói rằng tại sao cậu lại không đi cùng tớ đến thuyết phục Jake chơi nhạc cho bữa tiệc nhỉ? - Emma mỉm cười rạng rỡ.

- Tất nhiên. Ừ, được thôi. À, đợi chút đã!

Emma quay lại thì thấy một cô gái cao lớn, mặc một chiếc váy dài màu xanh, môi trát đầy son bóng, đang vẽ vẩy một tấm ảnh trước mặt Lily.

- Tao không cần chữ kí của mày, đồ ngốc ạ. Tao nhờ mày đi xin chữ kí của ban nhạc hộ tao. Có nghe thấy tao nói gì không? Hay là mày vừa điếc lại vừa câm?

- Ôi, tôi thật ngốc quá. Anh ấy ở đằng kia, tại sao cậu không...?

- Để bọn tôi đi xin chữ ki cho, - Emma cắt ngang, một tay giật lấy bức ảnh, tay còn lại lôi Lily đến chỗ ban nhạc.

- Xin chào, Jake! Thật ấn tượng. Ý em là có một không hai, - Emma bắt chuyện.

- Cảm ơn.

- Freddie không đến được, - Emma liền thoáng. - Chuyện công việc ấy mà. Một ngôi sao lớn là thế đấy.

- Thật à? - Jake có vẻ hững hờ.

- Song anh ấy nhờ em lo vụ này. Em biết là bọn anh không biểu diễn cho các bữa tiệc, nhưng...

- Nhưng anh sẽ đồng ý, đúng không? - Lily chen ngang. - Emma là bạn thân nhất của em và bố bạn ấy rất tử tế với mẹ em. Chú ấy đang ở chỗ mẹ và họ chuẩn bị xem một chương trình về Lake District. Mẹ em đã từng đến đó khi bị ốm và ...

- Vậy mọi người muốn bọn tôi đến lúc mấy giờ? - Jake trả lời với một nụ cười gượng gạo.

Emma hồi hộp.

- Tức là các anh sẽ đến?

- Ừ, tất cả, - Jake đáp. Nhưng anh cần nói chuyện trực tiếp với Freddie để biết cụ thể là anh ta muốn gì. Không làm mất lòng ai, đó là phương thức hoạt động của bọn anh.

- Chắc chắn rồi. - Emma nhún vai. Anh ấy ở đây suốt.

- Tốt. - Jake nói. - Khi nào gặp thì bảo anh ta gọi điện cho anh nhé. Đi thôi. - Jake viết nguệch ngoạc trên tấm danh thiếp rồi tung nó về phía Emma.

- À, có cô gái muốn xin chữ kí của anh. - Emma vội vàng chìa bức ảnh vào sát mũi anh ta.

Jake cười.

- Một cô gái ư? Anh không nghĩ em lại là người hay xấu hổ và cả thẹn như thế đâu.

- Không phải em! - Emma kêu lên. - Giá như...

Nhưng Jake đã quay đi và nói chuyện với một fan hâm mộ khác đang mắt tròn mắt dẹt nhìn anh ta.

- Ê, cậu có nghĩ là anh tớ thích cậu không? - Lily dò hỏi. Liệu có phải...

- Lily này?

- Gì thế?

- Im đi.

o o o

- Tớ không thể tin được là một tuần lễ đã trôi qua từ cái hôm tớ ngồi đây nói chuyện với cậu về công việc, - Harriet thao thao bất tuyệt ngay sau khi mọi người rời câu lạc bộ Jacaranda Tree để tới câu lạc bộ Mango Monkey. - Tớ kể với Rob về...

- Rob ư? Cậu gặp Rob à?

Harriet lắc đầu.

- Anh ấy nhắn tin cho tớ, - cô giải thích. - Nhìn này!

Cô lôi điện thoại ra. Chiếc điện thoại này đựng trong một cái túi nhỏ mà Emma định bụng tặng cho hội từ thiện, nhưng Harriet lại mê mẩn nó.

- Đọc đi. Tình cảm lắm!

Emma miễn cưỡng cầm lấy điện thoại, liếc mắt đọc tin nhắn.

Chào em! Tin tốt đây. Anh được đưa lên làm ở khu nuôi rùa. Lương cũng cao hơn. Thật tuyệt phải không? Lúc nào em qua? xx

Emma không buồn bình phẩm. Cô chỉ rướn mày nhìn Harriet.

- Anh ấy muốn gặp tớ, - Harriet nói. - Anh ấy còn vẽ hai nụ hôn nữa. Bọn con trai không làm thế nếu chúng không thích và tớ cũng đáp trả hai nụ hôn khi nhận tin cho anh ấy.

- Harriet, khi yêu bọn con trai không huyền thuyên về rùa, - Emma nói với giọng đầy hiểu biết, - hay mời cậu đến...

Cô dừng lời khi điện thoại của Harriet báo có tin nhắn.

- Đừng nói với tớ lại là anh ta nhé, - cô cắn nhần và ném trả điện thoại, - Lại gì nữa đây? Phân tích vòng đời của cá đuối gai độc à?

Harriet không trả lời. Cô chăm chú đọc tin nhắn, môi trề xuống. Emma liếc nhanh qua vai cô.

Anh đang ở bên ngoài, em thì ở bên trong. Thật không phải là một ý kiến hay. Ra vòi phun nước đi em. Theo xxx.

- Được, được! - Emma dấn vào không khí và ôm lấy Harriet. - Tin nhắn thật là lãng mạn. Đi đi!

- Nhưng... tớ không nghĩ anh ấy lại như vậy. Theo cậu, anh ấy có thực sự thích tớ không?

- Cả tuần vừa qua tớ đã nói gì với cậu nhỉ? - Emma cắn nhần. - Nào, đi thôi, đi xem anh ta yêu cậu nhiều đến mức nào.

Emma nhìn theo bóng Harriet vội vã chen qua đám đông lao về phía cửa lớn. Sau đó cô nhắc đồ uống, đi tới chỗ George để kể về chiến công của mình.

o o o

- Nào, kể tớ nghe mọi chuyện đi! Hôn nhau chứ? - Emma lục vấn ngay khi George thả hai người trước cửa nhà.

- Không, - Harriet trả lời, - nhưng anh ấy rất đáng yêu. Ban đầu anh ấy có vẻ ngạc nhiên khi tớ tới. Theo nghĩ là tớ chết mê chết mệt vì anh ấy...

- Và?

- Hừm, anh ấy cứ ngoái lại đằng sau như thể sợ ai đó nhìn thấy, sau đó cầm lấy tay tớ...

- Hứa hẹn đây, - Emma lầm nhấm, tra chìa khóa vào ổ. - Kể tiếp đi!

- Anh ấy chỉ cho tớ tên tất cả các ngôi sao, sau đó mời tớ nhảy. Bọn tớ nhảy một lát, hoặc có thể hơn. Cuối cùng Theo hỏi thăm bệnh tình mẹ tớ và nói rằng anh ấy phải đến trò chuyện cùng cậu vì lúc nào cậu cũng lủi thủi một mình. Anh Theo thật tốt bụng đúng không? À, trước khi về, anh ấy còn hứa là tuần tới sẽ lái xe đưa mình đi thăm mẹ.

Chắc chắn là yêu rồi, Emma thầm nhủ.

Harriet thở dài mơ màng.

- Rob chẳng bao giờ... - Cô tần ngần.

- Chẳng bao giờ có lấy một chút lãng mạn trong con người anh ta? Chẳng bao giờ quan tâm đến các vì sao? - Emma hỏi dồn dập.

Harriet cắn môi im lặng. Trong giây lát, Emma tự hỏi liệu cô có quá nhấn tâm hay không.

- Dĩ nhiên là Rob rất bận, - cuối cùng Harriet buông thõng một câu, - chăm chỉ làm lung, đó là lí do tại sao anh ấy không thể... nhưng đúng vậy, Theo thật đáng yêu, Rob cũng thế và... Ôi, tớ cũng không biết nữa.

- Ê, hãy làm theo cách này, - Emma vui vẻ nói. - Cứ đi chơi với Theo và làm cho Rob ghen, anh ấy sẽ biết đường quan tâm hơn. Cậu chẳng mất gì.

Harriet thở ngắn thở dài.

- Nói đúng. Cậu cũng biết đấy, Theo rất ngọt ngào. Và tớ rất mến anh ấy. - Cô mỉm cười với Emma. - Thực ra, tớ chưa từng trải qua một buổi tối nào tuyệt vời đến thế này.

Tìm cách thoát khỏi vấn đề này

Tuần tiếp theo, Emma trở nên vô cùng phấn khích. Mỗi ngày cô lại có thêm một cơ hội vận dụng những kỹ năng đánh giá con người của mình.

Vấn đề là sang ngày thứ Sáu, Freddie vẫn tiếp tục im thin thít, lặn mất tăm.

- Anh ta tắt điện thoại suốt, - sáng hôm đó Lucy thông báo với Emma. - Adam gọi đến phòng tranh hy vọng bà ngoại biết chút ít thông tin.

- Rồi sao?

Lucy thở dài thườn thượt.

- Bà cho hay Freddie đã để lại lời nhắn, báo là sẽ đi vắng một thời gian. Không ai biết lý do. Adam có vẻ phật ý khi bà nói Freddie lớn rồi và biết tự chăm sóc bản thân. Như thể bà từ trên trời rơi xuống vậy.

- Cũng có cái lý của nó, tớ cho là vậy, - Emma thừa nhận.

- Ờ, nhưng cậu có biết Adam nghĩ gì không? Anh ấy cho rằng bố của Freddie đang kiểm soát mọi chuyện, và Freddie phải về nhà, nghĩa là không có tiệc tùng gì hết, nghĩa là...

- Lucy, phải hành động thôi! - Emma ra lệnh. - Để chuyện này cho tớ, được chứ! Tớ sẽ xử lý.

- Ờ, nghe như thể cậu sẽ khiến anh ta bật máy điện thoại lên ấy nhỉ? Bằng cách nào? Bằng thần giao cách cảm à?

- Không, Lucy ạ, động não tí thôi. Tớ gọi cho cậu sau nhé. Tạm biệt!

o o o

- Ban nhiếp ảnh của tạp chí Country Matters, Bianca Richards xin nghe. Tôi có thể giúp gì được cho quý khách?

- Xin lỗi vì đã làm phiền, - Emma nói. - Tôi cần gặp Freddie Churchill. Tôi biết anh ta đang chụp ảnh ở chỗ cô.

- Rất tiếc là tôi không được phép tiết lộ bất cứ thông tin nào của...

- Tất nhiên là không rồi. Tôi là Giám đốc điều hành của Donwell Abbey. Churchill yêu cầu tôi gọi điện hôm nay, nhưng số điện thoại lại không liên lạc được. Cô làm ơn cho tôi biết có thể tìm anh ta ở đâu?

- Xin vui lòng giữ máy trong giây lát.

Emma bồn chồn gõ chân liên tục, lòng thầm cầu nguyện.

- Chúng tôi không thể tiết lộ thông tin cá nhân, nhưng tôi có thể gửi lời nhắn tới bệnh viện cho anh ta...

- Bệnh viện ư? Anh ta bị ốm à? - Tim Emma như muốn ngừng đập.

- Không, anh ấy khỏe, và quên những điều tôi vừa nói đi nhé? - Giọng cô gái run rẩy vì sợ hãi. - Tôi đang trong giai đoạn thực tập, họ sẽ giết tôi mất thôi...

- Tôi quên rồi, - Emma nói một cách duyên dáng nhất có thể. - Hãy nhắn anh ta gọi lại cho tôi, tôi sẽ không nhớ chuyện gì đâu.

- Tên cô là gì?

- Emma Woodhouse. Nói với anh ấy về chuyện ban nhạc. À, cả chuyện em trai nữa.

Chẳng tổn hại gì nếu bịa thêm vài chuyện vì mục đích cao cả, cô nghĩ bằng quơ.

- Tôi sẽ nhắn. Cảm ơn nhé.

Quăng điện thoại sang một bên, Emma thầm nghĩ thật là thú vị khi khuấy phục được một ai đó.

o o o

- Emma à? - Freddie đây. - Nghe này, anh đang gọi từ bệnh viện.

- Chuyện gì vậy?

- À, ờ, bạn anh gây gỗ ở quán rượu mấy hôm trước, - anh nói. - Uống thuốc lắc, và kết cục là phải hạ cánh ở bệnh viện và...

- Thật kinh khủng! Có phải là Judy không? Người gọi điện cho anh đó?

- Ju... à, ừ, đúng vậy, - Freddie nói. - Hình như ai đó đã bỏ thuốc vào đồ uống. Dù sao chẳng nữa, không ai lại muốn như vậy, đúng không?

Giọng anh nghẹn lại như sắp khóc đến nơi.

- Đây, anh không được phép nói chuyện ở đây. Quy tắc của bệnh viện mà, - Freddie vội vàng đi vào việc chính. - Cô gái ở văn phòng nói có chuyện gì đó với Adam đúng không? Nó sao rồi?

- Anh ấy lo cho anh đến phát ốm. Nhưng ổn rồi, nếu như mọi chuyện đúng như anh nói, - Emma lạnh lẽo giải thích.

- Tốt, cảm ơn Chúa. Anh không muốn gặp thêm rắc rối nào nữa. Đừng nhắc lại chuyện anh vừa kể với ai nhé, đó không phải là chuyện cần cả thế giới biết đâu.

- Em không cho là vậy. Em phải nói với Adam thế nào đây?

- Ờ, nói rằng anh có nhiều việc. Vài ngày nữa sẽ về.

- Tuyệt. Thế còn bữa tiệc. Em sẽ nói gì...

- Ban nhạc mới là việc chính. Vì em đã mời được họ...

- Anh biết à? Ai nói vậy?

Freddie cười ngất.

- Em nói sẽ tự mình giải quyết, và theo lời Adam, em luôn một mình một kiểu, vì thế anh đoán thôi, - giọng anh chột nghi hoặc, - đừng nói là họ từ chối nhé?

- Tất nhiên là không rồi, - Emma trả lời. - Đố họ dám. Hơn nữa em sẽ mời họ đến ở nhà em. Tuyệt vời không?

- Hay lắm. Đây, anh phải đi đây, - Freddie vội vàng kết thúc. - À, Emma này!

- Dạ.

- Cảm ơn em nhé. Em đúng là một ngôi sao. Anh nợ em vụ này.

Tuyệt, cô thầm nghĩ. Có ngày mình sẽ đòi lại món nợ ấy.

o o o

Ngay sau đó, Emma phóng xe đến trung tâm Frontier Adventure và kể lại mọi chuyện cho Lucy nghe.

- Thuốc lắc á? - Lucy thở hổn hển. - Chắc cô ta nghiện cái thứ đó rồi.

- Tớ cho là Freddie ghê tởm cô ta, - Emma nói. - Thật là kỳ cục!

- Ý cậu là sao?

- Ờ, tớ đang băn khoăn. Khi Judy gọi điện cho Freddie, tớ đang ở cạnh anh ấy. Ất hẳn lúc đó Judy vẫn ổn.

- Rồi sao?

- Hừm, anh ấy vội đi ngay, đúng không nào? Có thể tối hôm đó họ ở cùng nhau. Nếu đúng như vậy. tại sao anh ấy không ngăn cản Judy dùng thuốc lắc? Tớ chả hiểu gì cả.

- Biết đâu họ cãi nhau, - Lucy suy đoán. - Biết đâu anh ấy phải làm việc. Sao cậu lại bận tâm thế nhỉ?

- Đâu có, - Emma chống chế. - Nghe này, Freddie không muốn ai biết sự thật, hãy để Adam nghĩ đó là vì công việc.

- Tớ không thể giấu Adam, - Lucy phản ứng ngay. - Nhưng tớ sẽ dặn anh ấy giữ bí mật. - Cô trầm ngâm, rồi lầu bàu. - Tớ hy vọng cái cô Judy này không có thói quen dùng thuốc lắc. Bằng không anh ấy nên bỏ sớm cho rồi.

- À, - Emma nháy mắt. - Chúng ta phải giúp Freddie tìm một cô gái tử tế nào đó để hẹn hò, đúng không?

- Emma? Cậu đang nói gì vậy?

- Tớ á? Không nói gì cả. Nhìn cái này xem!

o o o

Ông Max Knightley đã xuất viện, vài ngày nữa sẽ cùng bà Sara về nhà. Bố của George vẫn còn đau, nhưng bác sĩ cho rằng nỗi buồn khổ không biết chuyện gì đang diễn ra ở nhà sẽ khiến ông càng lâu hồi phục.

- Cậu thấy đấy, - Emma thì thầm với hy vọng có thể chạm vào lòng tự hào của Luigi, - cậu không thể bỏ đi được. Nhất là sau khi George gửi cho bố mẹ rất nhiều thư điện tử nói rằng cậu nấu ăn ngon tuyệt.

- Anh ấy đã nói thế à?

- Dĩ nhiên rồi, ông Knightley sẽ cần bồi bổ sức khỏe, và thành thực mà nói thức ăn khó tiêu không phải là vấn đề. Chúng tớ thực sự cần cậu, Luigi ạ. Ông ấy thực sự cần cậu.

- Tớ sẽ ở lại. Tớ sẽ làm cho ông ấy món xúp thịt đặc biệt, có thể cả món mì sợi và...

- Bất cứ món gì, - Emma vội vàng nói. - Tớ phải đi đây. Có nhiều việc cần làm. Chào nhé, Luigi!

o o o

Ngày thứ Hai, nhóm phóng viên của kênh TV Today đã đến Ditchdean. Đây là một sự kiện mà cả làng mong đợi, còn Harriet và Lily phấn khích tới độ mắc chứng thở nhanh. Emma cũng khá hào hứng nhưng cô chẳng biết gì về chương trình này cả.

Cô đến nhà kính ở Donwell đo đo đạc đạc tấm lưới dùng để giữ một trăm quả bóng bay ngổ ngàng mà cô thay mặt Freddie đặt mua. Đang bước đi, cô chợt dừng phắt lại khi nghe thấy có tiếng nói chuyện.

- Con vừa gặp cô gái thú vị đó.

Theo đang đứng nói chuyện điện thoại ngoài hiên.

- Verity ạ? Ôi, quên Verity đi, cô ta là dĩ vãng mây trôi rồi! - Anh ta thốt lên.

Emma ghé sát vào chậu cọ cảnh, để những chiếc lá ken dày che kín mình đi.

- Tuy nhiên, mẹ sẽ gặp được cô ấy vì con định rủ tới Vũ hội Regatta. Hai đứa con có thể ngồi cùng bàn với bố mẹ không ạ?

Emma phấn khích đến nỗi gắng gượng lắm mới kiềm chế được mong muốn đấm túi bụi và không khí. Thêm một thách thức - phải làm cho Harriet phù hợp với sự kiện xã hội của năm ở Brighton. Emma đoán chừng bạn mình không biết chèo thuyền, điều đó cũng không ngăn trở được Harriet có một quãng thời gian vui vẻ. Tất cả những chuyện cần phải làm là hạ buồm phụ, lái thuyền rồi hạ buồm chính, về đến nhà mà vẫn khô ráo mát mẻ. Nhưng dĩ nhiên là, cô trầm ngâm, Harriet đâu có được những kỹ năng xã hội như mình, vì thế phải triển khai kế hoạch này một cách thật nhanh chóng mới được.

- OK, gặp mẹ sau nhé! Tuyệt. Tạm biệt, mẹ yêu!

Emma làm một cú đúp. Anh ta vừa nói chuyện điện thoại với mẹ! Phụ thuộc và cách nhìn nhận vấn đề như thế nào, mà nó có thể là tin tốt hay tin xấu. Tuyệt, nếu Theo đang trong gian đoạn 'gặp gỡ phụ huynh', mọi chuyện sẽ tiến triển nhanh hơn cả mong đợi; nhưng chuyện tồi tệ nhất là vì Theo sẽ không ôm ấp hôn hít Harriet trước mặt bố mẹ mình, đặc biệt khi bố là một giáo sỹ ở Giáo hội Anh và mẹ là thẩm phán hòa giải thường xuyên gửi thư cho tổng biên tập tạp chí Evening Argus, chủ yếu phê phán kịch liệt cái mà bà gọi là 'thiếu ranh giới cá nhân trong xã hội ngày nay'.

Cô nhẹ nhàng chuồn khỏi nhà kính, băng qua phòng khách bước ra ngoài, hăm hở đi tìm Harriet và mớm lời cho cô bạn trước khi Theo tìm đến gặp cô.

- Emma, con yêu! Người chúng ta cần đây rồi. - Tarquin hồi hả băng qua bãi cỏ bước về phía cô, tay cầm bìa kẹp hồ sơ. - Bố phải đi gặp Sean, cậu ấy là nhà sản xuất. Người nhà đài đã ở hết đây rồi, vì thế họ cần tìm chỗ thích hợp để quay những cảnh đầu tiên. Chúng ta sẽ phải chuẩn bị hết mọi việc cho buổi truyền hình trực tiếp, con biết rồi đấy.

- Vâng, thế con phải làm gì?

- Bố muốn con gọi ban nhạc đến để quay vài cảnh, - Tarquin vội vàng hạ giọng khi người sản xuất tiến lại gần. - Con yêu cầu họ chuẩn bị ngay trên bãi cỏ này, sao cho khi chúng ta quay lại thì có vẻ như tình cờ bắt gặp họ đang tập trước giờ biểu diễn. Khi đó bố sẽ nói về bức thông điệp sinh thái ẩn sau những bài hát và khán giả sẽ thấy nó phù hợp với chủ đề của show diễn như thế nào.

- Bố biết không? Đôi khi bố khá là nhạy bén đấy! - Emma trêu chọc. - Được ạ. Con sẽ xử lý vụ này. Ở thế bố có nhìn thấy Harriet ở đây không?

- Con bé quanh quẩn đâu đó trong mấy cái nhà kia để xin chữ ký của ban nhạc. - Tarquin cười lớn. - Nó làm lợi cho con còn gì, Emma.

- Làm lợi cho con á? Sao bố lại nói thế?

- Con bé hiểu rất rõ về hệ sinh thái, - Tarquin bắt đầu giảng giải. - Nó biết cả chuyện tách lông cừu bằng bảng quang điện.

- Họ sẽ thành một đôi rất đẹp, đúng không bố? - Emma hỏi.

- Gì cơ? Con nghĩ Harriet thích một cậu nào đó trong ban nhạc à? - Tarquin tò mò.

Không thể nào, Emma thầm nghĩ. Càng không phải bây giờ, khi Theo sắp sửa hành động, sắp sửa thổ lộ tình yêu bất diệt. Nhưng nhớ...

- Con phải đi đây. Gặp lại bố sau nhé!

- Giờ cậu đã tin chưa? Có ai lại dẫn người mình không thích đến vũ hội Regetta?

Emma nở nụ cười tự mãn trước khuôn mặt ngạc nhiên tột độ của Harriet.

- Tớ không tin! - Harriet thở hắt ra. - Cậu chắc không?

- Chắc chắn, - Emma vừa nói vừa cười. - Chính tai tớ nghe thấy mà, cậu phải mua váy áo sao cho thật đẹp để hấp dẫn Theo, nhưng vẫn phải tinh tế khiến cho bố mẹ anh ấy hài lòng. Còn mái tóc. Tớ nghĩ...

- Gớm đã, - Harriet mỉm cười. - Nếu cậu nói đúng, rằng Theo thực sự thích tớ, thì anh ấy sẽ thích chính con người tớ. Không cần phải quá sốt sắng về chuyện này.

- Harriet à, - Emma trả lời một cách điềm tĩnh nhất có thể. - Khi hẹn hò với các chàng trai, cậu không thể để bất cứ thứ gì cản bước chân của mình. Tin tớ đi, tớ biết rõ mà.

o o o

Gần trưa ngày thứ Ba, khi đang lao đến văn phòng ở Donwell, Emma bỗng nhìn thấy bằng chứng cuối cùng khẳng định kế hoạch của cô sẽ thành công.

Harriet đang ngồi trước màn hình ti vi và Theo đứng ngay bên cạnh, cánh tay đặt hờ lên thành ghế. Trên màn hình là những bức ảnh. Harriet giờ xem từng cái một.

- Hay đây, - Emma thốt lên, khi Theo nhấp chuột và xem lướt qua trang web. Mỗi bộ ảnh đều đi kèm với một bản nhạc thính phòng, Âm nhạc dành cho pháo hoa Hoàng gia, với tiêu đề 'Trong khu vườn Anh'. Tất cả đều phù hợp với từng bức ảnh.

- Mấy bức chụp ở câu lạc bộ đẹp thật! Chỉ nhìn George thư thái trong ảnh cũng đã là một thắng lợi lớn rồi!

- Bọn anh đang chọn ảnh của Harriet xem cái nào đẹp thì in ra rồi lồng khung, - Theo giải thích.

- Ý tưởng thú vị đấy, - Emma nói, lòng đầy hân hoan trước hành động lãng mạn đó. Bà của Adam có mấy tấm khung lồng rất đẹp chỗ phòng tranh. Tại sao anh không...

Một tràng chuông reo âm ỉ chọt ré lên phía bàn lễ tân, cắt ngang câu nói của Emma.

- Cái gì thế không biết? - Cô rền rĩ. George đang đón bố mẹ ở sân bay, còn Lily đang mài chế biến món ăn cho đám nhà đài, nên Emma đành miễn cưỡng ló mặt ra khỏi văn phòng.

Freddie đang đứng ngoài sảnh, bộ dạng bồn chồn, tay gõ liên tục lên bàn, mặt mày nhố nhăng vì phiền não.

- Ôi may quá, em đây rồi, - anh ta nhe nhớn cười. - Anh cần nói chuyện với em. Chuyện về ban nhạc đó.

Cửa văn phòng bỗng mở toang. Freddie im bật, hơi lùi lại khi Theo xuất hiện, và ngay đằng sau là Harriet trông rất hoan hỉ.

- Bọn anh ra ngoài một lát, - Theo thông báo.

- Nhưng tớ sẽ quay lại lúc mấy người ở đài truyền hình ăn tối, hứa đấy, - Harriet nói thêm.

- Anh ấy đã mời cậu đến vũ hội chưa? - Emma mấp má môi, nhưng Harriet kín đáo lắc đầu. Rồi sẽ đến lúc thôi, Emma thầm nghĩ, có thể anh ấy sẽ mời Harriet khi họ tới phòng tranh. Cô nháy mắt với bạn.

- Vui vẻ nhé, - cô nói. - Ôi, xin giới thiệu đây là Freddie, còn đây là Theo Elton, và kia là Harriet.

Theo liếc nhìn Freddie rồi nói 'Xin chào', rồi quay sang phía Harriet lúc đó đang đỏ bừng mặt vì ngượng nghịu.

- Em có đi không thì bảo nào? Anh không có nhiều thời gian đâu, - Theo ra lệnh, cắt ngang màn chào hỏi lấp lửng của Harriet.

Chắc, lẽ ra anh ấy nên chau chuốt lời lẽ hơn một chút, Emma nghĩ bụng, nhưng rõ ràng là anh ấy mong muốn Harriet chỉ là của riêng mình mà thôi.

- Em xin lỗi, - Harriet ngoan ngoãn trả lời.

Emma quay về phía Freddie. Anh chàng đang lật giở đồng hồ rơi "Ở Sussex có gì thú vị?" đặt trên bàn.

- Đó có phải điều anh muốn nói không? Anh có báo với Adam anh đang ở đây không?

Freddie cười cười.

- Có chứ, anh gọi rồi, - Freddie nói. - Nó đang mãi mê xem bóng đá. Có vẻ nó không hài lòng...

- Chắc chắn Adam sẽ không hài lòng nếu anh lại mất tích thêm một lần nữa, - Emma hạ giọng. - Em có thể giúp gì được anh?

- Anh chỉ tranh thủ được khoảng một giờ đồng hồ thôi, lát nữa phải chụp ảnh ở Beachy Heads rồi, - Freddie nói. - Hình như trời đang trở gió! - Anh ta hít một hơi thật sâu. - Nhưng anh muốn biết có đúng mấy người trong ban nhạc đang ở đây không? Lần trước em kể họ ở bên này mà.

- Không phải bên này, - Emma chỉnh lại - mà ở chỗ nhà em. Đi nào, em đưa anh đến đó. Chắc hẳn danh vọng và hào quang sẽ bủa vây lấy họ.

- Gì cơ?

Emma giải thích về chiến dịch Hành Trình Xanh và quyết tâm của bố mình trong việc đưa băng được ban nhạc Split Bamboo lên truyền hình.

- Họ đang quay phim à? Chết tiệt thật! Anh chả mong muốn điều đó chút nào. Bao giờ chương trình kết thúc?

Emma nhú mày.

- Không lâu đâu. Có chuyện gì à?

- Sao cơ? À, không có gì đáng kể. Chỉ hiềm là anh bị thúc ép về mặt thời gian, nên nếu họ bận...

- Trông họ không có vẻ gì là bận rộn! - Emma cười ngặt nghẽo khi về tới Hartfield và nhìn thấy bốn chàng trai đang nằm phơi nắng trên bãi cỏ ngực để trần.

- Chào các anh! - cô nói. - Người hâm mộ cuồng nhiệt nhất của các anh đây này!

Ravi và Jake chống khuỷu tay rồi nheo mắt nhìn dưới ánh nắng chói chang.

- Freddie ư? - Jake đứng phắt dậy. - Thật là tuyệt vời.

Anh ta chợt ngừng lại.

- Cậu là Freddie Churchill, phải không? - Anh ta hỏi, liếc mắt nhìn Emma. - Tớ nghĩ là tớ có thể nhận ra cậu.

- Ừ, đúng rồi, - Freddie trả lời. - Liệu chúng ta có thể đi đâu đó thỏa thuận việc này được không?

- Được chứ, - Jake hồ hởi đáp. - Vào nhà đi!

Anh ta quay về phía những người khác.

- Các cậu không phải đi cùng đâu. Cứ chuẩn bị sẵn sàng, khi người ở đài truyền hình quay trở về thì nhớ hú tít một tiếng.

- Các anh nói chuyện nhé, - Emma miễn cưỡng cáo từ. - Nhưng anh cũng cần thu xếp thời gian

để bàn bạc với em đây, Freddie ạ. Vẫn còn nhiều việc phải giải quyết.

- Không vấn đề gì, - Freddie đáp. - Anh sẽ gọi điện cho em sau. Chào nhé!

Dứt lời, Freddie đi theo Jake và cả hai mau chóng biến mất sau cánh cửa.

o o o

Chiều muộn ngày thứ Ba, gia đình Knightley quay trở về Donwell. Bà Knightley trông rục rờ như mọi khi trong chiếc quần trắng và chiếc áo captan (áo dài của người Thổ Nhĩ Kỳ) lụa màu đỏ hồng. Bà thừa nhận rằng họ đã về sao cho trùng hợp với thời điểm ít bận rộn nhất trong tuần và ít bị xáo trộn khi nhìn thấy người của kênh TV Today xúm đông xúm đỏ ở đây. Khuôn mặt tái nhợt và hơi thở nặng nhọc của Max cho thấy ông không hào hứng chuyện trò gì cả, còn bà vợ lại muốn cập nhật thông tin về tất cả những gì đã diễn ra từ lúc họ đi. Sau khi thu xếp để chồng nghỉ ngơi thư thái ở nhà kính bên những chú chó cưng và một chai whisky to, bà mới sà xuống phía bàn ăn, ngồi cạnh George, đón lấy cốc trà mà Emma pha.

- Bác không biết phải xoay xử thế nào nếu thiếu hai đứa, - bà nói, mỉm cười một cách mệt mỏi. - Cháu đúng là một thiên tài, Emma ạ.

- Không chỉ mình cháu, - Emma thú nhận. - Harriet này, rồi cả Lily...

- Ờ, Theo nữa chứ. - Bà Sara gật gù. - Bác đang cân nhắc. E rằng chúng ta cần mọi người hỗ trợ một thời gian nữa. Ba cái chuyện làm ăn này khiến Max mất tinh thần và nhụt chí.

Mắt bà bỗng ngấn lệ, George vội vàng nhoài người sang nắm lấy đôi bàn tay mẹ.

- Bữa tiệc này cũng khiến mẹ lo lắng đến mất ăn mất ngủ, - bà Sara lẩm bẩm. - Mẹ biết chúng ta rất trông đợi một sự kiện như thế, nhưng tất cả kế hoạch...

- Bác không phải lo đâu ạ, - Emma nói với bà. - Mọi thứ đã nằm trong tầm kiểm soát rồi. Luigi và bác P không còn tranh cãi nhau và đã quyết định cùng hợp tác, anh ấy sẽ làm món bánh canapes (bánh mì nhỏ phết pho-mát) và sáng tác món mới với thịt vịt và thịt nai, còn bác P sẽ làm bánh trứng đường và các món trong quyển sách Những món Tráng miệng của Sussex qua các thời kỳ!

Bà Knightley trông nhẹ nhõm hẳn.

- Cháu sẽ dàn xếp mọi chuyện chứ?

- Vâng, - Emma trấn an. - Cháu nghĩ là hai bác cần nghỉ ngơi một thời gian, đúng không ạ?

- À, chắc sẽ...

- Thế tối mai thì sao ạ, chúng cháu sẽ đi hết trả lại sự yên tĩnh cho hai bác?

- Emma này, - George phản đối. - Vẫn còn những người ở đài truyền hình.

- Không sao, - cô nói. - Bố em bảo chiều tối mai họ sẽ quay xong, và giờ họ đang đi ăn tối ở nơi mà nhà sản xuất thích, tại thị trấn Kemp. Điều đó có nghĩa là chúng ta được tự do... nghĩa là bố mẹ anh không ai bị quấy rầy.

- Nghe thú vị đấy - mẹ George thốt lên. - Hơn nữa các cháu cũng cần được nghỉ ngơi vui chơi sau khi đã làm việc chăm chỉ.

- Tuyệt cú mèo! Cháu sẽ nói với anh Freddie, - Emma thông báo.

- Anh ta thì có liên quan gì đến chuyện này? - George làu bàu.

- Anh ấy gửi tin nhắn cho em, - Emma nói. - Anh ấy có ý tưởng đưa Split Bamboo lên khai mạc buổi biểu diễn của ban nhạc Shellshocked trên bãi biển, đúng không nào? Vì thế chúng ta sẽ đến sớm.

- Tất cả chúng ta ư?

- Adam, Lucy, Theo, Harriet, em, anh...

- Đừng có lôi anh vào,- George buột miệng. - Anh biết chuyện này rồi, vả lại chẳng thấy có gì thú vị.

- Ôi, thôi nào George, anh đừng có dội gáo nước lạnh như thế chứ, - Emma van nài. - Nhiều học sinh của trường Deepdale Hall cũng sẽ đến đấy.

- Nghe cứ như lời động viên ấy nhỉ? - George châm chích.

- Sau khi ban nhạc biểu diễn, Freddie muốn quay vài cảnh buồn cười như là máy giặt xềng, cầu trượt xoáy, hay kem hoa quả trên bến cảng, - Emma hào hứng. - Chết cười cho mà xem. Anh đi nhé.

- Ờ, nếu em năn nỉ. - George nhăn nhở.

- Năn nỉ đấy, - Emma đáp lại rồi nhoẻn miệng cười. - Em sẽ mua kẹo que cho anh.

o o o

- Theo đâu rồi? Anh ấy có mời cậu đi vũ hội không? - Emma vồ ngay lấy Harriet khi cô vừa quay lại Hartfield chiều tối hôm đó.

- Không, - Harriet trả lời. - Anh ấy đến gặp mẹ tớ một lúc.

- Hai người đi gặp mẹ cậu à? - Emma thốt lên. - Khi không phải là đến chỗ nào lãng mạn thì cô coi việc đi gặp mẹ chẳng khác gì việc mua sắm ở Tesco.

- Ừ, sau đó anh ấy đi chỗ khác, bảo là đi mua sắm, cuối cùng đón tớ và cả hai đi về nhà. Nhưng anh ấy cũng có nhắc đến vũ hội.

- Rồi sao nữa? - Emma hồi thúc cô bạn.

- Anh ấy nói không biết khiêu vũ.

- Đúng đấy!

- Rồi anh ấy lại hỏi liệu có cô gái nào muốn khiêu vũ cùng một người có hai bàn chân trái không? Tất nhiên tớ trả lời là không sao, nhưng sau đó anh ấy...

- Sao?

- Sau đó anh ấy không nhắc nhảm gì về chuyện đó nữa.

- Ôi. Đáng lẽ cậu không nên để anh ấy im lặng như thế.

- Tớ đâu có sự lựa chọn nào. Theo lái xe quá tốc độ nên bọn tớ bị cảnh sát giữ lại, từ đó trở đi anh ấy không hé răng thêm lời nào.

o o o

Khi cả bọn tới nơi, vô số người đã đứng lúc nhúc suốt dọc bãi biển từ chỗ cầu cảng Lâu đài Brighton tới chỗ cái bóng lù lù của cảng Tây. Theo không muốn cầm lái, anh ta nhìn cái xe chòng chọc như thể chính nó là nguyên nhân khiến anh bị phạt. Không muốn bỏ lỡ phần uống Cocktail nên cả lũ nhồi nhét trên mấy chiếc tắc xi và mất cả giờ đồng hồ chết cứng ở chỗ tắc đường.

- Freddie đang ở đây, - Adam nhìn lướt qua đám đông lơ lửng. - Anh ấy nói sẽ đến sớm và tìm cho chúng ta chỗ gần ban nhạc.

- Nói cứ như là dễ dàng lắm, - George lẩm bẩm.

- Anh ấy kia kìa! - Lucy hét lên, chỉ tay về phía đê chắn sóng ngoi ra biển.

Freddie đứng trên đê, vẫy tay rồi rút để thu hút sự chú ý của nhóm Emma rồi ra hiệu cho họ đi theo anh.

- Nếu kia là Freddie Churchill, - George buông lời nhận xét, thì hẳn ta là kẻ ngớ ngẩn hết sức.

Adam và Lucy hăm hở đi về phía cuối con đê bám đầy tảo biển, chẳng bận tâm đến lời bình luận của George. Tới nơi, họ trèo lên, Harriet là Lily theo sát đằng sau, cười ngặt nghẽo như trẻ con. Emma nhìn thấy Serena và Chelsea đang lảng vảng gần đó, đắm đuối nhìn Freddie.

- Không đời nào họ để chúng ta lên đó đâu, - Theo nói. Họ sẽ đuổi thẳng cổ ngay trước khi ban nhạc bắt đầu biểu diễn. - Anh quay sang phía Emma. - Sao chúng ta không tới khách sạn Seaview, leo lên tầng thượng, mua đồ uống rồi xem ở trên đó?

Emma lắc đầu quày quẩy.

- Chúng ta có thể ra vào nên được phép đứng gần sân khấu, vả lại vào giờ này, tầng thượng của khách sạn đang đông nghẹt các bữa tiệc cá nhân, cô nói rồi chợt lo lắng khi nhận ra Theo không đi cùng Harriet, trong khi cô ấy đang lóng ngóng tìm chiếc dép bị tuột lẩn vào đám đá cuội. Cho rằng chẳng mất mát gì nếu nhắc anh ta nhớ lại chuyện vũ hội, - cô nói. - Rất đặc biệt, có vẻ giống vũ hội Regatta, em nghĩ vậy.

Theo quay ngoắt lại rồi nhìn cô trân trối, hai hàng lông mày nhíu khế.

- Em sẽ đến đó à? - anh lắp bắp.

- Không, nhưng chắc chắn sẽ là một buổi tối tuyệt vời với nhiều trò giải trí thú vị, như là sông bạc, đấu giá kín, thậm chí anh cũng không cần phải biết khiêu vũ và...

- Á! Á! Á!

Dù bầu không khí khá là âm ỉ, nhưng ai cũng có thể nghe thấy tiếng hét thất thanh của Harriet.

- Ôi Chúa ơi, cô ấy bị ngã! Emma rú lên rồi tắt tả phóng tới chỗ đá cuội.

- Giờ anh đã hài lòng chưa, Freddie Churchill? - George lẩm bẩm rồi chạy vội theo sau. - Harriet! Em ổn chứ?

Họ không cần nghe câu trả lời, vì tình trạng của Harriet rõ ràng là không ổn cho lắm. Mặt cô trắng nhợt như thầy ma, mồ hôi đầm đìa túa ra trên trán.

- Mắt cá chân của tớ, - cô rên rỉ, từng giọt nước mắt lăn dài hai bên má.

- Theo, cậu đi gọi nhân viên xe cứu thương St John lại đây, - George ra lệnh. - Emma, chạy ra chỗ bán kem xin đá. Thật nhiều vào nhé!

Anh ngồi xuống cạnh Harriet, nắm lấy đôi bàn tay cô.

- Ổn thôi em ạ, - anh dịu dàng nói, - hãy hít thở thật sâu nhé.

- Theo là sinh viên y khoa, đâu phải anh, - Emma nhẹ nhàng nhắc nhở. - Anh ấy mới là người cần phải chăm sóc Harriet.

- Tớ phát ốm rồi, - Harriet thì thào. Emma nghĩ bụng, điều này hoàn toàn không gây tổn hại đến hình ảnh nữ diễn viên chính đang đau khổ sầu não.

- Có ai muốn lên xe cứu thương cùng cô bé không? - Người phụ ta bác sỹ cất cao giọng hỏi, át cả tiếng loa thùng đang phát bài hát của ban nhạc Split Bamboo.

- Emma ơi? - Giọng Harriet yếu ớt nài nỉ.

Đây không phải cảnh quay của mình, Emma thầm nghĩ. Cô có nhiều thể mạnh, trừ những gì liên quan đến bệnh viện. Chỉ cần nghe thấy tiếng còi cứu thương thôi, tim cô đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực chứ đừng nói đến chuyện ngồi trên cái xe đó, chưa kể Harriet có thể ới mưa như lần trước.

- Emma, đi thôi, - George rối rít giục.

- Theo, anh đi đi, - Emma nài nỉ.

- Anh á? - Theo lặp lại. - Nhưng em là bạn cô ấy mà...

- Em không dám đi đâu, - cô đáp. - Xin anh đấy!

- Được rồi, - anh sẽ đi, - Theo nói, nắm chặt bàn tay Emma, và cô nhận ra rằng quả thực anh chỉ mong mỗi có cơ hội hợp lý để đi cùng Harriet. Đừng quá lo lắng, cô ấy sẽ ổn. - Bệnh viện chỉ cách mấy tòa nhà thôi mà. Anh sẽ sớm quay lại trước khi em kịp nhận ra.

Khi xe cứu thương đã đi khuất và đám khán giả hiếu kỳ quay về phía sân khấu ở giữa bãi biển, George bèn kéo Emma sang một bên.

- Nếu Freddie định tái diễn những trò ngớ ngẩn tương tự ở bữa tiệc sắp tới, anh ta nên cân nhắc lại. Anh ước gì mình chưa bao giờ đồng ý với cái ý tưởng đó. Mẹ sẽ phát điên nếu có chuyện gì không hay xảy ra.

- George, mọi thứ sẽ ổn mà, - Emma thuyết phục. - Chỉ là không may thôi. Hơn nữa, đó là lỗi của em.

- Em định giải thích chuyện đó như thế nào? - George cật vấn.

- Em quên không nói với mọi người rằng chỉ cần bước qua đây là có thể tới chỗ ngồi gần sân khấu. Nhưng cái thẻ ra vào mà bố đưa...

Cô áp úng, hình ảnh Harriet mặt mũi xám ngoét hiện ra trước mặt cô.

- Nếu em nói với Adam, anh ấy sẽ nói lại với Freddie, và Freddie sẽ không bao giờ trò...

Freddie đúng là một kẻ liều mạng ngu xuẩn, lúc nào cũng muốn gây sự chú ý, - George nói. - Tội nghiệp Harriet. Ôi, cảm ơn Chúa vì người đó không phải là em. Rõ ràng Freddie chẳng hề bận tâm. Anh trở về phía Freddie, lúc đó đang vỗ tay tán thưởng những giai điệu mới cất lên của bản nhạc Hành tinh hoảng loạn.

- Hình như anh ấy không biết vừa có chuyện xảy ra, - Emma biện hộ, - giọng pha chút tức giận khi Chelsea Middleton Hyde mặc chiếc quần sooc ngắn cũn cỡn và chiếc áo bó sát rịt lấy cơ thể khiến Freddie không thể không ngoái mắt nhìn.

- Ờ, xe cứu thương hụ còi như thế mà anh ta không nghe thấy mới là lạ đấy. - George giễu cợt. - Anh ta biết hết mọi chuyện, chỉ đơn giản là anh ta không quan tâm.

Đang trên đường về. Em ở đâu? Theo.

Emma thở phào nhẹ nhõm khi đọc được tin nhắn. Harriet chắc không sao rồi. Mấy anh cứu thương nói rằng chỉ là bong gân mà thôi. Bây giờ cô có thể thư giãn và bắt đầu vui chơi. Tất cả những trò giải trí ở cầu cảng như lái Con tàu ma hay trượt cầu xoáy đều không thể xóa nhòa vụ tai nạn của Harriet trong tâm trí Emma. Đây là chưa kể cảm giác tội lỗi cứ giày vò tâm can cô, khiến cô thậm chí không còn lòng dạ nào mà chén ngấu nghiêng món kem Double Toffee Banoffee nữa.

Đang trên đường tới Funky Seagull xem múa thoát y! Gặp lại ở đó nhé!

Khi bấm nút Gửi, Emma mới nhận ra là đang bị đau chân như thế chắc hẳn Harriet chẳng ham hồ gì chuyện nhảy nhót.

Khỏi bận tâm. Cô ấy chỉ cần ngồi xem, và Emma quyết tâm quyến rũ Freddie bằng được.

o o o

Funky Seagull, một câu lạc bộ bé nhỏ nằm dưới mái vòm ở khu Marine Drive, đã đông nghịt những người. Emma chưa bao giờ tới đây. Freddie nghe mấy tên thợ chụp ảnh giới thiệu nên giục già mọi người đến thử một lần cho biết. Chelsea và Tabitha đã phần nào hòa nhập được với mọi người, giờ đang uốn éo ngay giữa sàn nhảy. Ánh đèn mờ mờ ảo ảo khiến Emma không nhìn thấy hết bạn bè mình, chỉ biết Ravi đang buồn chuyện với Lily (cô thầm nghĩ, không thể nào giải thích được thi hiệu của từng người), Dylan và Nick đang mê mải cụng ly ở quầy bar, Adam và Lucy ôm ghì lấy nhau như mọi khi, còn Jake biến đi đằng nào chả biết.

Vì thế cô được ở một mình bên Freddie.

Freddie đang chuẩn bị mở miệng đáp lại những câu trêu đùa của Emma thì Theo tiến tới vỗ nhẹ lên vai cô.

- Anh Theo! - Emma ngỡ ngàng thốt lên rồi nhìn ngó quanh quất tìm bóng dáng cô bạn. - Thế Harriet đâu?

- Dĩ nhiên là ở bệnh viện.

- Anh để cô ấy ở lại một mình à? - Emma căn vặn.

- Phải để anh nghỉ ngơi chứ, - Theo phản ứng. Anh đã ở đó lâu lắm rồi, mà các bác sỹ nói Harriet phải ở lại ít nhất một giờ đồng hồ nữa.

- Thì sao?

- Anh nói là muốn quay lại chỗ mọi người và cô ấy nói không vấn đề gì.

- Ờ, dĩ nhiên là cô ấy phải nói thế thôi, - Giọng Emma cao vút át cả tiếng nhạc chát chúa. - Cô ấy nói vậy nhưng không có nghĩa là vậy.

Chuyện này thật nghiêm trọng. Theo cư xử chẳng giống một người đang kiểm chế những khát khao cháy bỏng chút nào.

- Phụ nữ, - Freddie chêm vào, giọng khô khốc, - luôn nói không thành có. Anh cũng nên biết điều đó.

Freddie nhe răng cười với cả hai và với cả sự tức giận của Emma, sau đó chuồn về phía quầy bar.

- Đây không phải điều anh mong đợi tối nay, - Theo khổ sở nói. - Anh đã lên hết kế hoạch rồi.

- Anh lên kế hoạch làm gì? - Emma lấy lại sự hào hứng.

- Đây này. - Theo lôi Emma về phía mình, nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy. Emma ạ, nếu em biết anh đã mong chờ bao lâu nay để được...

Cái tát bất ngờ của Emma khiến Theo bỏ lửng câu nói.

- Anh nghĩ mình đang làm cái chết tiệt gì thế? - Cô hỗn hển nói rồi đẩy Theo ra xa, tảng lờ nụ cười đắc ý của Chelsea. - Bạn gái anh đang nằm ở bệnh viện còn anh thì dám...

- Bạn gái ư? Anh chỉ thích mỗi mình em thôi. - Theo đưa bàn tay lên xoa má, hoảng sợ nhìn cô.

- Nhưng Harriet...

- Harriet thì sao? Cứ cho là vậy đi. Em nghĩ anh mất thì giờ với cô Harriet đó à? Cung à, không phải tỏ ra ghen tuông như thế.

- Anh dám gọi tôi là cung à, đồ đáng ghét! Tránh xa tôi ra.

- Sao em lại cư xử như thế chứ? - Theo nghi ngại rồi chộp lấy tay cô. - Em biết là anh thích em mà.

- Anh là kẻ kiêu căng, bảo thủ! Giá như...

- Thôi nào! Em đã háo hức nói rằng sẽ đưa giấy mời cho anh tới bữa tiệc của Freddie cơ mà.

- Chỉ là lòng tốt thôi, chẳng có ý gì. Anh sẽ xuất hiện ở đó và...

- Em nghĩ tại sao anh lại đồng ý giúp George ngay từ đầu? Em tưởng anh không có việc gì để làm chắc? Anh đồng ý bởi George nói em cũng làm việc ở đó, nhất là sau cái đêm ở Vũ hội South Down khi em khẳng định là anh đang có một cơ hội...

- Anh lắm nhảm cái quái gì thế? Đồ dở hơi!

- Đó là điều đầu tiên em nói khi gặp anh, đừng có giả vờ là em không nghĩ gì nhé.

- Chẳng nghĩ gì, không gì sất!

- Vì Chúa, em lừa phỉnh anh đủ rồi đấy...

- Sao anh dám nói thế! Tôi chưa bao giờ hành động như vậy! Tôi lừa anh để được lợi lộc gì? Chẳng qua là vì Harriet nên tôi mới cần anh...

Emma nhận thức rất rõ là George, Jake và Lily quay ngoắt lại, ai nấy ngạc nhiên tột độ khi nghe thấy tiếng cô ầm ĩ.

- Em cần ư? Ý em là, em đang cố mai mối anh với Harriet? Thật lỗ bịch hết sức! Không biết em lấy đâu ra cái ý nghĩ đó...

- Anh đưa cô ấy đến nhà thờ, thậm chí còn gợi ý làm thay cho cô ấy.

- Chỉ vì anh muốn được cùng làm với em, - Theo phản ứng lại.

- Anh leo lên xe cứu thương.

- Anh làm điều đó là vì em, - Theo cự nự. - Lúc đó trông em trắng bệch vì sợ hãi.

Emma nuốt khan.

- Ờ, thế còn những bức tranh thì sao? Anh in rồi lồng khung kính, anh nịnh hót mẹ Harriet, anh nói với mọi người cô ấy thật tuyệt vời, - Emma nói líu cả lưỡi.

- Ôi, anh nói điều ấy khi nào? - Theo lục vấn.

- Em nghe thấy anh nói chuyện điện thoại với mẹ anh về việc mời cô ấy đến Vũ hội Regatta.

- Không phải cô ấy, mà là em! - Theo hét lên. - Em mới là người anh muốn mời.

Emma im bặt. Theo thì vẫn thao thao bất tuyệt.

- Chuyện mấy bức ảnh đó, cô ấy muốn anh in ra để tặng cho mẹ, và cũng muốn đến thăm và ấy, dĩ nhiên là anh không từ chối. Hơn nữa, bài tập hè ở trường Y của anh là: "Ảnh hưởng của bệnh tâm thần đến những người trong gia đình". Anh muốn xem Harriet nói chuyện với mẹ như thế nào?

- Anh biết không? Anh đúng là kẻ dớ dẩn, - Emma dẫu môi. - Thế còn cái tin nhắn ở câu lạc bộ thì sao? Dụ dỗ cô ấy ra ngoài rồi còn chỉ cho cô ấy những vì sao nữa chứ.

Bấy giờ cả Adam và Lucy thôi không còn quấn chặt lấy nhau nữa. Cả hai há hốc miệng, chăm chăm nhìn cô. Chelsea hống hót chạy lại gần, nôn nóng muốn chộp từng từ một.

Theo có vẻ ngại ngùng.

- Tin nhắn đó anh định gửi cho em. - Anh ta lưỡng lự. - Anh bấm nhầm số. Tên của Harriet lại ngay sau tên em trong danh bạ điện thoại.

- Nhưng anh còn khiêu vũ với Harriet, suốt ngày anh quanh quẩn bên cô ấy, làm cô ấy nghĩ...

- Em nói là phải đối xử tốt với Harriet, nên anh đã làm đúng như thế, - Theo nhẹ nhàng. - Anh khiêu vũ cùng cô ấy vì cảm thấy có lỗi vì chuyện tin nhắn. Thực ra anh diễn cũng khá tốt đấy chứ.

- Nếu đó gọi là diễn xuất tốt, thì em ghét phải chứng kiến cảnh anh diễn không tốt, - Emma nổi cáu. - Cô lắc đầu rồi thở dài thườn thượt.

- Thôi nào, chúng ta quên hết tất cả mọi chuyện và bắt đầu lại nhé? - Theo van lơn, đoạn kéo cô lại gần phía mình.

- Không, chúng ta không thể! - Emma hét lên, cố gắng gỡ cánh tay Theo. - Anh không nhận ra à? Anh đã phá hỏng cuộc đời của Harriet.

- Chuyện gì mà om sòm vậy? - George đột nhiên xuất hiện, đứng ngay sau là Lily mắt mở thò lỗ.

- Không có gì đâu. Theo đang định về.

- Em phải biết mình là ai chứ, Emma? - Theo nói oang oang. - Em chẳng là gì cả, chỉ là kẻ mưu mô...

- Theo! - George thốt lên. - Bình tĩnh đi anh bạn. Tất cả chuyện này là thế nào?

- Hỏi cô ta đó! - Theo nói và hất mặt về phía Emma.

- Này, sao chúng ta không... - Adam chen ngang.

- Biến hết đi! Tất cả các người để tôi yên! Theo thét lên rồi quay gót lao về phía cửa.

o o o

- Không thể tin được, - Emma mếu máo với Lucy khi cả hai đi vào phòng vệ sinh nữ khoảng năm phút sau đó. - Làm sao mà Theo lại có thể tưởng tượng dù chỉ một giây là tó thích anh ta nhỉ?

- Tớ không hiểu tại sao cậu lại ngạc nhiên? - Lucy nhận xét. - Harriet đáng yêu đấy nhưng không phải túp người Theo thích. Ngược lại, cậu có ngoại hình, tiền bạc, các mối quan hệ...

- George cũng nói y chang thế. - Emma thở hắt. - Sao tớ có thể ngó ngán đến mức ấy, Lucy nhỉ?

- Cậu không ngó ngán, - Lucy vỗ về. - Cậu chỉ, hừm, thích sắp xếp cuộc sống của người khác. Hãy nhớ, cậu đã làm rất tốt khi mai mối cho tớ và Adam.

- Ờ, tớ sẽ không bao giờ hành động như thế nữa, - Emma đồng ý tuyên bố, quét một lớp son bóng rồi vơ lấy chiếc túi xách. Nhưng bây giờ tớ phải nói gì với Harriet đây? Cô ấy đang vui sướng khôn nguôi vì tưởng sẽ được đến vũ hội Regatta.

- Cái gì thế?

- Không có gì. - Emma mở tung cánh cửa, bước ra chỗ tối nhất của câu lạc bộ. - Chỉ là một dấu hiệu nữa của sự vô dụng hoàn toàn.

George đang lờn vờn ở phía cửa ra vào.

- Freddie đâu? - Emma hỏi.

- Anh ta đưa Jake về nhà rồi, - George nói. - Anh ta cảm thấy khó chịu và do cái đám...Anh hất đầu về phía quầy bar nơi Nick, Dylan và David đang đấm nhau thùm thụp, chén chú chén anh...không thể lái xe được nên Freddie nói sẽ đưa Jake về. - Anh nhìn cô chăm chú. - Anh ta ở

đầu thì ảnh hưởng gì đến em?

- Không có gì. - Emma phật lòng đôi chút, nhưng thành thực mà nói cô đã hết hứng thú và chẳng còn ham hố gì mấy vụ tán tỉnh. - Em cần gọi điện đến bệnh viện xem Harriet thế nào.

- Anh gọi rồi, - George nói. - Cô ấy đã xuất viện. Chỉ là bong gân thôi, không bị gãy xương.

- Em phải về với Harriet đây, - Emma nói. - Anh tìm tắc xi giùm em được không?

- Anh sẽ đi cùng em, - George thốt lên. Chán ngấy chỗ này rồi.

Đoạn kéo tay cô len lỏi qua đám đông đang mãi miết nháy nhót, George an ủi.

- Đừng quá lo lắng. Anh biết chuyện tối nay thật khủng khiếp, nhưng cũng chỉ là bong gân thôi, vài ngày nữa Harriet sẽ khỏe lại mà.

Emma lắc đầu.

- Chân có thể lành, - cô rầu rĩ. - Nhưng em lo là tim cô ấy thì không.

Chiếc tắc xi rẽ vào con đường dẫn đến biệt thự Hartfield. Emma nhẹ hết cả người khi trông thấy ánh đèn hắt ra từ cửa sổ phòng ngủ.

- Harriet đã về, - cô nói. - Ôi George, em phải giải thích thế nào đây? Đáng nhẽ em nên nghe lời anh, em hiểu nhầm về Theo.

Cô nghĩ thế nào George cho cô một bài thuyết giáo nhưng anh lại mãi nhìn ra ngoài cửa xe tắc xi.

- Đó là xe của Freddie, - George trở chiếc Porsche đậu ngay gần bên xe buýt. - Tối nay, người anh không muốn gặp nhất trên đời chính là anh ta.

- Có lẽ anh ấy đang ở bên Jake. - Emma suy luận khi tắc xi rẽ về phía đường nhà cô. - Đến xem anh ta có khỏe không. Anh phải thừa nhận một điều là Freddie tốt bụng đấy chứ, còn đưa Jake về nhà cơ mà.

- Freddie có nhiều điểm khiến anh không thích. - George lầm bầm. - Anh ta quá kiêu căng, tự phụ.

Emma không muốn tiếp tục thảo luận về chủ đề này.

- Anh có vào không? - Cô trèo ra khỏi xe và hỏi vọng lại George.

George lắc đầu.

- Anh mệt lử rồi, - anh nói. - Vội lại anh muốn xem bố mẹ thế nào, có phải bố khỏe thật không.

- Bác chỉ bị mệt thôi, - Emma trấn an.

- Hy vọng là thế. - George thở dài. - Gặp em sáng mai, lúc tám rưỡi nhé, được không?

- Chuyện gì vậy?

Emma này, Harriet đâu thể làm được việc với cái mắt cá chân sưng vù? - anh lý luận. - Chúng ta có bốn phòng đặt trước tuần này. Cần phải dọn giường, cắm hoa, pha trà.

Nhưng mẹ anh...- Bắt gặp cái nhìn của George, Emma liền đổi ý, cô gật đầu. - Được thôi, cứ như vậy đi. Và chúc em gặp may với Harriet nào.

- Em cần gì may mắn, Bé Mập! - George nói. - Em chỉ cần khéo léo đôi chút và bót xía mũi vào chuyện người khác là được.

Anh đưa tờ hai mươi pao cho lái xe rồi thông thả đi về phía Donwell.

Emma nhìn theo bóng George. Cô không cảm thấy khó chịu khi bị đi guốc trong bụng, chính là nhờ lối xưng hô vừa rồi của George. Anh gọi cô là Bé Mập. Bình thường cô rất ghét cái biệt danh đó, nhưng tối nay nó khiến cô khá là dễ chịu.

Biển ước mong thành sự thật

Emma gõ cửa phòng Harriet mà trong lòng lo ngay ngáy.

- Harriet ơi, cậu còn thức không?

Không buồn đợi câu trả lời, cô ngó mặt vào. Harriet đang ngồi trên giường, lật giở từng trang tạp chí Heaven Sent.

- Tớ thực sự xin lỗi, - Emma thốt lên. - Đó là lỗi của tớ.

- Đừng ngó ngần vậy chứ, - Harriet dịu dàng nói. Cho dù cậu có đẩy tớ ngã khỏi cái đập nước cũng không phải lỗi của cậu, đúng không? Với lại, đâu có gãy cái xương nào. Cô rút chân ra khỏi chăn rồi chỉ cho bạn thấy mắt các bị băng bó.

- Vài ngày nữa là lại êm thấm ngay ấy mà, cô nói. Cảm ơn Chúa, thử tưởng tượng cảnh tớ tập tễnh ở Vũ hội Regatta xem!

Giọng nói đầy phấn khích của Harriet làm dạ dày Emma cồn cào sôi sục.

- Cậu về nhà bằng cách nào?- cô vội vàng hỏi, muốn trì hoãn càng lâu càng tốt cái giây phút nói ra sự thật. - Ai đưa về?

- Cậu không bao giờ đoán ra được đâu! Đó là Freddie và Jake!

Emma chết điếng.

- Freddie và Jake ư? Bằng cách nào? À quên, tại sao chứ?

Harriet quảng tờ tạp chí sang một bên rồi thae phịch người xuống gối.

- À, khi xuất viện và đi lấy thuốc giảm đau...- Cô chỉ tay về phía bịch thuốc ở đầu giường. - tớ tập tễnh đi ra ngoài gọi tắcxi. Đột nhiên có ba tên bám theo đằng sau, tuôn ra toàn những lời lảm nhảm như là... hừm, tớ không muốn nhắc lại, - Mặt ửng đỏ, Harriet kéo góc chăn lông vịt lên, - Tớ vờ như không hay biết, luôn miệng cầu cho xe tắcxi đến ngay đường Eastern, và khi một gã trong số chúng vòng tay ôm lấy tớ...- Cô chợt dừng lại, - Thật là kinh khủng, tớ hoảng sợ vô cùng. Cậu đoán xem chuyện gì diễn ra sau đó? Một chiếc xe trở tới, Freddie nhảy bổ ra khỏi xe, chửi mắng om sòm và còn dọa sẽ gọi cảnh sát. Thế là bọn nó biến luôn

- Ơn Chúa! Ôi Harriet, cậu phải trải qua một buổi tối tồi tệ. Bây giờ Theo...

Cô kịp thời dừng lại. May quá, Harriet có vẻ như không để ý.

- Freddie thật sự là tuyệt vời đấy, - Cô nói.- Jake cũng biết quan tâm lắm, bắt tớ ngồi ghế sau, giơ chân lên cao, còn luôn miệng nhắc nhở Freddie lái thật chậm để không gây chấn động đến mắt cá chân của tớ.

- Tốt bụng thật, nhất là khi anh ta đang bị ốm.- Emma thừa nhận.

- Ốm ư? Đâu có vẻ thế,- Harriet ngạc nhiên. Ốm gì mà chén sạch bách cái bánh kẹp thịt to đùng và một đồng khoai tây chiên!

- Kỳ cục thật, bởi vì...

- Theo thì sao? Anh ấy ổn chứ? - Harriet sốt sắng hỏi.

Emma định mở miệng thú nhận hết mọi chuyện nhưng rồi cô đổi ý. Dẫu sao cũng không nên nói ra cái sự thật kinh khủng đó. Biết đâu Theo nhận ra rằng không còn cơ hội nào với cô nên sẽ thấy Harriet không đến nổi tệ. Như thế thì chẳng ai bị mất mặt. Đặc biệt là cô.

Emma trằn trọc cả đêm để rồi nhận ra những ý đó thật sự nông cạn hết mức. Cô không muốn

bạn mình bị xem như là hàng thứ phẩm! Lúc bảy giờ, nghe thấy tiếng giạt nước vệ sinh ở phòng Harriet, Emma liền bật dậy, mặc nguyên bộ đồ ngủ, chân không mang dép, cô đi dọc cầu thang tới chỗ Harriet.

- Harriet à, tớ có điều này muốn nói với cậu, - Thời cơ đã đến, cô không thể lảng tránh mãi được nữa. - Về anh Theo.

Harriet ngược mắt nhìn bạn, đôi má ửng hồng vì xấu hổ khiến trái tim Emma như muốn tan thành trăm mảnh.

- Gì thế? - Harriet thở gấp.

- Một chuyện kinh khủng vừa xảy ra, - Emma ngập ngừng.

- Theo á? Anh ấy ốm à? Hay là bị thương? Sự lo lắng hiện rõ trong giọng nói của Harriet. Theo Elton không xứng đáng, chưa bao giờ xứng đáng có được cô gái ngọt ngào và chu đáo như Harriet.

- Không, anh ấy khỏe. Chỉ có điều tớ vừa phạm một sai lầm nghiêm trọng. Tớ đã nghĩ là Theo thích cậu, nếu không tớ chẳng bao giờ gán ghép hai người làm gì...

- Không phải thế à?

Emma hít một hơi thật sâu.

- Tối qua, sau khi để cậu lại một mình ở bệnh viện, cái gã chết tiệt đó đã chạy tới câu lạc bộ và bộc bạch với tớ. Harriet này, anh ta thích tớ, chứ không phải cậu. Tớ xin lỗi.

Cứ như thế hàng thế kỷ đã trôi qua, Harriet vẫn không nói câu nào.

- Cậu ghét tớ không? - Emma thì thào.

Harriet nuốt khan.

- Tất nhiên là không rồi, - cô trả lời, - Cậu cho là anh ấy thích tớ. Chà, ban đầu tớ cũng tin, nhưng thực ra anh ấy sẽ không bao giờ thích người như tớ, đúng không? Tớ chẳng sành điệu, thời thượng cho lắm hoặc là...

- Cậu tốt đẹp hơn nhiều so với anh ta, - Emma dần từng tiếng. - Nếu mà không mù quáng như vậy, cả đời tớ chả thèm nhìn mặt anh ta đâu.

- Cậu và Theo gặp gỡ nhau ư?

- Thôi đi! Tớ và cái gã dở hơi đó á? Không đời nào. Từ bây giờ trở đi, hai chúng mình sẽ làm một việc. Đó là quên khấn trương cái gã Theo Elton.

Khoảng nửa giờ sau, nổi tức giận của Emma bốc lên ngùn ngụt khi cô đến văn phòng để xem thực đơn và trông thấy Theo đang ném giấy tờ vào máy hủy. Cô phải mất một lúc mới phát hiện ra anh ta đang hủy cái gì.

- Gượm đã, đó là những bức ảnh của tôi! - cô hét lên.

- Ừ, ảnh của em cả đấy. Theo lau bầu. Nhìn xem! - Anh ta quăng mấy bức ảnh còn sót lại về phía cô. Ảnh em ở câu lạc bộ đêm, em ngồi ở vườn hồng, em lả lơi với tối. Nhìn đi!

- Sao anh dám! - Emma gầm lên, vội ném trả lại, - Tôi không yêu cầu anh chụp những bức này. Nếu thích anh, tôi đã chẳng làm như vậy với Harriet.

- Ôi, tôi thừa tiêu chuẩn so với cô bạn quý hóa của em, nhưng chưa đủ hoàn hảo với em, đúng không? - Theo lớn tiếng nạt nộ, vút nốt những bức còn lại vào máy hủy rồi nhấc máy tích xách tay lên, đi lướt qua cô. - Đồ chết giẫm! Anh ta ném lại một câu rồi bước ra khỏi phòng. Emma lặng lẽ suy ngẫm về câu nói cuối cùng, thấy lòng nhen lên mặc cảm tội lỗi.

Phải mất một lúc cô mới nhận ra Theo chưa về. Cô nghe thấy cái giọng nói liến thoắng của anh ta cùng với tiếng cười khúc khích có âm vực cao của một gái nào đó, may quá - không phải là của Harriet.

Thò cổ nhòm qua cửa, cô ngạc nhiên khi nhìn thấy Theo đang tựa vào tường nói chuyện với một cô gái nhỏ nhắn, tóc mây nâu vàng, tay cầm máy ghi âm Dictaphone và một quyển sổ gáy xoắn. Nổi tức giận khi nãy của anh ta dường như bốc hơi hết.

- Tôi có thể giúp được gì? - Emma chen ngang cuộc nói chuyện. - Tôi là Emma Woodhouse, Giám đốc Quan hệ Khách hàng của Donwell.

- Cô ấy đang cần giúp đỡ. - Theo lẩm bẩm.

- Xin chào, tôi là Miranda, - cô gái nói, chia đôi bàn tay được tía tốt đẹp không chệ vào đâu được - Phóng viên của tạp chí Cheerio!, - năm ngoái tôi giành được giải Nhà báo Của Năm.

Nhận ra rồi, Emma thầm nghĩ.

- Tôi đến đây trao đổi với Tarquin Tee về ban nhạc Split Bamboo. Ông ấy hẹn gặp ở khu nhà, nhưng tìm mãi chẳng thấy đâu.

- Không phải khu nhà thông thường mà là nhà sinh thái. - Emma giải thích. - Tôi sẽ đưa cô đến đó.

- Để anh chỉ đường cho Miranda, - Theo xía vào. - Đằng nào anh cũng đang định đi.

- Không, em có thể...

- Là Giám đốc Quan hệ Khách hàng, em có nhiều việc quan trọng hơn phải lo đấy. - Theo trả miếng. - Đi nào, Mirada, băng qua con đường này là tới đó thôi.

Emma định bụng chỉ đường cho Theo thì chợt nghe thấy tiếng đập cửa. - Anh đi nhanh lên. Bố em ghét phải chờ đợi lắm.

Vài giây sau, cửa phòng bếp bật mở, Harriet khập khiễng đi vào, vẻ mặt cau có.

- Tớ nghĩ mình vừa nghe thấy giọng của Theo. - Harriet xúc động đến độ Emma còn nhìn thấy tim bạn đập phập phồng ở ngực áo.

- Thế á? - Emma nhú mày, - Kì cục thật. Đầu óc cậu có vấn đề à? Cô P đã làm món bánh quế chưa?

o o o

Mấy ngày sau đó, Emma tìm đủ mọi cách giúp Harriet vui vẻ trở lại. Chẳng dễ dàng tí nào. Bạn việc túi bụi nên cô mang đĩa DVD tới, và Harriet òa khóc nức nở khi xem đến cảnh lãng mạn, hoặc là khi nhân vật nam chính thích loại bia mà Theo vẫn hay uống. Những tờ tạp chí đưa cho Harriet với mong muốn cô bạn có việc để làm mà quên đi mọi chuyện thì toàn bài viết với tiêu đề đại loại như Chàng trai đã làm tan nát trái tim tôi hoặc là Liệu tôi có thể tìm thấy tình yêu đích thực? Sự thật là suốt cả tuần Theo không thèm lộ mặt đến, điều đó khiến cho tình hình trở nên tồi tệ và Harriet càng thêm u sầu, chán nản.

- Chỉ muốn gặp anh ấy một lần nữa...

- Điên rồi, - Emma thốt lên lúc tối Chủ nhật khi Harriet ngồi ở phòng bếp, nghịch nghịch chiếc điện thoại. Trông cô gái nhọt nhọt như chết đuối. Cậu đang làm gì vậy?

- Đang hạ quyết tâm xóa hết tin nhắn của Theo, - Harriet thú nhận. - Giữ chúng lại chẳng có ích gì, đúng không?

- Xóa đi, - Emma ủng hộ.

- Thôi để sau,- Harriet nói rồi tự nhiên bật khóc.

Emma nhủ thầm, một tuần dài đằng đặc nữa lại sắp đến rồi.

Gửi tới: Lucy.

Người gửi: Emma WH.

Xin lỗi vì tớ không nghe máy. Lúc đó đang sửa móng chân cho Harriet, hy vọng điều này giúp cô ấy tươi tỉnh lên chút ít. Tớ đang nghĩ xem còn ai thích hợp để cô ấy quên hẳn gã Theo đi không. Cậu nghĩ thế nào về Simon W? Anh ta là kẻ kém cỏi nhưng... chắc không ổn nhỉ? Lại còn hơm hinh. Will Dutton thì sao? Trông to khỏe quá, không hợp với cô ấy. Còn Alex Fisher? Vẫn cổ đơn vì Camilla cặp với Lysandé. Anh ta có được không? Tớ cần một lời khuyên của cậu.

Chào, Emma

Gửi tới: Emma

Người gửi: Lucy.

Thế ai bảo " Tớ sẽ không bao giờ xía vào chuyện của người khác nữa?" Quên Alex Fisher khẩn trương đi. Tuần trước tớ thấy anh ta ôm ấp, hôn hít Chelsea ở quán Mango, và cô ta có vẻ cũng thuận tình. Tuy nhiên, có hàng tá anh trẻ khỏe ở bữa tiệc của F; cậu có thể tìm một anh cho H hoặc là để cô ấy tự mình làm việc đó?!

Nhân đây, cậu có thấy Lily và Rai cặp kè với nhau ở câu lạc bộ không? Anh ta đâu có đẹp trai nhất ban nhạc. Kỳ cục thật. Nói chuyện sau nhé.

Chào, Lucy.

Ban nhạc! Emma gập máy xách tay lại, dấm túi bụi vào không khí. Emma, mày thật kém thông minh, cô tự xỉ vả bản thân. Ban nhạc! Tại sao lúc trước mình không nghĩ đến họ nhỉ? Anh nào thích hợp với Harriet đây?

Cả buổi sáng thứ Hai, khi đang ngồi cân đong đo đếm phẩm chất của từng người, Emma chợt nhận thấy Harriet với dáng vẻ thiếu nã, vừa lau bàn vừa chùi mũi vào đồng tạp chí và mở đúng trang tử vi.

- Cậu không thích mấy thứ rác rưởi ấy đấy chứ? - Emma hỏi.

- Tất nhiên là không rồi, - Harriet xấu hổ giấu chúng sang một bên. - Thật là lố bịch nhỉ! Không phải người cùng Song ngư nào cũng sắp có một tháng tồi tệ.

- Chính xác, - Emma trả lời, - Tớ đang muốn hỏi cậu về ban nhạc đây. Cậu thấy họ thế nào?

- Đáng yêu. - Harriet đáp. - Đặc biệt là Dylan. Tớ rất thích những anh chàng có chiếc mũi tẹt. Khi tớ đến xin chữ kí, anh ấy đã kể một câu chuyện cực kỳ buồn cười, hài hước kiểu láu lỉnh và...

- Cậu thích Dylan nhất chứ gì?

- Tớ nghĩ thế. Sao lại hỏi vậy?

- Không có gì, - Emma lấp lửng. Đi thôi.

- Emma này?

- Gì cơ?

- Mấy cái tử vi đều là thứ vớ vẩn, đúng không/

- Dĩ nhiên rồi, sao cơ?

Harriet rơm rớm nước mắt.

- Theo thuộc cung Bọ Cạp, ở đây nói những người thuộc cung này sẽ tìm thấy tình yêu đích thực vào tuần tới. Cô thở hắt ra. - Người yêu của anh ấy thuộc cung Sư Tử, Mà tớ lại là cung Song Ngư. Nếu tất cả chỉ là rác rưởi...

- Harriet này, không có chỗ cho Theo đâu. Cậu cứ an lòng chờ đợi, tình yêu đích thực dành cho cậu chỉ đâu đó gần đây thôi. Tin tớ đi!

o o o

Ông Tarquin tìm mọi cách giúp Harriet thoát khỏi những ý nghĩ muộn phiền về mối tình đơn phương, ít nhất cũng được vài giờ đồng hồ. Từ lúc thực hiện cái gọi là " bài đánh giá" về ban nhạc cho ấn phẩm tiếp theo của tạp chí Cheerio!, Miranda đã hứa sẽ đăng hình của họ ở trang nhất vì họ đã mời cô ta tham dự bữa tiệc của Churchill. Bố của Emma thì đang lằng lằng.

- Max và Sara vui mừng không xiết, - ông nói với Emma. - Những bức ảnh chụp khách sạn chính là điều họ mong mỏi. Càng nhiều người biết bao nhiêu, họ càng được lợi bấy nhiêu.

Niềm vui sướng của Tarquin tăng lên bội phần khi nhà sản xuất của chương trình Hành trình Xanh khuyến cáo dân chúng địa phương phải nỗ lực bảo vệ môi trường, và ông đặc biệt thích phỏng vấn những cô cậu thanh niên.

- Con gái ngài là một ví dụ?- Nhà sản xuất hỏi Tarquin

- Không phải là một ý kiến hay. - Tarquin đáp. - Con bé là một bằng chứng sống động cho thấy tính cách được hình thành là do tự nhiên chứ không phải do nuôi dưỡng. Nhưng Harriet Smith lại là chuyện khác.

Kết quả của đoạn đối thoại đó là suốt hai tiếng đồng hồ Harriet bị Emma bắt mặc vào cởi ra đủ thứ quần áo, chải đầu chải tóc và trát trát bôi bôi, sau đó lại bị nhóm phục trang yêu cầu khoác chiếc áo captan Fair Trade bằng vải cotton, rồi phải ngồi trên ghế băng trong vườn dưới tán cây sồi với hàng rào liễu đung đưa trước mặt và trả lời một đồng câu hỏi về việc tái chế.

- Cậu có nghĩ là, - cô thẳng thốt hỏi Emma, - khi đoàn quay phim cuối cùng cũng quay được đúp mà họ mong muốn, anh Theo sẽ nhìn thấy tớ trên TV? Cậu có biết anh ấy ở đâu không? Chả thấy anh ấy lảng vảng ở đây từ hồi....

- Thực ra, - Emma nói, - anh ta gửi tin nhắn cho George, nói là sẽ không nâng cấp trang web nữa. Bạn anh ta mới tậu được chiếc thuyền, đang thả neo ở Marina

- Bạn à? Con gái hay con trai?

- Không biết nữa,- Emma vội vàng điều chỉnh trước khi câu chuyện đi quá xa, - Có vấn đề gì sao? Theo Elton là gì của cậu?

Emma đợi mãi không thấy Harriet trả lời câu hỏi, rồi cuối cùng cô cũng nghe được tiếng thở dài nhẹ như gió thoảng.

- Không là gì hết.

o o o

Mọi chuyện trở nên sôi sục khi tới gần bữa tiệc của Freddie.

Sang ngày thứ ba, bố Harriet sau một thời gian mất tăm mất tích đột nhiên gọi điện thoại cho con gái khi cô và Emma tản bộ về từ chỗ spa. Da dẻ sun hết lại vì ngâm mình cả tiếng đồng hồ ở bồn sục Jacuzzi và đọc mấy tờ báo lá cải.

- Bố tớ mới tìm được một căn hộ. - Harriet nói với Emma, sau khi thì thào buôn điện thoại những hơn mười phút, - bố muốn tớ đến dọn dẹp.

- Và cậu từ chối?

- Emma, tớ không thể. Dù có làm gì đi chăng nữa thì ông ấy vẫn là bố tớ. - Harriet thở hắt ra. - Bố không thể tự giải quyết chuyện này. Hơn nữa, ông cũng muốn đến thăm mẹ, đó là một sự khởi đầu cho tất cả mọi chuyện, và ông sẽ không còn đơn độc. Vấn đề là, tớ sẽ vắng mặt vài ngày. Phải hỏi ý kiến George, nhưng cậu có thể bao che cho tớ được không? Năn nỉ đấy!

Từ lúc không còn ai đặt phòng và không còn gì để làm ngoại trừ việc chuẩn bị cho bữa tiệc, Emma thấy mình đã sẵn sàng hy sinh vì bạn bè.

- Dĩ nhiên rồi, - cô nói và xiết chặt tay Harriet. - Nhưng cậu sẽ quay lại vào thứ Sáu chứ? Bạn bè của Freddie sẽ đến dự đấy.

- Hứa danh dự, - Harriet nói. - Thế Theo có đến không?

- HARRIET!

- Xin lỗi.

o o o

- Emma à? Có phải em không?

Emma bật to âm lượng của chiếc điện thoại, lấy tay bịt tai trái để ngăn tiếng léo nhéo của bố cô phát ra từ chương trình : " Lucy in the Sky with Diamonds"

- Chào anh Freddie! Mọi việc ổn chứ?

- Chuyện đó, - anh nói, - Còn tùy thuộc ở em.

Tim Emma thoáng loạn nhịp. Đây là câu nói thân tình nhất mà Freddie dành cho cô kể từ khi hai người bắt đầu trao đổi với nhau.

- Thật thế sao?

- Cứu anh với. - Freddie cười lớn. - Anh được mời tới nhà bà Bates ăn trưa.

- Làm sao mà có chuyện đó được?

- Dì của Jake nói rằng Lily rất thích những mẫu quảng cáo của anh, - Freddie thao thao nói, giọng lồ lộ tự mãn. - Dì ấy yêu cầu Jake mời anh bởi vì sự hiện diện của anh có thể khiến Lily vui vẻ. Hình như có món bánh nhân cá và một số món nướng. Anh còn có thể nói được gì nào?

- Chắc không thể từ chối rồi, em cho là vậy, nhưng chuyện đó liên quan gì đến em?

- À, anh từ chối bà Bates với lý do không thể đến được vì đã hẹn đi ăn trưa với em, và bà ấy nói....

- Mời cả Emma nữa, - Emma chen ngang.

- Chính xác! - Freddie cười ngất. - Em đến chứ?

Mặc dù có thể tưởng tượng ra viễn cảnh Lily ngồi lảm nhảm suốt hai tiếng đồng hồ, chưa kể còn phải ăn bánh nhân cá vốn là món cô không mấy ưa chuộng, nhưng Emma cũng không chần chừ lâu sợ Freddie phải lo lắng

- Em sẽ đến, - cô trả lời. - Nhưng anh nợ em vụ này đấy.

- Anh sẽ đền đáp lại bằng bất cứ điều gì!- Freddie khề đáp.

Ồ, tuyệt. Emma thầm nghĩ.

o o o

- Ôi Chúa ơi, Emma! Tớ háo hức quá chừng, cậu không đoán được anh Jake đã làm gì đâu!

Lily Bates chạy ào vào phòng ăn Donwell, bây giờ Emma đang ngồi uống cà phê với mẹ của George và bà P. Hôm đó là ngày nghỉ của Luigi, điều đó đồng nghĩa với việc mọi người sẽ thấy nụ cười nhẹ nhõm nở trên môi bà P và trên bàn xuất hiện một đĩa bánh nướng nóng giòn.

- Ôi, xin lỗi cô Knightley. Cháu không biết cô ở đây. Cháu sẽ đi... thật ra cháu không thể vì còn phải kiểm tra thực đơn cho món thịt cuộn chuẩn bị cho bữa tiệc, nhưng lúc khác làm cũng được.

- Không sao, Lily. - Bà Sara mỉm cười. - Ta cũng đang định về đây. Phải đưa ông Max đi kiểm tra sức khỏe.

- Trông ông ấy nhợt nhạt lắm. - Bà P góp chuyện. - Chẳng có gì phải ngạc nhiên khi ông ấy phải tọng toàn những mỳ ý, món tử của Luigi. Giờ cái ông ấy cần là món bánh kẹp thịt gà và tỏi tây, cuối cùng là món táo bỏ lò ngon tuyệt.

- Nghe hay đấy. Bà Knightley gật gù rồi chột mỉm cười khi bắt gặp ánh nhìn của Emma, - Bà P luôn cho rằng mùa hè không phải là thời điểm thích hợp cho món salat và cá hồi nướng. Tôi sẽ để bà lo vụ này. Bánh kẹp thịt gà nghe có vẻ hợp lý đấy.

Bà P mỉm cười rạng rỡ, ngoe nguẩy cặp lông mày vĩ đại tới chỗ tủ lạnh để lấy thịt gà.

- Đó có phải điều cậu mong ngóng không? - Emma hỏi.

- Ôi, đúng vậy. Thật tuyệt diệu! Jake vừa mới...

- Mời Freddie ăn trưa. - Emma thở dài, liếc nhìn đồng hồ. - Mời cả tớ nữa, phải đi chuẩn bị đây.

- Không, không phải chuyện đó, - Lily thốt lên. Nhưng rất vui nếu cậu cũng đến. Mẹ tớ sẽ khui chai rượu mà bố cậu tặng. À, dĩ nhiên bà sẽ không tự mở, tớ sẽ phải làm việc đó, cậu có hiểu ý tớ không?

- Thế cậu đang định nói gì về Jake?

- À, ừ, anh ấy mời tớ đến bữa tiệc của Freddie! Một bữa tiệc thực thụ chứ không phải là đi loăng quăng trong phòng bếp. Tất nhiên là tớ vẫn phải chui vào bếp chuẩn bị món bánh canapé và món tráng miệng, nhưng ...

- Nhưng Freddie mới là người quyết định mời ai, chứ không phải Jake! - Emma đập lại. - Anh ta đúng là không biết thân biết phận.

- Ơ. Cậu nghĩ là...? À, tớ cho rằng chắc hẳn Freddie đã nói gì đó... Ôi!

- Jake đến đây vì anh ta là thành viên ban nhạc, - Emma cố gắng nói một cách nhẫn nại nhất có thể, - Điều đó không có nghĩa là anh ta đột nhiên được phụ trách danh sách khách mời.

Nhìn mặt Lily ửng đỏ vì sượng sùng, Emma cười đắc chí.

- Nhưng tớ nghĩ là cậu cũng phải loanh quanh ở đó, đúng không? Chắc sẽ mất nhiều thời gian chuẩn bị thức ăn và dọn dẹp...

- Dĩ nhiên vậy. Dù sao, hẹn gặp cậu bữa trưa nhé!

Vì những lí do không tài nào giải thích được, Emma cảm thấy vô cùng khó chịu suốt buổi sáng hôm đó.

o o o

Chưa bước vào căn nhà của người quản gia cũ, tai Emma đã bị tra tấn bởi tiếng âm ỉ của chiếc đàn ghita điện phát ra từ phía cửa sổ mở toang.

- Vào đi, cửa mở đấy! - Bà Bates nói vọng ra khi Emma gõ gõ vòng sắt hình con cú treo trên cửa.

- Jake dừng chơi nhạc chốc lát Lily đón Emma và thì thào với bạn vẻ lo lắng.

- Có phải bố cậu tặng không? Phải không

- Bố tớ tặng cái gì cơ?

- Chiếc đàn ghita đó, hôm nay nó xuất hiện ở đây! - Lily hào hứng nói. - Chúng tớ không biết là ai tặng nó cho Jake.

Emma tự dung câu diên

- Ờ, chắc chắn không phải bố tớ rồi, - cô cảm cẩu nói cứ như thể bố cô quả thực chơi ngông tới mức đã bỏ ra một đồng tiền mua đàn cho cái gã nhạc công mới nổi, tính hay khoe mẽ này.

- Anh cũng không biết, - Freddie gật gù, - Bọn anh đang điều tra. Rõ ràng đây là một cây đàn tốt. Nó có bộ phận cảm ứng âm thanh năm trục, rồi cái gì đó làm bằng gỗ hồng sắc!

- Bàn phím nữa chứ, - Jake cười cười nói nói, - Nó thuộc loại đẳng cấp cao đấy.

- À, Freddie châm chọc rồi quay sang phía Emma. Anh nghĩ là có một fan bí ẩn hâm mộ Jake mà khôn dám tiết lộ, một kiểu ai mê...

- Cũng có thể, - Lily nói. Nhưng làm sao fan gửi đàn đến đây được.?

Freddie khẽ nhún vai.

- Càng ngày càng khó hiểu, - anh nói, - Biết đâu lại là cô bạn gái giàu sụ mà anh ta giấu diếm mãi, họ bí mật hẹn hò khi màn đêm buông xuống.

- Thế à, Jake? Ôi thôi nào, thừa nhận đi, anh có bạn gái rồi đúng không? Thật tuyệt vời, thật lãng mạn. Anh biết là sau khi Caroline và tất cả... - Lily liền thoắt.

- Lily, thôi đi, - Jake bỏ đàn sang một bên. - Anh đoán chắc là một người họ hàng nào đó. Đôi khi còn không thể nhớ nổi tên mình, chứ đừng nói đến việc nhớ tên người khác.

- Vậy đấy, vấn đề đã được giải quyết. - Freddie nhe răng cười. - Thế khi nào chúng ta được ăn đây?

o o o

- Em thực sự không quan tâm chuyện chiếc đàn ghita à? - Freddie thì thầm với Emma sau lúc ăn trưa, khi Jake và Lily ngồi với bà Bates trong vườn.

- Chẳng nghĩ gì, - Emma thừa nhận. Nói đoạn cô ghé sát anh hơn. Nếu cô muốn thực hiện kế hoạch quyến rũ thì đây chính là cơ hội thuận lợi.

- À, em biết không, Jake mới chia tay bạn gái, - Freddie tiếp tục nói. - Anh nghĩ đó là món quà của cô ta. Thấy bảo giàu có lắm, và anh đoán cô ta đang muốn níu kéo Jake vì biết âm nhạc là tất cả đối với anh ấy.

- Anh cũng biết cô gái đó à?

- Caroline á? Bọn anh học cùng lớp đại học, - Freddie giải thích. - Đó là lý do tại sao Split Bamboo chơi nhạc ở Vũ hội Tháng Năm. Caroline ở trong ban tổ chức mà.

- Vì sao họ chia tay? - Emma tò mò.

- À, ừ, đó là bí mật, - Freddie nở một nụ cười tinh quái, - Anh đoán là Jake đang để mắt tới cô gái khác.

- Có lẽ anh ta sẽ kéo bạn gái đến bữa tiệc, - Emma suy luận, - Cứ như thể anh ta sẽ là người phát thiệp mời không bằng.

- Ý em là gì?

Emma nói với Freddie về ý tưởng rồ dại của Lily.

- Anh bảo Jake mời Lily đây, - Freddie nói, - Em đừng nghĩ anh sẽ không mời em họ của...

Anh đột nhiên im lặng khi mọi người quay trở lại.

- Nói chuyện sau nhé, - Anh thì thầm, đôi môi khẽ cọ trên má cô.

Emma cảm thấy sự phấn khích chạy dọc cơ thể mình.

- Vâng, - giọng cô khó khăn đi vì xúc động.

o o o

Tối ngày thứ Ba, Lucy, Adam và Emma ngồi ở hành lang của khách sạn Donwell cùng với George, xúc từng thìa kem Haagen-Dazs và thống nhất lại kế hoạch cuối cùng cho bữa tiệc. Rạp được dựng trên bãi cỏ ngay phía trước, lối đi trải kín thảm và những hàng cây dẫn vào nhà đầu mắc đèn nhấp nháy.

- Chúng ta sẽ đặt pháo sáng hai bên đường đi. - Emma mô tả. - Rồi sôcôla và ruy băng vàng, sôcôla, hiểu không?... Để trên bàn và...

- Đã đến lúc Freddie đưa thêm tiền cho chúng ta, - George ngắt lời. - Tiền đặt cọc đã tiêu hết. Mẹ anh đang xem lại sổ sách chứng từ, bà theo dõi rất sát sao đấy.

Emma duyên dáng chìa ra chiếc phong bì dính một ít bánh quy và kem.

- Freddie đưa cho em hôm nay, - cô nói. - Một nghìn bảng nữa. Vui chưa?

- Oa! - Lucy thốt lên. - Thử tưởng tượng nếu mình mà có số tiền đó. Nhiều hơn cả tiền có thể kiếm được suốt mùa hè.

Emma mỉm cười.

- Muốn tới châu Úc, chúng ta cần nhiều hơn thế.

Không ai buồn trả lời, chỉ có cái liếc mắt đầy ẩn ý giữa Adam và Lucy khiến cho dạ dày của Emma cồn cào. Lucy sắp đòi về. Cô ấy không thể làm điều đó với người bạn thân nhất được. Trong đầu cô ấy chỉ nghĩ đến tiền và tiền.

- Thôi được, chúng ta kiểm tra số lượng chứ?- George vội vàng nói. - Luigi đang căn nhắc với mẹ anh về số lượng thức ăn.

- Freddie mời năm mươi người, - Emma nói. Nhưng chỉ có mười tám người ở lại khách sạn.

- Và họ lại chính là bạn của chúng ta, những người có thể đến. - Lucy vội vàng bổ sung thông tin, - có vẻ rất biết ơn vì mọi người đã đổi chủ đề.

Emma liếc nhìn những cái tên.

- Alice; Angus; Serana; Tabitha; Chelsea; Simon! Ôi khiếp quá...

- Anh ta thực sự thích cậu, - Lucy lẩm bẩm. - Lại rủ chúng mình đến bữa tiệc của hội đua thuyền, nhớ không?

- Rufus, Candy... họ vẫn yêu nhau à? Kỳ cục thật. - Emma nói tiếp, vờ như không để ý gì đến Lucy. - Maddy, - Greg, Theo... không nên mời anh ta!

- Gượng đã, Adam cười lớn. - Em cứ nằng nặc đòi mời anh ta, nhớ chưa? Vì Harriet.

- À, mọi chuyện đã thay đổi và chúng ta không nên mời Theo nữa, - Emma đồng dạc tuyên bố, - Anh ta không bao giờ được đặt chân...

- Em không thể ngăn cản Theo, - George lý sự. - Anh biết rằng hấn cư xử như một kẻ ngốc, nhưng đó là bạn anh và...

- Anh có gu bạn bè thật kỳ dị, - Emma cần nhần. - Em nghĩ đã quá muộn để thay đổi mọi chuyện. Chỉ hy vọng Harriet đủ sức vượt qua.

Tìm hiểu xem chuyện quái gì đang diễn ra

- Emma, con yêu, xem ai đến này! - Tarquin lao vào căn bếp của ngôi biệt thự Hartfield. Emma đang đánh chén bữa sáng trong đó.

- Bà Thalia! - Emma nhảy dựng lên, chạy tới ôm chầm lấy bà ngoại của Freddie và Adam.

- Emma, cháu yêu quý, có khỏe không? - Bà già gieo người xuống chiếc ghế gần nhất rồi quăng giày sang một bên. - Ta mang theo mấy thứ này.

Nói đoạn bà vỗ bồm bộp vào chiếc thùng đựng tranh bọc bằng nilông. Bố mẹ George cho phép bà Thalia trưng bày tác phẩm của các họa sĩ địa phương lên tường phòng ăn. Theo lời ông Max thì chúng sẽ che được những vết bẩn trên giấy dán tường và chí ít cũng có cái cho mọi người bình phẩm.

- Gặp lại bà, cháu vui quá, - Emma nói rất thật lòng. Thalia là tuýp người mà Emma muốn khi về già cũng sẽ được như thế: bà không bao giờ để tâm người khác nghĩ gì và có một trái tim nhân hậu nhất trên đời. Chỉ có một điều Emma không thể mê nổi là khiếu thẩm mỹ về thời trang của bà, nó lập dị đến cùng cực. Hôm nay, bà mặc một chiếc váy gồm nhiều mảnh vải ghép lại, dài đến bắp chân, một cái áo móc nom chẳng khác gì ấm ủ trà cùng với một đôi boots cao su màu hồng nhạt. Bộ phục trang này còn kèm theo chiếc mũ cói cũ sồn điểm xuyết ba bông hoa và một cái ghim kẹp mũ dài như xiên nướng thịt.

- Bà đang cần cháu giúp đây, - Thalia mỉm cười. - Có được ăn bánh không?

Chẳng đợi câu trả lời, bà bật tung nắp hộp rồi ngẫu nhiên nhai những chiếc bánh quy sôcôla làm từ bột chưa rây.

- Việc liên quan đến chuyện tồi tệ của Freddie, - bà nói. - Rõ ràng là cháu biết.

- Chính xác là chuyện gì? - Emma tò mò, gì chứ mấy chuyện ngồi lê đôi mách là cô bắt sóng rất nhạy.

- Vụ cãi cọ với bố. - Thalia thở dài. - Đúng là ngớ ngẩn. Nó đã nói cho cháu biết lý do tại sao, đúng không?

Emma lắc đầu.

- Không ai biết lý do, thậm chí cả Adam, - cô trả lời.

- Gì cơ? Ôi, một sự ngu dốt, ngu dốt không để đâu cho hết! - Bà nhón tay lấy thêm bánh, cắn nó vớ vụn trong sự tức giận. - Ta phải nói chuyện với Freddie, sớm thôi, - bà lẩm bẩm. - Dĩ nhiên nếu mẹ nó ở đây... nhưng cô ta đang ở Mêhicô với gã chồng lơ bịch. Cứ như thể con cái chẳng là cái thá gì!

- Bà uống cà phê nhé, Thalia? - Tarquin hỏi rồi chìa ra chiếc máy pha cà phê tự động. - Cà phê Fair Trade ở Vênêzuêla, hương vị đậm đà lắm.

- Ta chẳng quan tâm cho dù đó là cà phê trồng trên mặt trăng, miễn là có nhiều caffein, - bà Thalia buông thông một câu. - Ở đang nói đến đâu rồi ấy nhỉ? À, đúng rồi, Freddie. Ta có một kế hoạch và cháu sẽ đến nhé, Emma.

- Cháu á?

- Đúng rồi, ta muốn nhờ cháu trông nom phòng tranh vài giờ, trong khi đó ta sẽ bất ngờ xuất hiện ở... à, đừng bận tâm là ở đâu. Không nên nói trước điều gì. Anh Tarquin này, bánh quy ngon dã man. Thật là tội lỗi nếu để chúng bị thiu.

- Bà cứ tự nhiên, - Tarquin nói. - À, tôi phải đi rồi, đi nói chuyện về hệ thống nước nóng chạy bằng năng lượng mặt trời. Sẵn tiện tôi góp ý, bà Thalia ạ, phòng tranh đó thật đáng xấu hổ, bà

bật điện suốt cả ngày.

- Báo cáo với anh là hôm qua ta vừa mới mua bóng đèn tiết kiệm điện năng, - bà Thalia trả miếng. - Hình thù xấu xí, chả có tí thẩm mỹ nào.

Thalia vẫy tay tạm biệt Tarquin khi ông bước ra khỏi cửa như thể chính bà là chủ nhà vậy, rồi bà quay sang phía Emma.

- Bây giờ ta phải đi đây. Nếu thành công, chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

o o o

Phòng tranh Wealden tọa lạc ngay trung tâm phố Ditchdean, kẹp giữa quán trà Cooper Kettle và Căn nhà từ thế kỷ XV của Linh mục, và kết quả là lúc nào cũng có hàng tá khách du lịch đứng ghé mắt qua cửa sổ ngắm nghía những bức tranh và đồ gốm được trưng bày bên trong. Tuy vậy, rất ít người dám thò chân bước vào và số người dám bỏ tiền ra mua còn ít hơn nữa, ngoại trừ những tấm thiệp hoặc cuốn lịch Bốn mùa Sussex kỳ cục.

- Bây giờ cháu yêu, - bà Thalia nói, mở toang cánh cửa, lật tấm biển Đóng cửa sang Mở cửa. - Tất cả mọi việc cháu phải làm là trả lời điện thoại, cười duyên dáng với tất cả những ai bước chân vào phòng tranh và nếu cháu trai ta xuất hiện, hãy nói dối là ta phải đến nha sỹ, đại loại thế và nhanh chóng đuối khéo nó đi, được không?

- Freddie sẽ đến à? - Emma cố gắng kìm nén sự háo hức.

- Ta không nói tới Freddie, mà là Adam, - bà Thalia trả lời, nhìn Emma chăm chăm. - Nói xem nào, cháu biết gì về Freddie à?

- Cháu á? Không ạ, cháu chỉ... - Mặc dù rất bức với bản thân mình, nhưng Emma có thể cảm thấy hai má mình đỏ phừng phừng.

- Hừm. - Bà Thalia khịt mũi rồi nhắc chiếc túi xách to dùng lên. - À, không... ý ta là... ôi, ta không muốn cháu bị tổn thương.

- Không đâu ạ, - Emma trấn an. - Sao cháu phải đuối khéo Adam khi anh ấy đến?

- Anh chàng ở chương trình Nước Anh ngày nay đã nói đúng, - bà Thalia nhận xét, - rằng lũ trẻ đặt quá nhiều câu hỏi. Hãy cứ làm như lời ta đi. - Nói xong, bà biến mất sau cánh cửa.

o o o

Khi Emma bắt đầu có cảm giác buồn chán - niềm vui le lói chốc lát khi bán được hai cái bút chì Sussex trên bờ biển và tấm thiệp của Ditchdean Beacon - thì đột nhiên cánh cửa bật mở và Freddie thong thả bước vào, theo sát đằng sau là Jake.

Cả hai đều ngạc nhiên tột độ khi nhìn thấy cô.

- Em đang làm gì ở đây thế? - Freddie thốt lên ngỡ ngàng, mắt đảo quanh phòng. - Bà anh đâu?

- Ờ, bà đến nha sỹ, - Emma vội vã nói. - Đau răng. Nhức buốt lắm. - Cô len lén nhìn đồng hồ. - Anh gặp bà có việc gì?

- Gì cơ? À, không có gì, - Freddie úp mở. - Chỉ muốn đến xin bà vài lời khuyên.

Lần đầu trong đời Emma thấy anh ta thiếu tự tin đến vậy.

- Em giúp gì được không? - Cô đề nghị.

Jake liếc nhìn Freddie.

- Chúng ta kể cho cô ấy chứ? - Anh đánh bạo nói. - Nếu cô ấy biết, mọi chuyện có thể sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Kể cho cô ấy về Ravi ư? Chắc rồi. - Freddie cười ngất và quay sang phía Emma. - Em biết gì không? Ravi thực sự thích em họ của Jake.

- Freddie, điều đó không công bằng, - Jake nói.

- Với Lily ư? - Emma ngò vức. Cô luôn cho rằng Lily là sự lựa chọn cuối cùng trên trái đất này của các chàng trai.

- Vấn đề ở chỗ, Ravi nhát như cáy. - Freddie nói tiếp. - Ý anh là dè dặt kinh khủng. Đúng không nhỉ, Jake?

Jake thở dài và gật đầu đồng ý.

- Đúng vậy, nhưng Ravi không phải là người duy nhất như thế, - anh ta thì thầm trong cuống họng.

- Vì thế nếu em nhắn nhủ với Lily, tìm hiểu xem cô ấy nghĩ gì về Ravi...

Anh ngừng lại khi chuông điện thoại trên bàn reo vang.

- Phòng tranh Wealden, Emma Woodhouse xin nghe, tôi có thể giúp gì được ạ?

- Emma à? Bà Thalia đây. Mười phút nữa bà về, bãi biển đã vắng bóng người chưa?

- Dạ, chưa ạ, - Emma lẩm bẩm. - Chắc sớm thôi. Vâng, tạm biệt!

- À, đó là mấy người ở chỗ bán pháo hoa, - cô lập cập nói. - Họ muốn anh quay về khách sạn kiểm tra một số thứ.

Freddie nhú mào.

- Chắc George làm được chứ?

- George không có ở đây, - Emma nói. - Theo lời họ nói thì có một vấn đề trục trặc... Khẩn cấp lắm.

- Ừ, đừng lo, bọn anh tới ngay đây, - Freddie nói đoạn rồi chạy ra mở cửa. - Và nhớ là tìm hiểu xem liệu Lily có thích Ravi không? Ôi, khi nào bà về, nói cho bà biết bọn anh đã tới đây để xin lời khuyên của bà nhé!

- Chắc chắn ạ, nhưng chính xác là chuyện gì?

- Bà sẽ tự hiểu, - Freddie trấn an cô.

Emm thầm nghĩ, thật là vui mừng nếu có ai đó hiểu. rõ ràng là có chuyện gì đó đang diễn ra, và cô rắp tâm phải tìm hiểu xem nó là gì.

o o o

Mười phút sau...

- Emma, cháu đúng là một ngôi sao, - bà Thalia thốt lên. - Bây giờ cháu có thể về.

- Cháu cũng không vội, - Emma nói. - Cháu có thể giúp bà treo những cái này lên, nếu bà muốn. - Cô trở những tấm ảnh in lụa chồng chất ở góc phòng.

- Không cần đâu, cháu thân mến, cháu rất tốt bụng. Nhưng ta đang muốn có chút không gian để nghỉ ngơi, cháu biết đấy! Cháu có thể đi được rồi.

Cô nghĩ bụng, bà Thalia đang muốn đuổi khéo mình đây. Trông bà có vẻ phẫn chấn lắm. Hay là bà vừa đi gặp người tình bí ẩn nào? Liếc nhìn chiếc cổ như cái bánh crepe và đôi bàn tay đôi mồi xương xẩu, cô loại ngay ý nghĩ lố bịch đó.

- À, anh Freddie vừa mới ở đây ra, đi cùng với Jake, - Emma nói với theo, khi bà Thalia chạy ra mở sẵn cửa cho cô. - Anh ấy nói muốn xin bà lời khuyên và bà biết chuyện gì rồi đấy.

- Ồ, ta biết ngay mà. - Bà Thalia thở dài đánh thượt. - Hy vọng sau tuần này, thằng bé sẽ trở lại bình thường và không còn ngu ngốc nữa.

Bà làm bộ hôn gió rồi gần như xô Emma ra khỏi cửa.

o o o

- Emma, chẳng thấy ai ở chỗ bắn pháo hoa cả, - Freddie nói ngay khi thấy Emma bước chân vào khách sạn Donwell. - Em chắc là không nghe nhầm chứ?

- Thực ra em nói dối đấy, - cô thừa nhận. - Bọn em có một bất ngờ dành cho anh ở bữa tiệc, và cuộc điện thoại đó là về, à em hứa là sẽ không hé răng nói nên...

Freddie bật cười.

- A, chuyện gì vậy? Một tiết mục thoát y à? Hay là một chiếc Morgan mui trần hoặc vòi phun nước toàn sôcôla to ụnh?

- Hồi sau sẽ rõ, - Emma trả lời khôn ngoan hơn hẳn mọi khi. - Bây giờ nếu anh không phiền, em đi tìm Lily đâu. Em sẽ báo cáo kết quả ngay sau khi biết cô ấy nghĩ gì.

o o o

- Cậu thấy anh Ravi thế nào?

Emma đi thẳng vào vấn đề vì cô thấy chẳng việc gì phải mất thời gian vòng vo tam quốc.

Lily im lặng, tay đều đều thái cà rốt.

- Ravi á? - Cô hỏi lại, mặt ửng đỏ. - Tớ không biết gì về anh ấy. Chúng tớ mới nói chuyện ở câu lạc bộ tối hôm đó. Cậu biết không? Chị gái của mẹ anh ấy đã từng làm tóc cho mẹ tớ trước khi chúng tớ chuyển nhà và bạn gái của anh trai anh ấy là cháu gái của gia sư cũ của tớ.

- Lily này, tớ không quan tâm đến họ hàng hàng hốc nhà anh ta. Tớ chỉ muốn biết cậu có thích anh ta không.

- À, có đôi chút.

- Cậu nói rõ xem đôi chút nghĩa là gì được không? - Emma gặng hỏi.

- Tớ chưa bao giờ có bạn trai. - Lily thở dài. - Một người bạn trai đúng nghĩa. Tớ cũng hẹn hò với vài anh nhưng chẳng kéo dài được lâu.

Emma nghĩ bụng, đương nhiên là mấy anh có khiếu thẩm mỹ thì không chọn cậu rồi.

- Nếu anh Ravi mời cậu đi chơi thì sao?

- À, dĩ nhiên là tớ sẽ đi, - Lily hào hứng nói. - Anh ấy thực sự rất thú vị, anh ấy muốn quay về Bangladesh, dạy nhạc cho trẻ em nghèo không có tiền đi học và mua nhạc cụ. Nếu ban nhạc mà bán được CD, anh ấy sẽ lập một quỹ từ thiện. Anh ấy nói...

- Nếu cậu thích thì đi cùng anh ấy tới bữa tiệc nhé, - Emma đề nghị. - Cậu nên làm tóc, mặc bộ đồ gợi cảm một chút, tía lông mày và tiến tới đi.

- Nhưng...

- Lily này, anh ấy thực sự thích cậu. Nghe có vẻ lạ tai nhưng đó là sự thật đấy. Tiến tới đi. Cậu không có cơ hội nào khác nữa đâu

Có lẽ, cô đã nghĩ hàng triệu lần rằng nên uốn nắn Lily để cô ấy biết đường cư xử hơn. Nhưng

sau đó, cô không thể chịu được cái kiểu ngốc nghếch trẻ con của bạn. Cuộc sống luôn có những giới hạn, thậm chí là đối với chính cô.

o o o

Harriet quay trở về nhà Emma, nom rất vui tươi, niềm vui quá lớn so với một người có ông bố hình như mới thuê được một căn hộ rách nát bẩn thỉu ở phía trên cửa hàng bán cá tẩm bột rán và khoai tây chiên.

- Bố tớ thực sự đã làm lại cuộc đời, - Harriet hào hứng nói. - Ông sắp có việc làm, một công việc đúng nghĩa và sẽ không cờ bạc cá độ nữa. Tớ tin là lần này ông sẽ làm được.

- Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, - Emma nói với vẻ kinh nghiệm. - Tớ đã đọc trong quyển Khái luận về Tâm lý dành cho Thế giới Hiện thực. Cậu đừng có mơ tưởng hão huyền.

- Ôi, thôi nào, phải biết hy vọng chứ, đúng không? - Harriet khẳng định. - Dù sao, tớ cũng đang rất hạnh phúc nên không có thời gian bận tâm đến điều đó. Cậu đoán xem hôm qua đã xảy ra chuyện gì?

- Cậu kể luôn cho tớ thì có phải là nhanh hơn không? - Emma chăm chọc.

- Tớ vô tình gặp Libby và Rob, - giọng Harriet vô cùng tự hào. - Thật tuyệt vời, chúng tớ đến quán Nero, Libby mời chúng tớ cả phê sữa sủi bọt và bánh xốp nướng.

- Tuyệt quá, - Emma rên rỉ.

- Và Rob nói là rất nhớ tớ, - Harriet tiếp tục nói. - Nhớ tớ nhiều lắm, đoán xem chuyện gì nào?

- Harriet...

- Xin lỗi, - cô cười lớn. Anh ấy muốn xin George một công việc ở đây!

Emma há hốc mồm.

- Không thể, - cô hét lên. - Anh ta có việc làm rồi còn gì.

- Ừ, nhưng chỉ là ban ngày, - Harriet nói. - Anh ấy muốn kiếm việc làm ở quầy bar vào các buổi tối và các ngày Chủ nhật. Tớ cũng nói rằng, với bữa tiệc và tất cả mọi thứ thì chúng ta vẫn cần người giúp thêm. - Cô chột im lặng, liếc nhìn Emma vẻ lo lắng. - George nói là buổi đón tiếp tuần tới sẽ làm thảm kịch nếu thiếu nhân viên chuyên nghiệp. Có đúng thế không?

- Ừ, - Emma miễn cưỡng thừa nhận rồi nhún vai. - Hy vọng là ông bà Max và Sara cũng nghĩ thế. Cậu vừa đẩy họ vào tình huống khó xử, đúng không nào?

- Tớ á? Tại sao chứ?

- Có thể họ nghĩ Rob không phải là người thích hợp, có thể họ đưa ra những tiêu chuẩn rất cao, mà tớ ngờ rằng anh ta chẳng biết gì về phục vụ, sau đó anh ta sẽ khiến họ thất vọng, và tất cả là lỗi của cậu. Tội nghiệp anh chàng, sự tự tin của anh ta sẽ gây tranh cãi kịch liệt.

- Ôi không, tớ không nghĩ đến điều đó. Tớ sẽ gọi điện và nói với anh ấy rằng có chút hiểu lầm ở đây. Không còn chỗ trống nào nữa. Nên làm như vậy.

- Tớ thấy cậu thật tốt bụng, - Emma duyên dáng nói. - Cậu vừa làm một việc đáng yêu đấy.

Tà lưà những anh chàng nổi tiếng, đá đít những gã tầm thường

Tối ngày thứ Sáu, ông Max vui khỏe hơn trông thấy. Khách khứa của Freddie đã tới từ tối hôm trước. Sự xuất hiện của những chiếc xe Morgan, Porsche và một chiếc Mercedes ánh bạc vô cùng sành điệu đậu ngay ở lối đi và cả phần sân cỏ chơi bóng vồ phía nam khiến ông lại vui vẻ như xưa và phần chần nghĩ rằng Donwell Abbey đã trở về thời hoàng kim: một trong những tòa nhà cổ kính thực thụ của Anh quốc cổ kính.

Bà Knightley thì có phần thực tế hơn. Bà đã phải làm việc nhiều gấp bốn lần ngày thường, những không quên cất ngay chai rượu Glenmorangie tới nơi an toàn.

Ban đầu, Emma rất sung sướng. Ít nhất ba lần trong vòng một tuần, Freddie nói rằng cô thực sự là một thiên tài và mặc dù biết đó là sự thật hiển nhiên, cô vẫn thấy hể hả vì sự ngưỡng mộ hiện ra trong giọng nói của anh. Cô trình bày ý tưởng thiết kế chỗ để chơi các môn thể thao như xe đạp chậm, cưỡi ngựa, nhảy dù, trượt patanh cũng như bắn cung, golf, câu cá và bắn đĩa đất sét. Tối thứ Năm, mọi người được tự chọn các hoạt động và có rất nhiều tiếng "ồ", "à" suốt bữa sáng ngày thứ Sáu khi Emma và Harriet đưa cho mỗi người một chiếc giỏ mây đựng đầy cá hồi hun khói với kem trứng dưa chuột, gà lạnh, dâu tây và quan trọng hơn cả là một phần tư chai sâm-panh.

Sau bữa sáng, Freddie hô hào mọi người hát bài " Vì cô ấy là một người tuyệt vời" để ca ngợi món ken-tri của bà P, theo anh đó là món tuyệt vời nhất. Kết quả là bà P nhũn như con chi chi, quyết tâm phục vụ món trà tuyệt hảo mà chỉ những người ở nhà Donwell mới được thưởng thức.

Khi mọi người nhồi nhét trên những chiếc xe jeep mà George đã thuê theo yêu cầu của Freddie, Emma bỗng trông thấy một điều có thể hủy hoại cả ngày đẹp trời của cô: Theo Elton đang thông dong bước đi, tay trong tay với Miranda, phóng viên tờ Cheerio!.

- Anh ta đang làm cái quái gì ở đây thế? - cô rít lên. - Anh ta chỉ được mời đến bữa tiệc thôi mà.

- À, - George lẩm bẩm.

- "À" có nghĩa là gì? - Emma cau có.

- Theo gọi điện xin số điện thoại của Freddie...

- Thế là anh cho à? Sao ngớ ngẩn đến vậy? - Emma nổi giận dùm dùm. - Dù sao anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.

- Anh ta gọi điện để hỏi xem có được dẫn bạn gái mới đi cùng không.

- Bạn gái cơ á? - Emma lắp bắp. - Họ vừa quen nhau cách đây mấy hôm, và hơn nữa, em mới là người anh ta yêu.

- Em có thèm để ý đến Theo đâu, - George nói.

- Đó không phải là vấn đề, - Emma bật lại. - Anh nghĩ Harriet sẽ cảm thấy thế nào?

Cô khẽ liếc về phía sau, thầm cảm ơn vì thấy Harriet và Lily đang luôn tay luôn chân trong bếp.

- Đáng lẽ anh không nên để Freddie đồng ý cho họ đến.

- Ôi, Emma, thôi đi nào, - George phản kháng. - Thế anh biết làm gì? Anh không phải là người trả các hóa đơn. Dù sao, khi nghe Theo nói thế, Freddie không đủ thông minh để hiểu ra vấn đề. Và anh cũng phải thừa nhận một điều anh mới là người nhạy bén.

Emma nhú mày, Freddie chả dả động gì đến kế hoạch mới, chẳng nào cô cũng là người tổ chức cơ mà. Hơn nữa, George ghét cay ghét đắng Freddie.

- Mấu chốt của vấn đề là gì? - cô hỏi.
- Miranda, - George nhăn nhó. - Cô ấy hứa sẽ làm một điều gì đó cho ban nhạc...
- Em cũng biết, bố đã nói qua, - Emma chen ngang. - Điều đó không có nghĩa là cô ta sẽ có mặt ở đây.
- Ờ, có chứ.- George chỉnh lại. - Tờ tạp chí muốn biết hết mọi chuyện diễn ra ở bữa tiệc, một phóng viên ảnh cũng tới đấy. Chắc sẽ in cả hai mặt báo toàn ảnh của khách sạn, khu vườn và các hoạt động vui chơi của chúng ta, mà không phải trả cho họ một xu nào.
- Ôi. - Mặc dù chỉ cần nhìn thấy Theo Elton thôi, Emma cũng đã muốn ới mưa nhưng cô gắng chịu đựng, vì gia đình Knightley hiếm khi có được cơ hội tuyệt vời như thế này.
- Emmma, hình như ai đó để quên giỏ thức ăn ở trong phòng này!- Harriet chạy bổ vào phòng khách, tay dứ dứ chiếc giỏ mây. - Tớ nghĩ là... - Cô chết trân khi nhìn ra ngoài cửa. - Đó là Theo. - Cô há hốc miệng kinh ngạc, trông chả khác gì con thỏ khi bị đèn ô tô bất ngờ rọi vào. Trước khi Emma kịp ngăn cản thì Harriet đã chạy về phía Theo.
- Đấy, nhìn xem anh đã làm gì?!- Emma khịt mũi.- Chuyện này sẽ khiến cô ấy đau khổ vật vã. Anh hài lòng rồi chứ?
- Emma, có cần phải nặng nề như vậy không?- George thở hắt ra. - Người phải chịu trách nhiệm, không ai khác ngoài em bởi vì...
- Hai người đang buôn chuyện gì thế?- Freddie bước tới gần họ và tò mò hỏi. Anh liếc đồng hồ.
- George này, nhóm chơi trò bắn đĩa đất sét đang nôn nóng muốn bắt đầu, cậu nên ra đó đi.
- Anh quay sang phía Emma.
- Em không muốn tham gia cùng bọn anh à? Freddie vừa hỏi vừa cọ nhẹ vào cằm Emma khiến cô rùng cả mình. - Jake và mấy người đang chơi trò đi xe đạp chậm và anh nói là sẽ đến đó để cổ vũ mà.
- Nói thẳng nhé, - George làu bàu. - Tôi nghĩ Emma không muốn dẫn mình trong bùn đất đâu!.
- Hay đấy chứ, - Emma vờ vĩnh, cô chợt lo lắng khi nhận ra Harriet đang cố bắt chuyện với Theo, - nhưng em còn nhiều việc phải làm để chuẩn bị cho bữa tiệc. Theo và Miranda định chơi trò gì vậy?
- Cưỡi ngựa, - Freddie trả lời cụt lủn.
- Hy vọng anh ta sẽ ngã đánh oạch, - Emma thì thầm trong cổ họng. - Còn gì hay bằng việc ngã vào đồng phân bò.

o o o

Càng nhìn Miranda, Emma càng cảm thấy căm ghét cô ta. Mọi thứ cô ta làm, chĩa cái máy ghi âm Dictaphone dưới mũi mọi người, cười đùa ầm ĩ và mở đầu mọi lời nhận xét bằng câu " Khi tôi phỏng vấn..." và sau đó nhắc tới những người nổi tiếng như thể nói chuyện với họ là điều gì cao siêu lắm. Cô ta liên tục ra lệnh cho tay phóng viên ảnh còm nhom mặt mũi đầy sủi cảo, và cứ khẳng khẳng gọi Emma là " Em". Khỏi phải nói, đương nhiên Emma không thèm trả lời. Miranda đúng là đồ dở hơi. May thay, Freddie có vẻ không ấn tượng với cô ta cho lắm.

- Anh nghĩ sẽ rất tuyệt vời nếu ban nhạc được mọi người biết đến. Tối thứ Sáu, - Freddie nói với Emma trong lúc những người khác đang thơ thẩn trên bãi cỏ uống rượu Pimms hoặc tham gia chơi crike ngẫu hứng. Emma nói. - nhưng cô ấy khiến em khó chịu. Và quá ư tầm thường

Emma liếc ra thì thấy Miranda đang buôn chuyện với Dylan và Nick. Freddie nói chí phải. Điều kỳ lạ hơn nữa là Theo rõ vẻ rất thích cô ta.

- Thế, - cô khẽ chạm vào cánh tay anh, - chuyện này sẽ ra sao? Anh thấy em là người tổ chức các bữa tiệc như thế nào?

- Đỉnh cao, - Freddie trả lời

- Và, - Emma giả bộ liếm môi rất tình tứ, ghé sát lại Freddie, đánh giá theo cách nào?

Cô nín thở. Liệu cô có nói nhiều quá không? Mọi người đang quay lại nhìn chòng chọc. bây giờ không phải lúc buông lời tán tỉnh.

Emma thở phào nhẹ nhõm khi Freddie đưa tay ôm lấy khuôn mặt cô.

- Em... rất đáng yêu, - anh khẽ nói, rồi quay về phía sau, - Anh muốn nói với em nhiều điều, nhưng không phải ở đây. Lát nữa, sao chúng ta không...?

- Ê Freddie! Lại đây!- Jake hò hét ầm ĩ ở phía xa, - Miranda muốn chụp hình tó và ban nhạc!

Miranda khốn kiếp, Emma thầm nghĩ khi Freddie buông tay ra. Nhưng mình cũng có được anh rồi.

- Gặp em sau nhé, - Freddie thì thào và còn đá lông nheo nữa- được không?

- Dĩ nhiên rồi, Emma nở một nụ cười tươi rói, - Em sẽ đợi.

Cô đã phải đợi rất lâu. Cô hiểu lý do tại sao. Với hàng đồng người bu đông bu đổ xung quanh, bà Thalia hết lượn ra lại lượn vào, bố mẹ của George thì cứ nhặng xị hết cả lên, bắt cô kiểm tra đi kiểm tra lại phần trang trí, sắp xếp bàn, điều đó khiến cô chẳng còn lúc nào để thở, chứ đừng nói đến việc ôm ấp, hôn hít. Nhưng có đến hai lần cô bắt gặp ánh nhìn khao khát cháy bỏng của Freddie và thế là đủ lắm rồi. Khi bữa tiệc bắt đầu, cô biết sẽ có ít nhất ba chỗ yên tĩnh, hiển nhiên là vậy, Vì cô muốn càng nhiều người chứng kiến càng tốt

o o o

Lúc bảy giờ tối thứ Bảy, Emma dẫn Lucy vào phòng mình để chuẩn bị cho bữa tiệc. Emma đứng uốn éo trước gương, ngắm nghía bộ trang phục dạ hội và tỏ ra rất hài lòng. Sau khi tham khảo ý kiến của Emma, cuối cùng Freddie đã chọn chủ đề cho bữa tiệc là " Đẹp trai và Xinh Gái"

- Theo đó, mọi người có thể tỏ ra kích động hoặc e lệ như cách mà họ muốn. - Emma giải thích.
- Một bữa tiệc đáp ứng được yêu cầu của tất cả mọi người.

- Thế em thì sao? Kích động hay e lệ? - Freddie chạm nhẹ vào cánh tay Emma rồi nhoài người về phía cô với một vẻ mặt rất chi là ranh mãnh.

- Anh muốn biết thì phải đợi chứ? - Cô lấp lửng.

Lúc này khi soi gương, cô cảm thấy mình sắp có được một buổi tối nồng nàn tình yêu. Cô ăn bận như một nữ anh hùng thời Nhiếp chính. Bên trong tấm áo dạ hội màu xanh nhạt, Emma mặc chiếc áo lót nâng ngực giúp nhấn mạnh từng đường cong cơ thể, trông quyến rũ mà vẫn thanh tao. Và khi cô đeo những chiếc nhẫn nhỏ mà Stephanie ở cửa hàng Cut Above mất ba tiếng đồng hồ thề thốt mới có được, cô cảm thấy đã sẵn sàng làm mọi thứ Freddie yêu cầu. Cuối cùng, anh ấy cũng đã lấy hết can đảm, và thật không công bằng nếu làm anh thất vọng.

- Cậu có thấy tó đẹp tinh tế không?- Emma hỏi Lucy.

- Tinh tế ư? Cậu ấy à? - Lucy ngoác miệng cười rồi từ từ cởi quần bò và áo phông. - Cậu sẽ khiến các chàng trai thém nhỏ rãi trước khi chúng ta kết thúc buổi tiệc đứng.

- Tốt, - Emma đáp lời. - Chỉ cần Freddie...

- Nghe này, tó không đùa đâu, nhưng đừng quá sốt sắng. Theo tó Freddie là kẻ chơi bời trăng hoa, cậu biết rồi đấy, anh ta tán tỉnh bốn cọt các cô gái rồi đá đít họ. Chỉ là cảm xúc nhất thời....

- Thôi nào, tớ có đòi hỏi kết hôn đâu. - Emma bật lại. - Hơn nữa, tớ biết là Freddie thích tớ. Tớ cảm nhận được điều đó.

- Đúng, - Lucy vừa nói vừa nhìn vào gương. - Cậu thấy trông tớ có ngớ ngẩn khi mặc cái này không? Quần dài rút có khiến mông tớ to không?

o o o

Khi đồng hồ điểm mười một tiếng, Emma biết rằng kế hoạch tổ chức của mình đúng là đáng công sức. Bữa tiệc thành công mỹ mãn, rạp lớn được biến thành Brighton thời Nhiếp chính với một cái phòng thay đồ tắm trong góc với một phòng Punch và Judy (dành cho loại hình múa rối bằng tay) ở góc còn lại. Lưỡi câu cá và những con chim mòng biển nhồi bông được treo trên trần nhà, bố của Emma đã thuê một tay chơi đàn thùng béo ụt ịt mặc một chiếc áo đồng phục cộc tay và đội mũ rơm. Freddie, tựa như Brummell Đẹp trai đã khiêu vũ cùng cô những ba lần liền. Anh thậm chí còn hôn cô, chỉ hơi buồn là hôn lên trán, nụ hôn này coi như là không tính, nhưng anh cứ liên tục nhắc đến việc khi nào hai người sẽ có thời gian riêng tư bên nhau. Rượu sâm-panh nổ bom bóp và bắn tung tóe khắp nơi. Ngay George, dù phải đóng bộ như một người hầu bàn cũng cảm thấy vui vẻ, anh ôm chầm lấy Emma và nói rằng dù cô bướng bỉnh, hổng hách, khó ưa nhưng cô đã hoàn thành xuất sắc công việc.

Tất cả bạn bè cũ đều tham dự vũ hội. Chỉ vì sự kiện này mà Serena và Angus phải rời Rock về ngay (Emma hài lòng khi thấy mũi của Serena đã được lột sạch - không biết cô ấy đã nghe nói đến sự tắc nghẽn lỗ chân lông bao giờ chưa?). Tabitha, Chelsea và những người còn lại đang tranh giành nhau để có một tấm hình trên tạp chí Cheerio!. - Adam thì nhai đi nhai lại cụm từ "anh trai tớ" trong từng câu nói, còn Lucy tin chắc Freddie thấy Emma "tuyệt diệu".

Niềm hoan hỉ của Emma chỉ bị dập tắt khi chợt trông thấy Harriet. Sau khi hoàn thành việc phục vụ bàn, cô đã xô vào người chiếc váy xấu xí thuê ở một cửa hàng quần áo nhếch nhác nào đó. Harriet ngồi thu lu ở góc phòng, gõ chân theo tiếng nhạc, cố tỏ ra không bận tâm việc mình là người duy nhất chưa ra khiêu vũ lấy một lần. Đôi mắt cô dõi theo từng cử động của Theo và Miranda, nhưng thật là không may vì phần lớn thời gian họ ôm ấp hôn hít ngay trước mặt cô, mà theo Emma thì chẳng hay hóm chút nào. Mỗi khi bắt gặp cái nhìn của Harriet, Emma lại mỉm cười, Nhưng nụ cười vội tắt lịm khi càng về đêm, Harriet trông càng cô độc, hăng cô phải ước rằng mình chưa từng tham gia bữa tiệc của Freddie.

- Sao mặt em thuôn ra vậy? - George hỏi Emma. - Mọi thứ sẽ vẫn tốt đẹp mà.

- Chuyện liên quan đến Harriet. - Emma thở dài. - Em đang tìm một anh thích hợp để khiêu vũ cùng cô ấy. Anh thấy Simon Wittering thế nào?

- Em từng nói anh ta là đồ kém cỏi, - George khơi gợi lại

- À, đúng vậy nhưng... - Emma sức nhớ lại lời của Theo về những tiêu chuẩn. - À, thế Tom hay Calum, hay...

- Em không đáng tin cậy chút nào, - George bật cười. - Thay vì bỏ mặc Harriet cho ý tưởng mai mối điên rồ của em, anh sẽ ra khiêu vũ cùng cô ấy!

Emma mỉm cười khi George bước lại phía Harriet, thì thầm vào tai rồi dẫn cô ra giữa sàn khiêu vũ đã đông nghẹt người. Anh ấy thật tuyệt vời. Cô nhận thấy anh khiêu vũ khá hơn trước rất nhiều. Không còn giống con gà mất trí nữa.

- Emma, ra đây nhảy nào?

Freddie đứng ngay bên cạnh, khẽ chạm vào khuỷu tay cô. Anh không phải mời đến lần thứ hai.

- Này, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh nhé? - Khoảng năm phút sau Freddie thì thầm vào tai Emma. - có một điều anh muốn nói với em và không phải ở đây. Được chứ?

- Được ạ, - Cô cố gắng điềm nhiên mặc dù tim đang đập rộn ràng. - Chúng ta đi ra ngoài vậy?

Emma đang chuẩn bị kéo Freddie ra phía cửa thì đột nhiên có người chụp lấy cánh tay cô.

- Bà muốn cháu làm một việc, ngay bây giờ.

Lần cuối Emma trông thấy bà Thalia là lúc bà đang ngồi ngoài hiên với Tarquin, với bố mẹ của George và vài cụ già khác. Lúc này trông bà vô cùng phấn khích và xúc động. Cháu ra bảo ban nhạc ngừng chơi nhạc mà chơi trống đi.

- Không thể được ạ, chúng cháu mới chỉ...

- Bà, tất cả chuyện này là thế nào? - Freddie giận dữ. - Bà thôi đi cho cháu nhờ!

- Emma, cháu hãy làm như ta bảo!

Có vẻ như bà Thalia không muốn nhượng bộ. Emma dẫn bà về phía ban nhạc rồi thì thầm vào tai Ravi những lời yêu cầu. Anh ta mãi chơi nhạc nên không để ý vì thế cô xắn tay làm điều duy nhất có thể làm được. Cô giật dùi trống ra khỏi tay anh ta

- Gõ trống liên tục dồn dập. Tạo bất ngờ. Anh làm đi! - Cô ra lệnh.

- Chuyện gì vậy? - Jake há hốc miệng và quay sang hỏi. Ravi khẽ nhún vai rồi liếc nhìn Emma. Đúng lúc đó, bà Thalia xềnh xệch tới ngay bên cạnh

- Xin mọi người chú ý, - bà hét to, - Tôi biết còn nửa tiếng nữa mới thực sự đến sinh nhật lần thứ hai mốt của Freddie, nhưng cần quái gì? Chúc mừng sinh nhật cháu, chúc mừng....

Liệu có phải là bà Thalia hát sai nhạc be bét, hay chỉ đơn giản là sau khi nốc hàng đồng rượu sâm-panh nên mọi người không còn dè dặt nữa, chính Emma cũng không chắc, những chỉ trong giây lát căn phòng náo động tiếng hát hò, vỗ tay, chúc mừng và những tiếng bông đùa tục tĩu đúng kiểu của Simon Wittering. Bà Thalia đứng bên cạnh Freddie, nắm lấy tay anh.

- Và bây giờ, - Bà Thalia nói rồi giơ tay lên để nhắc cái đám ầm ĩ kia trật tự, - một bất ngờ dành cho ngày sinh nhật.

Ravi hiểu ngay vấn đề nên gõ trống dồn dập.

- Ôi Chúa ơi!- Những người đứng xung quanh đều nghe rõ mồn một tiếng rên rĩ của Freddie. - Cháu chẳng cần đâu.

Emma nhìn thấy Miranda đá vào chân anh chàng thợ ảnh Liam bằng đôi giày gót nhọn của cô ta, rồi chỉ tay ra phía cửa.

- Chụp ảnh đi, đừng dừng lại đấy nhé! - Cô ta rì rầm. - Chắc sẽ khá thú vị đấy.

Emma đưa mắt nhìn theo. Đứng án ngữ ở cửa ra vào là Douglas Churchill, bố của Freddie.

- Chúc mừng sinh nhật lần thứ hai mốt, Frederick, - ông nói oang oang rồi tiến tới vỗ vai Freddie, trong lúc đó Liam chụp lia chụp lịa. - Rất vui được gặp con.

Mặc dù việc Douglas xuất hiện ở đây là điều quá đổi ngạc nhiên, nhưng Emma lại không bận tâm đến điều đó. Mà chính bộ dạng hoảng hốt cùng nắm tay siết chặt đến mức xương xẩu có thể vỡ vụn của Freddie mới khiến cô chú ý.

- Bố làm gì ở đây ạ? Ý con là, thật là tuyệt với nhưng... - anh lắp bắp.

- Phải thừa nhận đây không phải là ý tưởng của bố.- Douglas xằng giọng. - Nhưng bà của con, à, chúng ta cần nói rõ một vài chuyện.

Ông quay về phía Emma.

- Cô gái trẻ xinh đẹp này là ai vậy?

- Xin lỗi bố, cho phép con giới thiệu. Đây là Emma. Emma yêu dấu, đây là bố anh.

Nhất thời, Emma cứng cả họng, không thốt nên lời, mãi mới nghĩ về cách xưng hô của Freddie. Emma yêu dấu. - anh ấy gọi mình là người yêu. Ngay trước mặt bố.

- Cháu rất vui được gặp bác, - cô diễn một cách tự nhiên và nhuần nhuyễn. Máy ảnh bấm tách tách liên hồi.

- Thật là tuyệt vời vì bác đến chung vui cùng chúng cháu.

- Em yêu, cho anh xin một phút nhé? - Freddie quay sang hỏi Emma. - Anh cần nói chuyện với bố một lát. Nói đoạn, anh khẽ chạm vào cằm cô, nhào người về phía trước và đặt lên môi cô một nụ hôn nồng cháy. Anh quay lại ngay, - anh thì thầm vào tai cô rồi kéo bố ra chỗ khác.

o o o

Emma cảm thấy quay cuồng. Chắc hẳn anh ấy phải si mê mình lắm thì mới dám làm như vậy trước mặt bố. Vấn đề là, bây giờ khi anh tỏ ra nồng nhiệt, trái tim của cô lại thôi đập rộn ràng, chân cô không còn run rẩy lấy bấy nữa, mặc dù cô thấy thất vọng vì anh không khiêu vũ với cô khi điệu disco bắt đầu và DJ chơi bài " Giữ trái tim em". Các chàng trai la hét hò hét bằng được cô ra sàn nhảy, Emma phân vân không biết cha con Freddie đi đâu, nhưng cô còn mãi suy đoán xem bao nhiêu người hôm nay đã nhìn thấy Freddie hôn cô.

Emma hài lòng vô cùng khi nhận ra Tabitha và Serena cấu chí nhau, rồi ném về phía cô ánh mắt hằn lên ghen tỵ.

- Em quá chén à? - George đột ngột xuất hiện, đưa tay Harriet cho Simon Wittering. - Chuyện gì xảy ra với em và Freddie vậy?

- Anh ấy hôn em. - cô điềm tĩnh đáp. - Có vấn đề gì không?

- Anh á? Tại sao chứ? Em mới là người có vấn đề. Anh nói rồi, hẳn không phải là người thích hợp với em.

- Ồ thật sao? Lý do? Vì anh ấy khỏe mạnh cường tráng? Vì anh ấy biết pha trò? Vì... Ôi Chúa ơi! Lily đập lên người cái thể loại gì thế không biết.?

Rõ ràng là Lily đã hoàn thành công việc bếp núc, bây giờ cô đang đứng nhún nhảy ở cửa ra vào và vẫy tay rồi rít gọi Emma. Cô bận một chiếc váy liền màu xanh ngọc có gắn những quả chuông và nơ hình con bướm.

- Nom cô ấy chẳng khác gì một cây thông Giáng sinh rẻ tiền. - Emma lăm lăm với George, khi Lily cố len lỏi giữa đám người đang khiêu vũ để tới chỗ họ. - Lily, cậu mặc cái kiểu gì thế?

- Gì cơ? Chuông và nơ mà, - Lily hốt hoảng, - Tớ nghĩ là... Ôi thôi! Ôi!

Lily đảo mắt nhìn tất cả các bộ trang phục mọi người đang mặc, những chiếc váy dài, những chiếc váy diêm dúa, Tabitha còn ăn vận giống như Người đẹp trong bộ phim "Người đẹp và Ấc thú"

- Ôi không, tớ hiểu lắm. Nghe này, Lake không gửi thiệp mời hay bất cứ thứ gì cho tớ, anh ấy chỉ nói gì đó đại loại là nơ và chuông. Mà tớ thì chưa bao giờ đến một chỗ sang trọng như thế này, tớ chỉ nghĩ...

- Không, cậu không chịu suy nghĩ. - Emma cay độc, trong lòng vẫn đau khổ vì lời nhận xét lúc nãy của George. - Cậu chưa bao giờ suy nghĩ. Nếu cậu động não chỉ một phút thôi, à, với điều kiện là có não... thì sẽ nhận ra rằng bạn bè của Freddie không thích những gì lòe loẹt. Tối nay cậu chả khác một con vẹt chút nào

Lily chòng chọc nhìn cô.

- Ôi, ý cậu là... cậu nghĩ... à, tớ nên về thay đồ. Không biết mặc cái gì, tớ không có bộ nào đẹp cả... nhưng nếu cậu cho là anh ấy sẽ buồn...

- Anh nghĩ bộ trang phục này tuyệt vời đấy., - George chen vào, liếc mắt cảnh báo Emma, - Trông sáng tạo hơn bất kỳ bộ nào ở đây. Màu sắc cũng hợp với em lắm. Anh chìa bàn tay về phía Lily. Đi nào, để anh lấy sâm-panh cho em, cả món thịt và tôm hùm nướng nữa chứ.

- Lấy luôn cho em nhé, - Emma nói với theo mặc dù cô biết thức mình uống cũng khá nhiều rồi.

- Em tự đi mà lấy, - anh trả lời rồi thản nhiên bước đi.

Suốt nửa giờ đồng hồ sau đó, George không nói nửa lời, thậm chí không buồn nhìn Emma. Có vẻ như Lily lại là tâm điểm của sự chú ý. Lily khiêu vũ cùng Ravi khi ban nhạc nghỉ giải lao, và với hàng tá những anh chàng khác, nhưng không ai trong số họ mấy may khổ chịu về bộ váy kì cục của cô.

Cuối cùng Freddie cũng tái xuất hiện, Emma chạy bổ ra đứng ngay cạnh.

- Mọi chuyện ổn chứ? Điều gì khiến bố anh đến tận đây? Hai bố con đã dàn hòa chưa?

- Anh sẽ làm rõ phải trái với bà, - Freddie thở hắt ra. - Hình như, tất cả mọi chuyện là do bà. Khi bố từ Mỹ về, bà ra gặp ở sân bay rồi bắt bố phải đến đây.

Emma thầm nghĩ, à hóa ra hôm đó bà Thalia đến sân bay. Cô đã suy đoán về một người tình già nua.

- Chuyện đó cũng tốt chứ sao?

- Không hề, - Freddie gạt phắt, rồi lắc đầu quày quậy. - Bố chỉ quá cảnh ở đây, sáng mai sẽ đi Rome, sau đó là Sydney để thương lượng mua lại hãnh bánh kẹo nào đó, và bố muốn anh đi cùng.

- Ôi không! - Emma thấy thương xót cho bản thân mình hơn là cho Freddie

- Bố nói nghĩa vụ của người thừa kế hãng Sôcôla Churchill là phải bắt đầu học nghề. - Freddie nhắc lại nguyên xi lời bố anh nói bằng một giọng châm chọc. - Nguyên rửa kem cà phê và kẹo mềm Sôcôla nhân sâm-panh.

- Thế anh không đi à?

Freddie lùa tay nghịch tóc, tảng lờ cái nhìn của cô.

- Vừa thỏa thuận, - anh lẩm bẩm. - Anh nói là chỉ đến Rome thôi, không đi đâu nữa.

- Nhưng ngày mai đi rồi, - Emma thở hỗn hển. - Kỳ nghỉ kéo dài đến sáng thứ Hai cơ mà.

Freddie tỏ vẻ chán chường.

- Anh hiểu. Lát nữa còn phải về sớm. Nhưng biết làm thế nào? Tạm thời anh phải lấy lòng bố. - Anh nắm đôi bàn tay cô. - Em giải thích cho mọi người hộ anh nhé, phải đảm bảo rằng mọi người đều vui vẻ? Được không?

- Vâng, dĩ nhiên rồi. - cô trấn an. - Vì anh.

Anh nuốt khan.

- Nghe này, anh thực sự xin lỗi. Anh cảm thấy mọi chuyện thật kinh khủng.

- Em có thể giúp anh cảm thấy thoải mái hơn.- Emma khế nói, mơn trớn đôi tay Freddie rồi chớp chớp mắt ra vẻ mơ màng đầy cảm dỗ. - Chúng ta sẽ ra một chỗ yên tĩnh, anh biết rồi đấy.

Không có vẻ gì là sung sướng với lời đề nghị này, trái lại mặt Freddie tối sầm vì đau khổ.

- Emma này, anh không thể, không phải lúc này. - anh trả lời. - Nhưng em nói đúng, quả thực anh cần nói chuyện với em, kể cho em điều này. Cho em mười phút thôi và sau đó...

Điện thoại của Freddie đột nhiên reo âm ỉ ở túi quần chật căng khiến anh phải mất mấy giây chật vật mãi mới lôi được nó ra.

- Tin nhắn, nói rồi anh mở nắp điện thoại, mặt bỗng biến sắc, và anh rên rỉ. Không thể tin được. Bữa tiệc sinh nhật lại trở thành thế này.

- Chuyện gì thế? Sao vậy?

- Em không phải lo lắng, - Freddie nở một nụ cười yếu ớt. - Anh sẽ tự xử lý. Để sau. Đi nào, tới...

- Bắn pháo hoa, năm phút nữa! - George đi lướt qua họ, buông thông với Freddie và lò tịt Emma. - Cậu có thể gọi mọi người ra ngoài được không?

- Được rồi, - Freddie chạy vội về phích quầy bar nơi Jake và một số người khác đang chè chén lu bù.

- Cảm ơn anh vì đã chăm sóc Harriet, - Emma nói rồi lẻo đẻo bám theo George nhằm giảng hòa với anh. - Anh thật là tốt bụng. Lily cũng....

- Sao em nỡ xử tệ với cô ấy như thế hả Emma? George cất vấn. - Em thích làm cho người khác mất mặt à?

- Em không định làm thế. Cô ấy biết đó chỉ là trò đùa thôi mà.

- Ô thế à? Thế tại sao Lily lại phải kìm nén những giọt nước mắt? Tại sao cô ấy lại hỏi anh liệu cô ấy có quá ngớ ngẩn khi nghĩ hai người là bạn bè?

- Em chưa bao giờ coi cô ấy là bạn thân...

- Không cần phải giải thích, - George ngắt lời. - Anh đoán là vì cô ấy không giàu có và phần lớn thời gian rồi cô ấy làm những việc ý nghĩa thay vì đàn đúm với mấy kẻ đầu óc rỗng tuếch hay khôn ranh ma mãi... - Anh đưa mắt về phía Freddie lúc đó đang dẫn bạn bè ra phía ngoài hành lang. - Em biết gì không? - Anh kết luận - Harriet sẽ không bao giờ cư xử như vậy đâu. Có lẽ em nên học hỏi cô ấy thay vì lãng phí thời gian mai mối cô ấy với một trong số đám bạn nông cạn của em. - Nói xong, George vội lao đi, không buồn nhìn lại đằng sau.

Emma khóc thầm khi đợt pháo hoa đầu tiên bắn lên bầu trời.

- Ê, sao lại khóc?

Miranda huých vào khuỷu tay cô khi chùm pháo hoa hình những ngôi sao bạc xòe tung ngay phía trên đầu họ. Giọng cô ta có vẻ giễu cợt hơn là cảm thông.

- Bị dị ứng phấn hoa. - Emma đáp cộc lốc.

- Đúng rồi, lần này tở tin, nghìn lần tin. Miranda cười khẩy. Không định làm gì Freddie à?

- Freddie á? - Emma thực sự ngạc nhiên. - Điều gì khiến cậu nghĩ vậy?

- Anh Theo nói cậu là loại lẳng lơ. - Miranda điềm nhiên đáp. - Rằng cậu không bao giờ từ chối ai và sau đó cậu sẽ đá đít người ta không chớp mắt.

- Anh ta nói thế à?

- Đây, không phải tở phán xét. - Miranda trả lời, - Hãy vui vẻ khi cậu có cơ hội. Nhưng riêng với Freddie, cậu chả có lấy một tia hy vọng dù mong manh nhất đâu.

- Ờ, điều đó cho thấy cậu chả biết gì. - Emma trả miếng cay độc. - Chúng tớ là một đôi. Hơn nữa, đó không phải là việc của cậu.

Miranda cười tự mãn.

- Rồi cậu sẽ thấy nó liên quan đến tớ nhiều như thế nào, cô ta ồm ờ. Nếu không muốn tớ giúp...

- Tớ không cần ai ra tay nghĩa hiệp cứu giúp cuộc đời, cảm ơn, - Emma xẵng giọng. - Tuy nhiên, nếu hẹn hò với Theo Elton thì cậu mới là người cần phải được giúp đỡ.

Không để cho ai biết mình đau đớn đến thế nào

Đã hai giờ sáng.

Tất cả khách khứa đã về nhà, những người ở lại hoặc là nằm lì trong phòng hoặc là ườn xác trên ghế sofa ở phòng khách. Vài người như gã Ben Rigby còn nôn mửa ra cả khóm hoa đồ quỳên. Ông Douglas đã về khách sạn Grand ở Brighton, nhưng trước đó cũng kịp chụp hàng tá ảnh với con trai đồng thời là người thừa kế. Hai trong số ảnh (thể theo nguyện vọng của Freddie) có mặt Emma.

Ban nhạc đã tháo gỡ thiết bị và quay trở về phòng. Harriet và Lily đi dọn dẹp đồng rác rưởi khủng khiếp nhất từ xưa đến nay trong rạp. Emma nóng lòng muốn tránh mặt họ một lát để đi tìm Freddie. Cô đang dạo bước về phía nhà kính và sắp sửa tuyệt vọng thì đột nhiên nghe thấy tiếng rì rầm phát ra từ phòng bi-a.

Cánh cửa khéo hở. Quẳng giày sang một bên, Emma rón rén lại gần.

- Cậu định để hần điều khiển cuộc đời cậu bao lâu nữa? - Giọng Jake vô cùng tức giận.

- Tất nhiên là không, chỉ lần này thôi. - Freddie van nài.

- Cậu luôn miệng nói thế, - Jake cắt ngang. - Cậu phải dứt khoát đi.

Emma giận điên nên không thể suy nghĩ thông suốt được. Jake Fairfax nghĩ anh ta là ai chứ? Dám chỉ cho Freddie cách cư xử với bố để thế nào, thật là hèn hạ! Nếu không phải là nhờ Freddie và tất nhiên là cả bố cô nữa thì ban nhạc sẽ mãi mãi chỉ là những kẻ vô danh tiểu tốt.

- Tớ sẽ giải quyết vụ này, được chưa? - Freddie nói. - Ngày mai tớ sẽ đi và xử lý một lần cho xong.

- Được, nếu lần này cậu không làm... - Jake hạ giọng và Emma không còn nghe thấy gì nữa. Cô ghé sát vào lỗ hổng trên cánh cửa, chợt có tiếng khua dép loẹt quẹt đằng sau.

- Ôi, cậu đây rồi! - Harriet lảng xẵng chạy tới, nở một nụ cười tươi rói. - Có phải đó là bữa tiệc tuyệt vời nhất mà cậu đã từng tham gia không? Tớ vui kinh khủng, không thể không kể với cậu.

- Suyt! - Emma xì xì nhưng đã quá muộn. Cô vội vã lùi lại phía sau khi cánh cửa đóng sầm lại và cuộc nói chuyện chỉ còn là những tiếng ậm ừ tắc nghẹn.

o o o

Sáng Chủ nhật mọi người đều ngủ dậy muộn. Tất cả chỉ trừ Emma. Cô chớp mắt được một lát. Trong cơn gà gât, cô thấy George chửi mắng om sòm và Lily lột quần áo rồi ném cô vào ao cá, ném cả Jake nữa, nhưng cô không hề thấy bóng dáng Freddie. Cô nằm ườn trên giường và mơ màng nghĩ về anh, giả vờ như mình là một người đang yêu. Rõ ràng là Freddie yêu cô, nếu không phải bị ngắt quãng mấy lần thì chắc hẳn anh đã thổ lộ tình yêu với cô rồi.

Những bây giờ khi đã quy phục được anh, liệu cô còn muốn tiếp tục không? Làm sao có thể thích nổi một người bị tên chơi ghita mới nổi chỉ cho cách sống? Liệu cô có cho phép mình lãng phí thời gian chèo kéo một kẻ yếu đuối hèn nhát thế không?

Đầu óc Emma cứ mãi xáo trộn bởi những ý nghĩ nên tám giờ sáng cô đã tỉnh giấc, thay quần áo và đi bộ tới Donwell với hy vọng gặp được Freddie trước khi anh ra sân bay.

Vì một lý do nào đó, mãi về sau Emma nghĩ chắc hẳn là một sự can thiệp của thần linh, cô bước vào rạp khi Ray và Dave, hai thợ làm vườn của Hartfield đang thắp bàn và cuộn thảm.

- Chào cô Emma, - Ray gọi, - Ở đây có mấy món đồ biết đâu cô đang tìm.

Emma tha thẩn lại gần và chột nhìn thấy một gói nhỏ để trên bàn. Bút chì kẻ mắt, chai nước hoa dạng xịt, cái hoa tai xanh ngọc bích và chiếc điện thoại.

Cô nhận ngay ra chiếc điện thoại là của Freddie.

- Cảm ơn Ray, - cô vội vàng nói, - Tôi sẽ trả lại cho chính chủ.

Cô chạy vụt ra ngoài, tiến về phía vọng lâu gần vườn hồng. Cô biết mình không nên. Mình sẽ không. Mình không được.

Cô bật nắp điện thoại và mở phần Hộp thư đến.

- Sao anh lại làm thế với tôi? Anh nói sẽ yêu tôi mãi mãi. Nếu anh không đến. Tôi sẽ kể hết sự thật với mọi người.]

Emma đọc đi đọc lại tin nhắn ba lần. Rõ ràng đây là của Judy, cô gái đã khiến Freddie đau khổ sâu não. Chắc hẳn Freddie đã cương quyết nói với cô ấy rằng Emma mới chính là người anh yêu và cô ta cư xử chẳng khác gì đứa trẻ con. Chắc hẳn Freddie không thể chịu được cái tính cuồng loạn đó.

Cô mở tiếp phần Hộp thư đi, háo hức đọc tin nhắn anh gửi.

Ok, anh đến đây. Gặp nhau ở chỗ cũ nhé 9h.F.

Cô không tin vào mắt mình nữa. Rõ ràng là Freddie không định phản kháng lại bức thư tổng tình đó. Hơn nữa, Judy định kể chuyện gì? Rằng Freddie Churchill yêu Emma Woodhouse ư? Ai thèm quan tâm chứ? Thử nghĩ xem, cô ta quan tâm à?

Cô cố đẩy ý nghĩ cuối cùng đó ra khỏi đầu rồi nhìn lại màn hình một lần nữa. Chỉ có một lý do giải thích tại sao Freddie lại nói như vậy. Anh lo Judy lại quần trí sử dụng thuốc lắc.

Ít nhất có một điều đủ sức lý giải phản ứng đó: Anh ấy là kẻ hèn nhát, đang chịu áp lực của những tội lỗi không đáng có. Cô cần phải đi tìm và nói rằng anh không cần phải chịu trách nhiệm cho một ai hết, ngay cả người yêu cũ. Cô liếc nhìn đồng hồ rồi sải bước về phía ngôi nhà. Nếu không nhanh, có thể anh đang trên đường ra sân bay.

Cô đứng sững lại. Mọi chuyện đã ổn. Anh ấy không thể chạy theo Judy, anh đã hứa với bố rồi. Chắc hẳn anh đã gửi tin nhắn trước khi ông Douglas đưa ra phán quyết, song anh không đến. Thời gian gửi tin nhắn đã chứng minh điều đó. Anh nói với cô ta là sẽ đến mặc dù biết thừa là không thể. Nhưng anh đã hứa. Và không ai lại đi hứa những điều mà mình biết là không thể thực hiện. Hoặc là hứa mà không làm chứng tỏ là người không tốt. George luôn nói Freddie có điều gì đó mờ ám. Liệu có phải George nói đúng không?

- Có ai nhìn thấy Freddie đâu không?- Emma ló đầu qua cánh cửa phòng ăn. Lily đang xếp đầy hoa quả vào bát. Trông thấy Emma, Lily ngoảnh đi và chạy vụt ra ngoài cửa.

Emma định chạy theo giảng hòa, nhưng đang lúc sôi lửa bỏng thế này cô có việc quan trọng hơn để làm.

- Anh ấy đi được một lúc rồi, - Miranda nói- Tớ cũng đi đây, đón đọc ấn phẩm tiếp theo nhé.

- Em không ở lại tham gia tiệc nướng à? - Theo hỏi.

- Không cần, em đã có điều em muốn, - Cô khẽ mỉm cười, - Nhiều là đằng khác. - Em cần nói lời cuối với Jake.

- Chưa thềm ngủ dậy đâu, - Emma đáp cụt lủn trong lòng vẫn khó chịu từ cuộc nói chuyện lúc bắn pháo hoa. Chính giờ họ mới dậy, đây là hôm nào đẹp trời, chưa kể tối hôm qua thức khuya.

- Ồ thế à, anh ta sẽ đến gặp tớ thôi, - Miranda tự tin trả lời.

- Khi nào ra báo? - ai đó háo hức hỏi.

- Thứ Sáu, - Miranda đáp, - Hãy chuẩn bị tinh thần đọc tin sốt dẻo. Cô ta chột ngừng lại và khẽ nhăn trán. Theo, điện thoại của anh đang kêu à?

- Cửa tở! - Emma vờ vệt, thò tay vào túi quần lấy chiếc điện thoại của Freddie. Cô lĩnh ra ngoài, đóng chặt cửa.

Bố gọi.

Emma nhìn vào màn hình mà không biết phải làm gì. Douglas gọi đến chứng tỏ Freddie đang không ở đó. Điều này có nghĩa là: anh ấy đã chạy đến chỗ con bò cái Judy. Mặt khác, cũng có thể đang bị kẹt xe, nếu cô không trả lời và ông Douglas không gọi lại, chắc là anh đã đến nơi.

- Ê, Emma, có phải điện thoại của Freddie không? - Adam cắt ngang dòng suy tư của cô khi điện thoại ngừng đổ chuông. Anh và Lucy đang loẹt quẹt bước xuống cầu thang, tay cầm túi xách

- Hai người đi đâu thế? - Emma hỏi, vờ như không nghe thấy câu hỏi lúc nãy của Adam.

- Hai trong số Giám đốc trung tâm bị đau dạ dày, - Lucy giải thích, - Họ muốn chúng tôi quấy lại giúp. Freddie đi rồi nên chúng tớ có nhiều thời gian...

- Sao em lại có điện thoại của Freddie? - Adam vẫn không buông tha.

- Em thấy ở trong rạp, hình như anh ấy làm rơi, - Emma đáp. - Adam này, anh có biết gì về Judy không?

Anh so vai.

- Không, - anh nói. - Có lần Lucy hỏi về cô ấy, nhưng Freddie nói Judy là dĩ vãng rồi chuyển ngay chủ đề.

- Dĩ vãng kiểu này đây, - Emma rên rỉ. - Đọc thử coi. Cô mở mục Tin nhắn rồi dí điện thoại vào mặt Adam.

Đọc xong, mặt Adam biến sắc. Anh chuyển điện thoại sang cho Lucy.

- Ôi, Emma, - cô liếc qua tin nhắn rồi đưa lại cho Adam, - đoạn ôm chầm lấy Emma. - Tôi thực sự xin lỗi. Tớ biết cậu thích Freddie nhiều như thế nào.

- Không sao đâu, anh ta chẳng có gì đặc biệt, - Emma trấn an. - Đọc tin nhắn trong phần Hộp thư đi ấy.

Hai giây sau, Lucy lại ôm lấy Emma.

- Tớ không nghĩ là anh ấy đến chỗ Judy. Nhưng cậu không phải tỏ ra mạnh mẽ thế đâu. Cô ngáp ngừng, Chúng tớ hiểu.

Emma đang định thú nhận về kế hoạch tà lư Freddie thì điện thoại có tiếng bíp.

- Thư thoại, - cô chưa kịp nghe thì Adam đã giằng lấy điện thoại. Cô và Lucy nhận thấy nét mặt của Adam lúc đầu là bối rồi, rồi tức giận và sau đó là hoảng hốt.

- Freddie không đến sân bay, - anh thở gấp. - Bố rất bức. Nửa tiếng nữa là phải lên máy bay. Anh ấy đang ở chỗ chết giẫm nào nhỉ?

Lucy và Emma trao đổi một cái nhìn nhanh. Chẳng khó gì để suy ra ngay là anh đang ở chỗ chết giẫm đó.

- Em nghe lỏm thấy Lake bảo với Freddie đừng để bố điều khiển cuộc đời nữa. - Emma nói. - Đáng tiếc anh ấy không để một cô gái tâm thần làm việc đó.

Cô ngừng lại, đặt tay lên môi.

- Ê, đợi đã! - Cô rú rít. - Chúng ta thật kém thông minh. Có số điện thoại của Judy ở đây đúng không? Gọi cho cô ta để nói chuyện với Freddie đi, đó là điều nên làm.

- Ý tưởng hay đấy, - Lucy hào hứng. - Gọi đi!

- Anh làm đi, Adam, - Emma đề nghị, - Hãy nói anh là thợ chụp ảnh gọi từ hãng Carstairs Countrywear...

- Vào ngày Chủ nhật ư?

- Ôi, đừng có máy móc như vậy chứ, - Emma dịu dàng nói. - Phóng viên phải làm việc cả tuần. Gọi đi!

Adam lục tìm phần danh bạ.

- Nó đây à? J à?

- Chắc vậy. - Lucy gật đầu. - Tiếp đi.

Adam gõ tay bần chồn đợi người nhắc máy.

- A lô, có thể cho tôi nói chuyện với Freddie Churchill được không? Có chuyện gấp lắm. Tôi gọi điện từ... gì cơ? À, vâng tôi biết đây là điện thoại của Freddie. Anh ấy để quên và gì cơ ạ?

Mặt Adam phùng phùng.

- Gượm đã, không cần phải như thế đâu! A lô? A lô?

Anh quay lại nhìn Lucy và Emma.

- Một gã trai nào đó trả lời điện thoại, nói anh là kẻ hám của trực lợi ghê tởm, nguyên rửa anh rồi đập máy, anh thốt lên. Chuyện gì thế không biết

o o o

Khi Emma chào tạm biệt Lucy và Adam thì George ở đâu nhảy bổ ra, tay vẫy vẫy điện thoại.

- Emma, đợi đã! Anh vừa nói chuyện với Freddie. Cậu ta làm mất điện thoại và muốn biết...

- Ổn rồi, em đang cầm đây, - Emma thở phào nhẹ nhõm. - Em muốn nói chuyện với anh ấy.

- Emma tìm thấy rồi nhé, - George hét vào điện thoại. - Gì cơ,? Được, ờ, cô ấy muốn nói chuyện...gì? Hiểu rồi. Ok, tạm biệt.

- George, em đã nói là muốn nói chuyện với Freddie.

- À, Freddie lại không muốn nói chuyện với em, George trả lời. Anh ta đang rất vội, vừa đến sân bay xong.

- Với bố à?

- Chắc vậy, - George lẩm bẩm, - Ít nhất là anh ta đã trả các hóa đơn trước khi biến đi. Bây giờ anh lấy lại điện thoại được không?

- Tại sao?

- Freddie muốn tắt nguồn và cất ở khách sạn cho đến khi anh ta có thể qua lấy, - George giải thích, - Anh ta thực sự lo lắng về nó.

- Lúc này á? - Lucy trầm ngâm- Tớ thắc mắc không biết tại sao

- George? Anh vẫn giận em à?

Emma lẻo đẻo theo George vào văn phòng sau khi Adam và Lucy leo lên ô tô đi mất.

- Anh không thể chấp nhận cách em đối xử với Lily, George nói rồi với tay tắt nguồn chiếc điện thoại của Freddie, - Anh biết em là người thích làm theo ý mình và em là trung tâm của vũ trụ...

- George, em không thể!- Emma nghẹn ngào.

- Từ hồi tám tuổi, Lily đã bắt đầu tôn thờ em. - George cúi kính nói. - Em có nhớ cô ấy đã phải lượn đi lượn lại hàng giờ liền cho đến khi em cho phép cô ấy trèo lên ngôi nhà trên cây của em không? Cô ấy giúp em dọn dẹp máng ngựa chỉ để được cười nó đi lòng vòng vườn trái cây trong mười phút?

- Em biết, điều đó chứng tỏ em là người tốt bụng.

- Hừm. Có thể, George cắt điện thoại vào nơi an toàn rồi khóa lại. Em có thể tỏ ra đáng yêu, hài hước và tốt bụng khi điều đó có lợi cho em. Còn không, em lại rất độc ác.

- Em sẽ đi làm lành với Lily, - Emma thốt lên, - Thực ra, em sẽ nói với cô ấy là em không cố ý, rằng em hơi quá chén...

- Ờ, có vẻ đúng, - George gật gù.

- Chúng mình vẫn là bạn bè của nhau nhé, - Emma khẩn khoản, - Được không anh?

- George nhìn cô không chớp mắt trong vài giây. Sau đó anh thở dài và khước miêng anh giật giật.

- Bạn bè ư? Đúng vậy. - Anh gật đầu. - Chúng mình mãi vẫn là bạn của nhau.

Emma thấy nhẹ nhõm cả người.

Em sẽ đi tìm Lily ngay, cô nói- Em sẽ làm rõ mọi chuyện, em hứa đấy.

Hóa ra làm bạn với Lily không dễ như cô tưởng - Emma chạy về phía nhà của người quản gia, gõ cửa ầm ầm. Lại chính là Jake bước ra.

- Chào, cho em nói chuyện với Lily được không? - cô hỏi, - nhưng đã thò một chân vào nhà.

- Anh nghĩ em hết chuyện nói với Lily rồi! - Mặt Jake khó dăm dăm

- Chỉ là hiểu nhầm thôi mà, - Emma nói, - cho em vào đi, em có thể giải thích.

- Xin lỗi, - Jake đứng chắn đường

- Gượng đã, đây đâu phải nhà anh, - Emma đốp chát, cố tỏ ra lạnh lùng, - Anh có thể chỉ cho Freddie cách cư xử với bố anh ấy nhưng lại không biết hướng cho bản thân phải làm gì.

- Bố của Freddie á? Em đang nói cái gì thế? - Jake trở mặt.

- Em nghe thấy hết rồi, đừng có mà vờ vịt, - Emma nói. - Anh bắt Freddie phải dứt khoát, cứ như thể đó là việc của anh vậy.

Cô nghe thấy tiếng húng hắng họ đằng sau cánh cửa bếp đang đóng chặt và sức nhớ lại lý do mình đến đây.

- Bác Bates, cháu Emma đây mà.

Không có tiếng trả lời.

- Dì ấy biết rồi, - Jake điềm tĩnh nói. - Và dì ấy yêu cầu mời em đi cho.

- Ôi, - Emma ngậm đắng nuốt cay, không dám khóc trước mặt anh ta. - Em sẽ... em sẽ để lại lời nhắn, rồi cô bỏ đi.

- Emma? - Jake khẽ khàng nói.

- Gì vậy?

- Em biết đấy, - anh ta nói, - Anh chưa bao giờ nói gì về bố của Freddie. Điều em nghe thấy là về người khác. - Jake ngập ngừng, đặt tay lên núm cửa. - Anh nghĩ là Freddie đã giải thích hết với em. Anh xin lỗi.

Trước khi Emma kịp hỏi rõ thì cánh cửa đã đóng sầm trước mặt cô.

o o o

Emma thiếu não bước về phía Hartfield, cô nhìn thấy chiếc xe tải của ban nhạc đậu ngay gần chỗ nhà nghỉ, của hậu xe mở toang. Dylan và Ravi đang chất đồ vào trong xe.

- Ê, chuyện gì vậy? - cô gọi. - Các anh còn một tuần nữa cơ mà.

- Đây không phải chỗ thích hợp. - Dylan nói vọng lại. - Bọn anh sắp có một cơ hội lớn, không phải ở đây!

Emma tiến lại gần, vẫn còn chưa hiểu mô tê gì, Miranda đột ngột bước ra từ một trong số những căn nhà.

- Tin vui phải không? - cô ta nói. - Cậu vừa nghe thấy rồi đấy!

Emma miễn cưỡng thừa nhận là cô không hiểu gì.

- Bọn anh vừa nói chuyện với ông Tarquin. Ravi thốt lên. - Nghe này, ban nhạc sắp kí hợp đồng ghi âm với hãng Mango Pippins.!

- Anh đùa à? Tuyệt vời quá!- Emma thở hổn hển, kinh ngạc vì sự thành công chóng vánh của họ. - Bố em sắp xếp vụ này à?

- Không, tất cả là nhờ Miranda, - Dylan nói. - Giám đốc hãng ghi âm lại là anh trai của chủ hệ thống hộp đêm Mango. Anh ta đọc bài viết của Miranda và đã đến hộp đêm tuần trước, nói rằng bọn anh... nói gì nhỉ, Ravi?

- Phá vỡ các ranh giới, - Ravi nhe răng cười. - Bọn anh đang định đến studio để kí hợp đồng.

- Nhờ vào tài viết bài của Miranda, - Ravi chêm vào, - ném về phía Emma một nụ cười ngọt ngào giải dối.

- Thực ra bố em mới là người đem lại cơ hội cho các anh, - Emma gay gắt chỉ trích.

- Nhưng người đưa ban nhạc đến với công chúng mới quan trọng, - Miranda chen ngang.

- Em vừa gặp Jake, - Emma dăm chiêu, lò tẹt nụ cười khẩy tự mãn của Miranda. - Chẳng thấy anh ta nói gì. Cô đau khổ thầm nghĩ, đó có phải là điều anh ta đang định nói với cô không

- Em biết Jake rồi đấy. Anh ta vẫn còn mòn mõi sầu não. - Dylan cười nghiêng ngả.

- Vì Caroline á? - Emma nói. - Em nghĩ họ chia tay hàng thế kỉ rồi.

- Ừa, - Dylan lăm bắm. - Jake cứ quan trọng hóa vấn đề. Tuy thế, chúng ta cần phải đi thôi, cái xe này không tự chất đồ lên được đâu.

- Ê, Emma, đợi đã! - Miranda đuổi theo khi cô bước tới cửa chính. - Này, tớ hơi băn khoăn, nhưng có vẻ cậu không hài lòng hả?

- Về điều gì?

- Freddie

- Ôi, đừng nói nữa! - Emma gắt gỏng. Cô chỉ muốn về phòng và khóc cho thỏa.

- Emma này, tớ đang cố gắng tử tế với cậu, - Miranda kiên trì, chỉ có Chúa mới biết tại sao, sau những gì cậu đối xử với Theo tội nghiệp.

- Theo tội nghiệp! Cậu nói đấy nhé, thực ra anh ta là một kẻ bon chen với trí thông minh của một con bọ chết thiếu thốn, - Emma gầm gừ. - Mà hai người cũng đẹp đôi đấy.

- Đừng có buộc tội tớ không cố gắng nhé. - Miranda trả miếng. - Cuối tuần này, cậu sẽ ước mình chưa bao giờ là quý cô tự cao tự đại!

Emma cắn chặt môi. Cô lê bước lên nhà, đâm bổ vào Harriet đang lao ra ngoài.

- Tớ chỉ muốn gào thét! Không biết Theo móc được cô ta ở đâu? - Emma giận giữ chỉ về phía Miranda. Làm từ thiện ở một trại tâm thần ư?

Mặt Harriet biến sắc ngay lập tức. Cô vội ngoảnh mặt đi.

- Ôi Chúa ơi! Tớ xin lỗi, Harriet. Tớ không cố ý, chỉ là buột miệng thôi, tớ rất tiếc.

- Quên nó đi. - Harriet vẫn bước đều, không thềm nhìn lại.

Emma bật khóc tức tưởi.

o o o

Những ngày sau đó, Emma cảm thấy đau khổ và mệt mỏi. Lucy và Adam rất yên tâm khi biết giờ này Freddie đang đóng vai một đứa con ngoan ở Rome và không còn đánh bóng mặt đường nữa. Cả tuần họ bận rộn đưa lũ trẻ đi dã ngoại ở lâu đài Bodiam và ngắm cảnh ở Calais. Lily vẫn tránh mặt dù Emma đã gửi một tấm thiệp ngộ nghĩnh và xin lỗi hàng tá lần, nhiều hơn mức cần thiết, những người bạn khác thì bay tới Maldives hoặc Cape Cod du hí. Họ gửi những tấm bưu thiếp và tin nhắn khoe mẽ về tình yêu nồng thắm

Ngày thứ Sáu sau bữa tiệc, George đem lại cho Emma một tin tức, nhưng cũng không giúp cô lấy lại được tinh thần. Emma đang sang Donwell giúp bà Sara kiểm tra kế hoạch sắp xếp bàn tiệc cho đám cưới Giấc mộng đêm hè vào hôm sau thì bắt gặp George uể oải ném gậy chơi golf vào cốp xe.

- Trốn việc nhé?- cô trêu.

- Không, hai tuần thôi, - George trả lời. - Anh đang định đi tìm em. Anh không muốn đi mà không chào tạm biệt

- Anh đi đâu? - Emma hỏi, trái tim như muốn vỡ tan, - Anh không thể bỏ khi chúng ta gặp khó khăn. Còn đám cưới thì sao?

- Đừng lo, mẹ làm được hết mọi việc. Có nhiều nhân viên mới sẽ đến và mẹ anh đang phỏng vấn họ, anh nói- Vấn đề là, à, anh nhận được bằng Thạc sỹ Quản trị Kinh Doanh...

- Giỏi quá, làm tốt lắm! - Emma ôm chầm lấy George. Điều đó thật tuyệt vời.

- Ừ, George có vẻ không lấy làm hãnh diện cho lắm. Vấn đề là, có chuyện vừa mới xảy ra , chuyện nghiêm trọng ấy. Anh cần phải ra đi và chấp nhận trước khi anh, à, trước khi quyết tâm hành động.

- Chuyện gì thế? Em giúp được không?

- Ước gì, - nói rồi anh thở dài, - Không, chuyện này anh phải tự giải quyết

George đóng sầm nắp cốp.

- Anh đến Ballater. Bạn anh có nhà ở đó, anh sẽ đi câu cá và chơi golf. Không giống như việc cuốc bộ tắm tiêng đến Lochnagar để tập trung đầu óc. Anh mở cửa xe ô tô rồi vội vã quay lại ôm cô. Sống tốt khi anh đi vắng nhé, Nếu có thể, giữ gìn sức khỏe.

Nói đoạn, anh bước vào xe, khởi động máy rồi phóng vụt đi.

o o o

Cuộc sống của Emma đang ở trong tình thế bấp bênh nên cô cảm thấy nhẹ nhõm không thể tả được khi Harriet không còn oán giận cô nữa. Chỉ trong vòng hai tư giờ sau khi Emma lỡ lời. Harriet đã vui vẻ trở lại, hào hứng với đám cưới của Annabelle Paxton Whyte với đề nghị của mẹ George để cô dẫn lũ trẻ con tới Woodland Walk và Nature Trail và với ý tưởng của Max về tuần lễ khám phá bí mật tội ác vào trung tuần tháng Tám. Sau khi George đột ngột bỏ đi, Emma càng thêm buồn phiền nên đã quyết định giải khuây bằng cách mua sắm. Cổ rủ Harriet đi cùng.

- Tuyệt, - Harriet đồng ý ngay. - Thực ra, cũng rất hay vì, cậu đoán xem? Bác sỹ nói tuần tới mẹ có thể về được và tớ cần mua một số thứ để trang hoàng nhà cửa.

Emma định hỏi liệu mẹ Harriet có rơi xuống vực thẳm của sự thất vọng không khi thấy căn nhà rách nát của chồng, nhưng sức nhớ lại lời nhận xét vô tâm của mình lần trước, cô chỉ mỉm cười nói rằng mình rất xúc động, và có lẽ đây là cơ hội giúp họ lãng quên quá khứ.

- Đó chính xác là điều tớ định làm, - Harriet thốt lên. - Tớ sẽ bắt đầu lại. Theo Elton coi như đã chết và để chứng minh điều đó, nhìn này! - Cô giơ chiếc điện thoại ngay trước mặt Emma. Xóa hết mọi tin nhắn. À, vẫn còn hai tin ... Nhưng tớ vừa rút cái khăn ăn lấy ở Mango Monkey và nhành cây anh ta dùng để chỉ các ngôi sao...

- Làm tốt lắm, - Emma nhận xét và cố nén cười - Harriet này, cậu sẽ sớm tìm thấy một anh chàng nào đó. Tớ tin chắc đấy.

- Tìm thấy rồi

- Ý cậu là Dylan? Lần này tớ nói có đúng không?

- Dylan ư? Ổn thôi xin, Không phải

- Thế ai?

- Một người đã cứu giúp khi tớ đau khổ nhất... một người tuyệt vời, khỏe mạnh, hấp dẫn.

Emma chưa bao giờ thấy Harriet mê mẩn ai đến như thế.

- Tớ cảm thấy buồn chán, sợ hãi, mong manh, rồi anh ấy xuất hiện trước mặt tớ, giơ tay và mỉm cười...

Freddie. Cô ấy đang yêu Freddie. Một người không ngờ tới. Freddie Churchill, sắp trở thành triệu phú,, và Harriet Smith, con gái của một người vợ nọ ư? Không đời nào.

- Cậu chắc chứ? Cậu không tưởng tượng ra cảm xúc đó chỉ vì anh ấy giúp cậu thoát khỏi tình huống khó khăn chứ? - Emma cố lựa lời để không làm Harriet thất vọng. - Gia đình nhà Freddie giàu có bậc nhất và...

- Freddie á? Cậu nghĩ là tớ đang nói về Freddie Churchill à? Ôi thôi nào, cậu tưởng tớ mất trí hay sao? Tớ đâu có mù quáng.

- Nhưng cậu bảo anh ấy cứ giúp cậu, - Emma nói.

- Chắc rồi. Cậu không đoán được à? Dĩ nhiên là anh George.

Emma cảm tưởng thời gian như đứng im, và trái đất như ngừng quay.

- G- George ư? - cô lắp bắp. - Cậu yêu...

Cô không thể thốt ra điều đó. Thật kinh khủng, tệ hại và không dám nghĩ nữa. Harriet với George! Không, không, không!

- Ở bữa tiệc, anh ấy thật tuyệt vời và ngọt ngào, - Harriet thở dài. - Anh ấy ôm tớ rất chặt khi khiêu vũ, nói rằng chỉ người điên mới không muốn ở bên tớ, và rằng Theo không xứng đáng có được tớ.

Emma chỉ muốn bịt tai lại. Ngực cô như bị bóp nghẹn, miệng khô khốc. Cô bỗng muốn bóp cổ bắt Harriet im miệng.

- George, không thể, cậu không thể... - Emma thốt lên.

Nụ cười của Harriet tắt lịm.

- Sao cơ? Cậu không nghĩ là tớ thích hợp với anh ấy à?

Emma không trả lời. Cô đang rối bời với những cảm xúc lẫn át lý trí

Harriet không xứng đáng với George. Không một ai xứng đáng với anh. Cô choáng váng nhận ra, không ai ngoại trừ cô. Emma Woodhouse.

- Emma này? - Harriet lo lắng nhìn cô. - Cậu nghĩ tớ không xứng đáng với anh ấy à? - Harriet nhắc lại câu hỏi, không còn cái vẻ sợ sệt thường ngày mà thay vào đó là sự bướng bỉnh.

- Tớ đâu có nói thế, liệu anh ấy ...? Hỏi thẳng không hay tí nào, - cô bèn chữa lại, - Cậu có nghĩ là anh ấy cũng yêu cậu không?

Cô đau đớn tự nhủ, chắc chắn là không rồi. Harriet bị hoang tưởng, bị điên.

- Có chứ. Hai má Harriet đỏ ửng và mắt sáng long lanh. Sáng nay trước khi đi anh ấy có nói vài lời khiến tớ tin chắc điều đó.

Emma chợt hiểu tại sao mọi người hay nói về hiện tượng máu trong người tự dừng trở nên lạnh toát. Hình ảnh George đứng cạnh xe ô tô tràn ngập trước mắt cô. Vấn đề là, vừa có chuyện xảy ra chuyện nghiêm trọng ấy. Anh cần phải đi và đương đầu với nó trước khi quyết tâm hành động.

- Anh ấy đã nói gì? - Emma thốt ra, giọng nắc nhen.

- Bí mật, - Harriet cười ngô nghê, rồi đột nhiên trở nên nghiêm túc. - Cậu không nghĩ, anh ấy là kẻ hay tán tỉnh vớ vẩn chứ?

Emma cắn môi đến tóe máu.

- Không, - cô thừa nhận. - Nếu George nói điều gì, tức là anh ấy nghĩ vậy. Cậu có thể tin chắc như thế.

- Ôi tuyệt! - Harriet khúc khích cười. Đi nào, đi mua sắm thôi. Tớ cần mua cho mẹ vài thứ. Với số tiền thưởng gia đình Knightley cho, tớ có thể phung phí một ít.

- Cậu đi một mình nhé, - Emma thì thầm. - Tớ nghĩ mình nên đi nghỉ. Tớ thấy không được khỏe.

o o o

- Bác không muốn Emma biết, cho đến khi bác nói với nó.

Khi chạy ngang qua phòng làm việc của bố để về phòng vật vã khóc lóc, Emma nghe lỏm được tiếng nói chuyện nên dừng phắt lại

- Điều đó sẽ khiến con bé suy sụp. - Ông Tarquin tiếp tục nói. Emma nín thở nhưng tim cô đập thình thịch. - Cháu biết là Emma thích thằng bé đó như thế nào mà.

Thôi đúng rồi. Mọi người đều biết George và Harriet là một đôi. Làm sao bố biết được tình cảm của cô trước khi chính cô nhận ra?

Cô không dám đối mặt với ông, chưa thể. Nhưng cô cần phải tâm sự với ai đó. Và thông thường,

khi đau khổ sâu não, cô chỉ gọi điện cho đúng một người.

o o o

- Tớ đến đây nhanh nhất có thể đấy, - Lucy hỗn hển nói rồi thả phịch người xuống giường bên cạnh Emma, vòng tay qua người ôm lấy cô, - Bố cậu lo lắng về chuyện cậu đối mặt với vấn đề này như thế nào?

- Thế hóa ra cậu là người nói chuyện điện thoại với bố à?

Lucy gật đầu xác nhận.

- Chú ấy vừa gác máy thì cậu gọi. Tớ muốn bố cậu đọc được bài báo trước khi cậu nhìn thấy, - cô thú nhận. - Nhưng nhìn mặt cậu, tớ đoán cậu xem rồi. Cô nắm chặt bàn tay Emma. Tớ xin lỗi là cậu cảm thấy...

- Bài báo nào cơ?

Lucy lôi ấn bản mới nhất của tạp chí Cheerio! Ra khỏi túi sách.

Quyết định đi, Freddie C! Tiêu đề ngay trang giữa nhảy bổ ra. Phía dưới là hai bức ảnh. Một cái Freddie đang hôn Emma với dòng chữ Cô gái trong mộng?

Dù cảm thấy tội lỗi với Goerge, Emma cũng không thể không thấy hài lòng khi nhận ra cô rất sành điệu và trông giống như đã hai mươi mốt tuổi.

Rồi cô nhìn thấy bức ảnh thứ hai bên trang đối diện. Đó là Freddie và Jake, rõ ràng ở đâu đó trong vườn Donwell bởi có đèn nhấp nháy trên tán cây. Tuy nhiên, Emma không bận tâm đến đèn đóm vì mọi sự chú ý đều đã bị hút hết vào hình ảnh Freddie nâng cằm Jake và chuẩn bị hôn anh ta.

- Tớ không hiểu, - Emma lẩm bẩm. - Anh ấy không thể đồng tính. Thế còn Judy thì sao?

- Không phải Judy mà là Jude, - Lucy nói. - như kiểu Jude Law ấy. Chắc cậu đã nghe nhầm, Jude học cùng với Freddie và Caroline Campbell...

- Caroline ư? Bạn gái của Jake? Người mà Lily hay kể lể sao?

- Đúng là cô ta đấy, - Lucy xác nhận. - Chuyện rất phức tạp. Hình như Jade và Freddie là một đôi, Caroline cặp kè với Jake.

- Nhưng nếu Jake cũng đồng tính...

- Theo như lời của Miranda, Jake phân vân về giới tính của mình cho đến khi gặp được Freddie. Freddie đá Jude nên Jude uống rượu say bét nhè rồi tiết lộ mọi chuyện với Caronline. Cô ấy bỏ Jake luôn. - Lucy chột ngừng lại.

- Jude dọa sẽ kể hết cho mọi người, đúng như tin nhắn đó nói phải không?

- Anh ta đã mách bố Freddie biết, - Lucy giải thích, - Cha con họ cãi nhau kịch liệt, đó là lý do Freddie đến Sussex.

- Nếu ông Douglas biết Freddie đồng tính, thì Jude còn gì để nói nữa. ?

Lucy thở dài.

- Freddie chối đây đẩy, - cô giải thích. - Hình như anh ta lo lắng là không nhận được cổ phần của công ty vào ngày sinh nhật lần thứ hai mốt. Vì thế anh ta....

- ..tỏ ra yêu tớ nồng cháy? - Emma thốt lên. Đó là lý do tại sao anh ta hôn hít tớ trước mặt ông Douglas? Và bây giờ ảnh của tớ xuất hiện trên khắp trang báo, thật là kinh khủng.

Lucy lo lắng quan sát bạn.

- Ảnh đẹp đấy chứ, - cô nhìn lướt qua. - Đó là lý do Miranda biến nó trở nên khủng khiếp.

- Ý cậu là gì? - Emma hỏi.

- Cô ta nói với Theo là muốn viết một bài về Jake và ban nhạc, nhưng khi thân thiết hơn, cô ta nói thực chất muốn Freddie Churchill phải trả giá cho những gì đã làm với bản thân cô ta, Jude,

- Lucy tiếp tục nói. - Theo xoay xở kiếm được vé mời đến bữa tiệc vì biết cậu mê Freddie như điên đảo...

- Anh ta muốn trả thù mình, - Emma kết luận. - Bây giờ tớ lại thành trò cười của mấy đứa như Serena hay Chelsea. Tớ quấy rối anh ta để họ phải ghen tỵ. Ai mà tưởng tượng nổi Freddie yêu Jake cơ chứ? Chắc hẳn Freddie tặng anh ta chiếc đàn ghita, lại còn giả vờ là không biết...

Lucy cười như nắc nẻ, nhưng khi nhận ra bộ mặt đặng đặng sát khí của Emma, cô vội im lặng.

- Sao cậu biết hết chuyện này? - Emma tò mò.

- Chuyện của Theo á? Anh ta gọi điện cho Adam và hỏi xem chúng tớ đã đọc báo chưa. Có vẻ hả hê lắm.

- Còn những chuyện khác? Về Freddie, Jude và mọi chuyện?

- Freddie gửi bức thư này cho Adam, - Lucy chìa mấy tờ giấy A4. - Trong này giải thích hết mọi chuyện kể cả việc anh ta và Jake chuyển đến sống với nhau ngay sau khi giấy chứng nhận quyền sở hữu cổ phần được chuyển vào két sắt ngân hàng.

Emma cảm thấy câu chuyện cứ như kịch bản của một bộ phim truyền hình dài tập phát sóng vào giờ cao điểm.

- Thật là trục lợi, thật là suy đồi, - cô phẫn uất hét lên. - Sao anh ta dám lợi dụng tớ như vậy? Sao anh ta lại nhấn tâm và ích kỷ đến thế!

Lucy khẽ chạm vào tay cô.

- Emma, trái tim cậu hẳn đang tan nát.

- Đúng thế. - Emma khó lòng kìm nén những giọt nước mắt lâu hơn nữa. - Nhưng không phải vì Freddie. Tớ không thể nguyên rửa anh ta, Jake vớ phải một kẻ vô tích sự, lừa thầy phản bạn!

- Còn chuyện gì nữa à? - Lucy hoảng hốt.

- Là vì George, - Emma nức nở. - Tớ yêu anh ấy, nhưng George sắp bỏ đi cùng Harriet. Nếu thế, tớ sẽ chết, tớ biết mình sẽ làm vậy.

o o o

- Thế cậu có nghĩ là do Harriet tưởng tượng không? - Nửa giờ sau, Emma hỏi Lucy, - hay cậu nói vậy chỉ để tớ vui thôi?

- À, tớ cũng không chắc. - Lucy thận trọng

- Cậu mới nói thế mà. - Emma vừa nói vừa sụt sùi. - Tớ biết điều đó. Anh George từng nói Harriet là cô gái ngớ ngẩn...

- Chính xác. Lucy ra chiều khích lệ.

- Nhưng có lẽ sau đó anh ấy nhận ra mình thích những cô gái ngốc nghếch. - Emma thút thít. - Harriet kể là họ đã trò chuyện với nhau và anh ấy nói những câu yêu thương. Tớ hỏi cụ thể thì cô ấy lại giấu diếm, chắc phải lảng mạn lắm. Ôi, tớ muốn ối mưa.

- Emma, thôi đi! - Lucy nài nỉ. - Hai tuần nữa, anh ấy sẽ quay về và cậu có thể hỏi thẳng.

- Hỏi anh ấy ư? Không được. Nếu George nói yêu cô ấy, tớ sẽ chết, nhưng nếu không phải vậy,

anh ấy sẽ muốn biết tại sao tớ lại quan tâm. Tớ vẫn còn lòng tự trọng của mình chứ.

- Kể cho tớ nghe đi. - Lucy hạ giọng. - Thử tưởng tượng cậu sẽ đau khổ nhường nào nếu thực sự thích Freddie. Nhất định cậu sẽ khóc lóc thảm thiết cho mà xem.

o o o

Tình yêu là như thế này đây. Cảm thấy buồn nôn, tim đập loạn nhịp, lúc trước nước mắt rơi đầm đìa, lúc sau lại cười như nắc nẻ, luôn luôn thấy lo sợ. Ngày buồn trôi chậm chậm, dài dằng dặc như hàng thế kỷ. Đau đớn vì phải mang bộ mặt tươi cười đến buổi gây quỹ từ thiện. Những người bạn còn ở Sussex thì dính chặt người yêu như sam.

Emma buộc phải đi với Harriet. Bạn cô thao thao bất tuyệt về George, nào là lo lắng hết sức nếu George bắn chim, nào là may quá không phải vậy, vì anh chỉ bắn đĩa làm bằng đất sét, liệu ngày nào đó anh có hướng dẫn cô cách chơi không. Emma thừa biết mình thật điên rồ, nhưng cô không dừng được và cứ mở máy kiểm tra tin nhắn năm phút một lần, rồi mất cả giờ đồng hồ đau khổ, tuyệt vọng khi không nhận được tin tức gì của George.

Càng ngày Emma càng cảm thấy khó mà tỏ ra vui vẻ mãi được. Ban đầu Tarquin thở phào nhẹ nhõm khi con gái không buồn sầu về chuyện Freddie, nhưng sau đó ông thực sự lo lắng vì cứ vào bữa thì cô gầy gầy thức ăn rồi sau đó lại ngẫu nhiên chén hết mọi thứ trong tủ lạnh. Bà Thalia hối hận bởi đã không nói với Emma sớm hơn chuyện mình nghi ngờ giới tính của thằng cháu trai. Bà nghĩ cô đang giả vờ vui vẻ hạnh phúc nên tìm mọi cách làm cho cô bận rộn. Sau đó bà phát hoảng khi thấy cô ngoan ngoãn ghi mục lục của các tác phẩm trong phòng tranh mà không kêu ca phàn nàn gì. Thấy Emma lơ đãng và thở vắn than dài suốt cả ngày, Lily nghĩ là lỗi của mình khi phản ứng thái quá ở bữa tiệc. Cô gấp vội một chiếc hộp và đựng vào đó một chiếc bánh với dòng chữ "Vẫn là bạn nhé?"

Đến cuối tuần, Emma không thể chịu đựng lâu hơn được.

- Bác có nhận được tin gì của anh George không? - Emma tỏ ra thân thiết khi giúp bà Knightley xếp đầy gian hàng bằng những tấm bưu thiếp và quà tặng trước buổi khai mạc.

- Nếu nhận được, chắc bác phải nằm trong phòng tối để tĩnh trí lại. - Bà Sara cười ngất. - Giao tiếp không phải là điểm mạnh của nó.

- Anh ấy có nói với bác chuyện gì cần phải giải quyết không? - Emma gắng hỏi, mắt dăm dăm nhìn tờ lịch phong cảnh của vùng Sussex.

- George là người kín đáo. - Bà Knightley tươi cười. - Chuyện gì đó xảy ra tại bữa tiệc của Freddie, bác chắc là vậy. - bà vỗ vai Emma. - Hai mươi năm trước bác đã thề là không can thiệp vào chuyện của con cái. Phải đợi cho đến khi nào nó muốn kể.

Emma thầm nghĩ, cả bác và cháu đều phải đợi.

Cô lại kiểm tra máy điện thoại một lần nữa.

Yêu? Không yêu? Yêu? Không yêu?

Sáu tháng sau, thời tiết cuối cùng cũng thay đổi. Emma bị bắt làm một số việc, chúng khiến cô tạm thời không nghĩ đến George nữa. Lucy nhờ cô giúp một tay ở Trung tâm Frontie Adventure để tổ chức đi dã ngoại hoặc đi săn chim cùng với bọn trẻ con. Đây cũng là một ý kiến hay vì cô có thể đem theo Brodie, cún cưng của George và vờ như anh đang quanh quẩn đâu đây. Nhưng cuối cùng điều này là một quyết định sai lầm. Sấm chớp nổ đùng đùng khi cả nhóm đang ở trên đỉnh Ditchling Beacon. Cơn mưa kéo dài nửa giờ đồng hồ bằng cả lượng mưa một tháng. Emma ướt như chuột lột và làm hỏng đôi giày Kickstart mới tậu. Khi vội vã đưa lũ trẻ quay trở về, cô đã để quên giỏ thức ăn trên gốc cây mới đốn, kết quả là cô bị hạ đường huyết. Chỉ đến khi quay lại Trung tâm Frontie Adventure, cô mới nhận ra không thấy Brodie đâu.

- Đó là điềm báo, - cô nức nở nói với Lucy sau khi Adam mất cả tiếng đồng hồ gọi rồi huyết sáo tìm con chó mà vô hiệu. - George sẽ căm ghét tớ cả đời.

- Đừng ngớ ngẩn vậy chứ, - Adam nói. - Về nhà đi. Anh cá là con chó còn khôn hơn chúng ta, nó biết tìm chỗ trú mưa và sẽ về thôi. Đảm bảo với em đấy.

o o o

Emma đi theo cửa trước bước vào khách sạn Donwell Abbey. Đứng ngay ở phòng khách, không phải là Brodie mà là George.

- Ối! - Emma rú lên ầm ầm trước khi kịp ngăn mình lại. Khi George quay lại, cô chột nhìn thấy mình trong gương. Tóc ướt dính bẹp trên đầu như một chiếc mũ của người Do Thái, mascara nhoe nhoét một bên má, mũi dài chảy ròng ròng, và quần kaki màu kem thì dính đầy bùn đất.

- Emma! - George thực sự bối rối khi nhìn thấy cô.

- Chào, anh làm gì thế? Em tưởng anh đi đến cuối tuần. Thời tiết kinh khủng quá đúng không? Chúng em mắc kẹt trong cơn bão, bọn trẻ con chạy nháy khắp nơi, em đi cùng Lucy và Adam, anh thấy... - Cô thấy mình cứ nói liến thoắng nhưng không thể dừng lại. Vì anh đang ở đây, ngay trước mặt cô, chỉ cần giơ tay là chạm tới nên cô cảm thấy lo sợ.

- Thời tiết ở đây không tệ như ở Aberdeenshire, - George mỉm cười. - Ở đó mưa ba ngày rồi.

- Thế nên anh về nhà à?

- Không, không hẳn vậy, - George phân bua. - Nay, anh đang không biết, hừm, Harriet ở đâu.

Thôi đúng rồi, cô đau khổ thầm nghĩ. Điều cô lo sợ nhất đã thành hiện thực.

- Emma à?

- Em không biết. Em nghĩ cô ấy ở phòng trà, Lily đến nha sĩ nên Harriet phải làm hộ.

- Tuyệt. Anh cần nhờ cô ấy một việc. Em đừng đi đâu. Hai phút nữa anh quay lại.

Mình phải nói với anh ấy về chuyện Brodie, mình phải đứng nghe anh ấy nói rằng anh và Harriet yêu nhau, mình không thể chịu đựng được điều đó, không thể... Emma tuyệt vọng.

o o o

- Được! Đã xong. - Đột nhiên George nhú mày, cắn môi và nhìn Emma lo lắng. - Đi dạo không? - Anh đề nghị. - Anh cần nói chuyện với em.

Emma muốn khước từ, cô không muốn nghe những điều đã biết, nhưng cô thà đau đớn nửa giờ đồng hồ mà vẫn có anh ở bên còn hơn là cả ngày thiếu vắng anh.

- Vâng, - cô khẽ khàng.

- Đi nào, các chú chó! - George quát to, và tìm cô muốn rơi ra ngoài.

- À, có điều này anh nên biết. - Emma bắt đầu thú nhận khi anh lấy xích chó ở giá treo mũ. - Anh biết...

Lũ chó nhảy xổ ra khỏi chuồng, cào móng vuốt lên nền nhà được lau chùi cẩn thận. Emma bỗng im bật.

- Brodie! - Cô thở gấp. - Hóa ra mày ở đây! - Cô cúi xuống ôm chầm lấy con chó.

- A, nó đi cùng em à? - George bật cười. - Chả trách lúc về mình nó lấm lem bùn đất, mặt rất chi là gian. Em có vô tình để thanh sôcoola Mars ở đâu không? - Anh cây mồm Brodie và chỉ cho cô thấy dấu tích của sôcoola còn dính lại trên răng. Emma bật khóc nhưng lòng thấy nhẹ nhõm vô cùng.

- Này. - George choàng tay qua vai Emma. - Ổn rồi. Nó chuyên chạy lung tung, lúc nào cũng thế. Không phải lỗi của em đâu.

Emma nở một nụ cười đầy nước mắt.

- Thôi nào, - George kiên quyết. - Đi nhé.

o o o

- Emma này, em giữ im lặng khoảng năm giây nhé!

Từ lúc ra khỏi nhà, Emma cứ nói không ngớt miệng. Đến tận khu rừng nhỏ sau Donwell, George đành lên tiếng nhắc nhở. Emma thừa biết trò chuyện linh tinh chỉ là cách trì hoãn giây phút nói ra sự thật đau lòng. Cô miễn cưỡng ngồi xuống một khúc gỗ, chờ đợi điều không thể tránh khỏi.

- Anh rất lấy làm tiếc. - George nắm chặt bàn tay cô. - Thực sự là vậy.

- Ý anh là về chuyện Harriet à? Không sao đâu. - Emma giả vờ.

- Harriet ư? Không, chuyện khác cơ. Freddie là một ví dụ. Anh không gốc đâu, anh biết em thích anh ta...

- Không hẳn. - Emma thú nhận. - Em cố... em nghĩ là sẽ thú vị nếu hen hò cũng một người nổi tiếng. Nhưng đến khi nói chuyện với Harriet em mới biết là không phải... - Emma ngập ngừng, không đời nào cô thừa nhận tình yêu của mình dành cho George. Cô sẽ giấu kín nó trong suốt quãng đời còn lại. - Anh vừa nói còn chuyện gì nữa cơ mà?

Mọi chuyện đã ngã ngũ, cô thầm nghĩ và thấy cổ họng mình đắng nghét vì những cảm xúc dồn nén.

- Ôi, anh xin lỗi vì đã ra lệnh, chỉ trích mọi việc em làm.

Emma không nhịn được cười.

- À, lúc nào anh chẳng thích ra lệnh cho em kể từ lúc chúng ta còn nhỏ, nhưng có bao giờ anh làm được đâu.

George nghiêm túc hơn cô mong đợi.

- Bây giờ có một điều mà anh mong em làm. E rằng em sẽ xỉ vả và mắng mỏ anh.

Anh ấy muốn mình chúc phúc cho hai người đây, Emma nghĩ bụng.

- Là một người bạn, em sẽ cố gắng, - cô rầu rĩ.

- Anh không muốn làm bạn của em! - George cao giọng rồi quăng nhánh cây về phía lũ chó. - Em không hiểu à?

- Ý anh là vì Lily...

- Cô bé ngốc ạ, anh chán ngấy khi cứ phải là anh trai, là bạn thân của em. Anh yêu em, Emma ạ. Anh muốn chúng ta... thành một đôi.

Emma chớp chớp mắt nhìn George, tưởng chừng tất cả chỉ là ảo ảnh, là một giấc mơ sẽ tan biến ngay tức thì.

- Anh yêu em à? Thật ư? Nhưng anh vừa nhảy bổ đi tìm Harriet...

- Thì sao? Mẹ muốn có người xem giúp danh sách khách vào tuần tới, và anh đi tìm Harriet để em không bị lôi vào.

- Ôi. - Sự nhẹ nhõm thanh thản lan tỏa khắp người Emma giống như một dòng mật ngọt ngào và nóng ấm.

- Liệu em có thể coi anh như... à, không phải anh trai. - Giọng George van lơn. - Chúng ta không cần vội vàng nếu em chưa chắc chắn...

- Em chắc chắn. - Emma đồng dục tuyên bố. - Vô cùng chắc chắn. Xin anh đừng chần chừ.

Thấy cậu chủ khóa chặt cô hàng xóm trong vòng tay bất động những năm phút, Brodie quyết định đi ra chỗ khác xem có ai để quên giỏ thức ăn không.

o o o

Max Knightley và Tarquin Tee hể hả vỗ vai nhau hàng tá lần khi hai đứa con tuyên bố yêu nhau, bà Sara thì cảm động xuýt xoa rằng Emma chính là người George cần để giúp anh thư giãn một chút. Đúng lúc ấy Emma bỗng nhớ tới Harriet.

- Anh không biết. - George thú nhận sau khi Emma kể rằng bạn cô yêu anh. - Anh chưa bao giờ nói điều gì khiến cô ấy hiểu lầm cả. thực sự giữa bọn anh không hề có chuyện gì.

- Em tin anh. - Emma trấn an. - Harriet là người đôi khi hay hiểu sai vấn đề.

- Chó chê mèo lắm lông. - George châm chọc. - Em sẽ làm gì?

- Kể hết sự thật và từ giờ trở đi không nhúng mũi vào chuyện của cô ấy nữa. - Emma thở dài. - Em ước cô ấy cũng được hạnh phúc như em.

- Có thể. - George trêu đùa. - Nếu em thực sự không nhúng mũi vào chuyện của Harriet nữa, cô ấy sẽ hạnh phúc.

o o o

SÁU THÁNG SAU.

Emma ngồi trên vali, ngó ngoáy mộng và đóng khóa tách một cái.

Thế là xong. Vài tiếng nữa, họ sẽ lên đường. cô liếc mắt nhìn quanh phòng, cầm quyển Nước Úc. Con đường của bạn và nhét nó vào túi xách.

Khi đang đi xuống cầu thang để nghe những lời dẫn dò cuối cùng (mà thật ra là những tiếng rầy la vô cùng tổn hại đến thần kinh) của người bố luôn lo lắng thái quá, thì có tiếng gõ cửa. Cô kéo mạnh cửa và rất vui mừng khi nhìn thấy Harriet đứng ở ngoài với mái tóc mới tuyệt đẹp và nụ cười rạng rỡ.

- Chào! Cảm ơn Chúa, tớ vẫn đến kịp. Cứ lo là cậu đi mất rồi.

- Rất vui được gặp cậu. - Emma thút thít. Harriet đã ẩn mình từ cái ngày khủng khiếp Emma nói rằng cô và George yêu nhau. Sau khi tuyên bố không thể làm việc ở Donwell thêm một ngày nào nữa, Harriet đã đóng gói đồ đạc và bỏ đi. Cô không thèm trả lời tin nhắn hay thư điện tử

của Emma. Trong trạng thái ăn năn vô kể, Emma đã lái xe đến nhà Libby với hy vọng có thông tin mới thì thấy biển bán nhà treo ở ngoài, và một gia đình mới chuyển tới sống.

- Cậu đã ở đâu? Cậu thế nào? Thật tuyệt vời... cậu ổn cả chứ?

- Tớ rất vui. - Harriet nói. - Cậu đoán xem.

Cả hai cùng phá lên cười khi Harriet lại thốt ra câu cửa miệng muôn thuở.

- Thôi nào. - Emma giục già. - Kể cho tớ nghe đi.

- Rob và tớ... chúng tớ yêu nhau. - Harriet thổ lộ. - Tớ biết là cậu không thích anh ấy, và tớ biết cậu nghĩ...

- Không! - Emma nói. - Tớ không biết gì về anh ấy. Tớ quá hợm hĩnh, ngu ngốc và xấu tính khi cứ can thiệp vào cuộc đời của cậu. Tớ nghĩ mình đồng bóng.

- Thật sao? - Harriet chònh gheo. - Tớ chưa bao giờ nghĩ vậy.

Emma xụ mặt xuống rồi ôm chầm lấy bạn.

- Chuyện gì diễn ra sau đó?

Emma chăm chú ngồi nghe. Harriet kể đã xin được việc ở quán cà phê trong Trung tâm Sea Life. Rob mời cô đi chơi; rồi gia đình chuyển đến sống ở một căn nhà rộng rãi hơn, ai cũng lo lắng về tiền bạc, vì thế cô phải cho thuê căn phòng còn lại cho đến khi bố có thể mua một căn hộ lớn hơn; cuối cùng cô khẳng định rằng chưa bao giờ cô thấy hạnh phúc như thế này.

- Cậu không trả lời tin nhắn của tớ. - Emma nhắc lại. - Tớ nghĩ là cậu căm ghét tớ lắm.

- Ban đầu, tớ không dám đối mặt với cậu, - Harriet thừa nhận. - Sau đó, khi gia đình tớ chuyển đến Cornwall để chào mừng kết quả tớ đạt điểm A... À, kết quả của cậu thì sao?

- Hai điểm A và một điểm B, còn cậu?

- Tất cả đều là A. - Harriet nhìn xuống một cách khiêm nhường, sợ làm Emma khó chịu chỉ vì cô đã đạt kết quả cao hơn Emma. - Chúng tớ, gồm Libby, bạn trai cô ấy, Rob và tớ đến Vervan, ở đó điện thoại không bắt được sóng. Khi quay trở lại ngày hôm sau thì tớ mới đọc được tất cả các tin nhắn của cậu. Tớ xin lỗi.

- Cậu không phải xin lỗi. - Emma nhẹ nhàng nói. - Bây giờ thì sao?

- Rob học ở trường Đại học Plymouth, ngành sinh vật học đại dương. Còn tớ, cậu đoán... ôi, xin lỗi! Tớ sắp theo học một khóa đào tạo cơ bản về kỹ thuật âm nhạc ở đó. - Cô ôm lấy Emma. - Chúng tớ phải ở chung với sáu người nữa, nhưng tớ được gặp Rob hằng ngày!

- Tớ rất vui. - Emma nói. - Và tớ cũng xin lỗi về chuyện tớ đã gây ra.

- Tớ xin lỗi vì tớ đã ngu ngốc nghĩ anh George yêu tớ. - Harriet trả lời. - Khi George nói rằng anh hy vọng tớ không nên nghe lời của cậu mà hãy nghĩ đến chàng trai thực sự thích tớ, tớ lại tưởng anh ấy tự ám chỉ mình. Dĩ nhiên, phải là Rob cơ. Cậu có biết là cứ cách ngày Rob lại gọi điện đến Donwell hỏi xem có việc gì để làm không?

- Tớ không biết. - Emma thừa nhận. - Không thấy George nói gì.

- Emma! Con đi chưa? Sắp muộn rồi, Lucy đến rồi đó. - Tarquin đứng trên tầng hét ầm ĩ.

- Con đi đây! - Emma kéo vali ra cửa rồi quay lại nhìn Harriet. - Tớ sẽ gửi thư cho cậu nhé? Nếu tớ hứa không bao giờ can thiệp vào chuyện của cậu nữa, cậu sẽ giữ liên lạc với tớ chứ?

- Với một điều kiện. - Harriet cười lớn, rồi ngáp ngừng. - Rob đang ở ngoài kia. Cậu ra chào một câu được không? Tớ muốn cậu thấy anh ấy dễ thương thế nào.

- Dĩ nhiên rồi. - Emma đáp. - Nhưng tớ không cần phải gặp cũng đã biết anh ấy phù hợp với cậu. Cậu nhìn xinh lắm. Đi nào.

o o o

Nhà đón khách số Bốn ở sân bay Heathrow đã đông nghẹt người. Emma loay quanh ở lối vào phòng đợi lên máy bay. Đến lúc phải nói lời tạm biệt, cô cảm tưởng mình trở về tuổi mười bốn. Bố cô đứng đó, lúc nào cũng bông đùa để tránh xúc động thái quá. Adam đổi chân liên tục. Lucy bấu chặt tay anh như con hà bám ở đáy thuyền. Ông bà Sara và Max Knightley từ hiệu sách chạy vội tới, tay vẫn còn cầm một đồng tạp chí.

Và George, George thân thương, yêu dấu và tuyệt vời đang kiên nhẫn đứng đợi đó, vẫy tay gọi cô.

- Đây rồi, con yêu. Có vài thứ cho con đọc lúc đi đường. - Bà Sara đưa mấy tờ tạp chí cho Emma.

- Cô ấy có nhiều thứ để làm hơn là ngồi đọc mấy thứ đó. - Adam ngửa miệng xen vào.

- Adam! - Lucy huých tay vào anh rồi hất đầu về phía ông Tarquin.

- Cậu không muốn đi à? - Câu hỏi của Emma lơ lửng trong thinh không.

- Không. - Lucy trấn an. - Hai tháng mà không có Adam ư? Cậu đùa à? Nếu cậu biết tớ đã lo lắng như thế nào về việc nói với cậu là tớ muốn...

- George, cháu sẽ chăm sóc con bé nhé? - Tarquin nói. - Cháu biết nó rồi đấy. Thế nào nó cũng nghĩ ra các kế hoạch nông nổi rồi lại mắc kẹt trong mớ rắc rối. Chú tin vào cháu.

Mặc dù Emma có chút giận dữ vì bị coi là người thiếu trách nhiệm, nhưng cô không buồn tranh cãi. Cô biết mình là cô gái tự do và độc lập của một thiên niên kỷ mới. Nhưng chẳng tội gì mà không nung nấu để được George chăm sóc chiều chuộng.

- Đi thôi. - George liếc nhìn bảng thông báo giờ bay rồi giục giã.

Emma ôm Lucy, Adam, ông bà Knightley và bố mà nước mắt cứ trào ra ướt đầm hai má.

- Con sẽ viết thư, - cô nói. - Gọi điện nữa. Mọi người cũng thế nhé?

- George, con đừng quên là phải tìm hiểu về các khách sạn thân thiện với môi trường khi lang thang ở mấy chốn xa xôi rừng rú nhé? - Ông Max nhắc nhở con trai.

- Quá đúng, - bố Emma gật đầu đồng ý. - Nếu ta phải cày bừa cuộc xói kiếm tiền để Donwell hoạt động, thì nó sẽ là khách sạn xanh nhất ở Anh, và những người Úc là việc đó giỏi lắm.

- Con biết, bố dặn rồi. - George nắm chặt tay Emma. - Chúng con đi đây!

Emma định nấn ná thêm một phút nữa nhưng rồi cô lại đổi ý. Sự thật mà ai cũng biết, và cả những quyển sách tâm lý của cô cũng chỉ ra rằng, muốn trở thành con người hoàn hảo, các chàng trai cần có cơ hội thể hiện sự nam tính của mình.

Và thốt nhiên, Emma nhận ra rằng, thật vui vẻ thoải mái khi không phải là người tự quyết định mọi việc.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>